VIII. évfolyam. 47. szám
1952. november 20.

Ludas Matyi

Ismét repülő csészealjakkal rémítget az amerikai sajtó

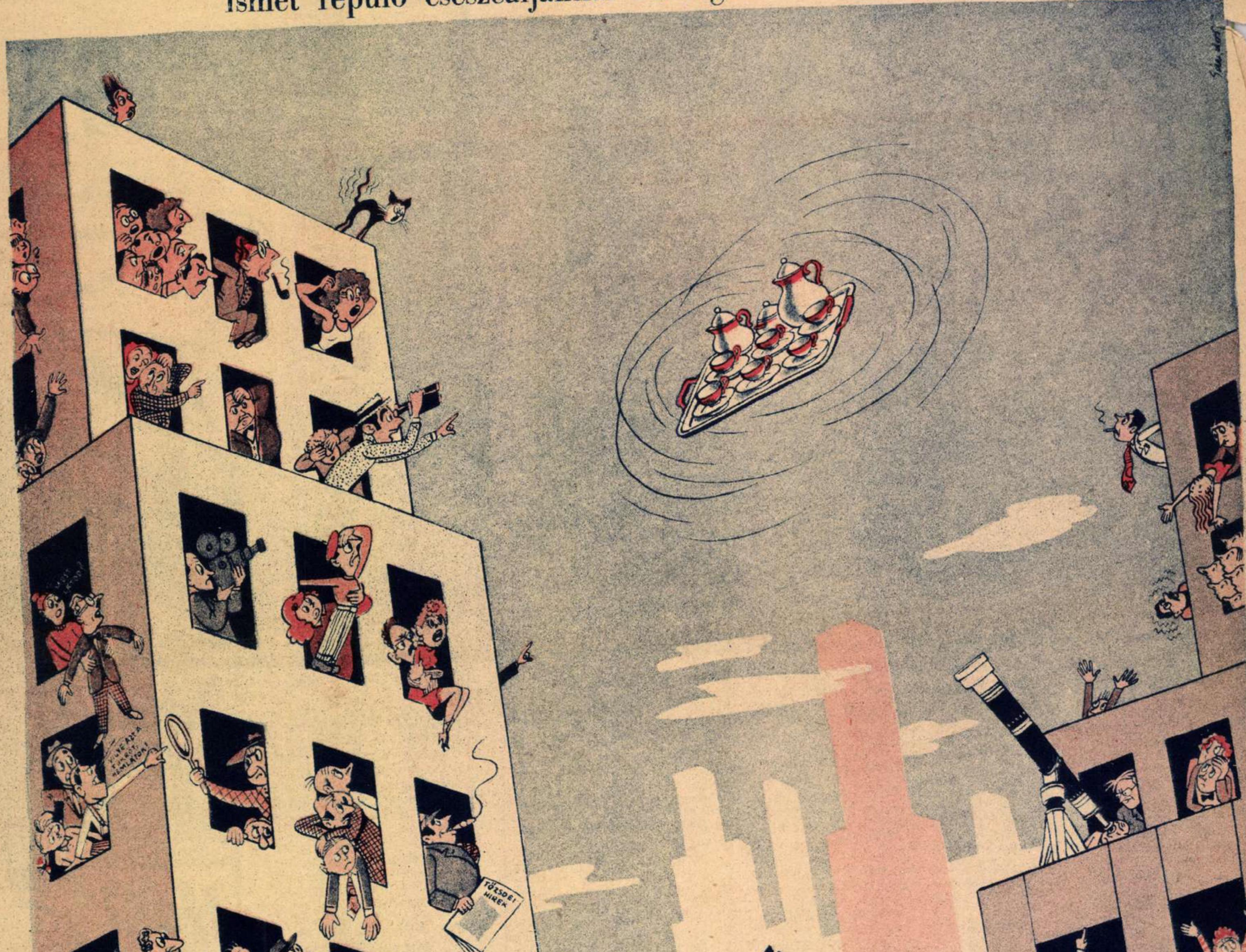
Sándor
MOST LÁTOD?
TŐZSDEI HÍREK
VAU! VAU!
US
JB

Egy newyorki ház halálra rémült lakói már egész teáskészletet látnak a levegőben

70 fillér

AZ USA EURÓPÁBAN

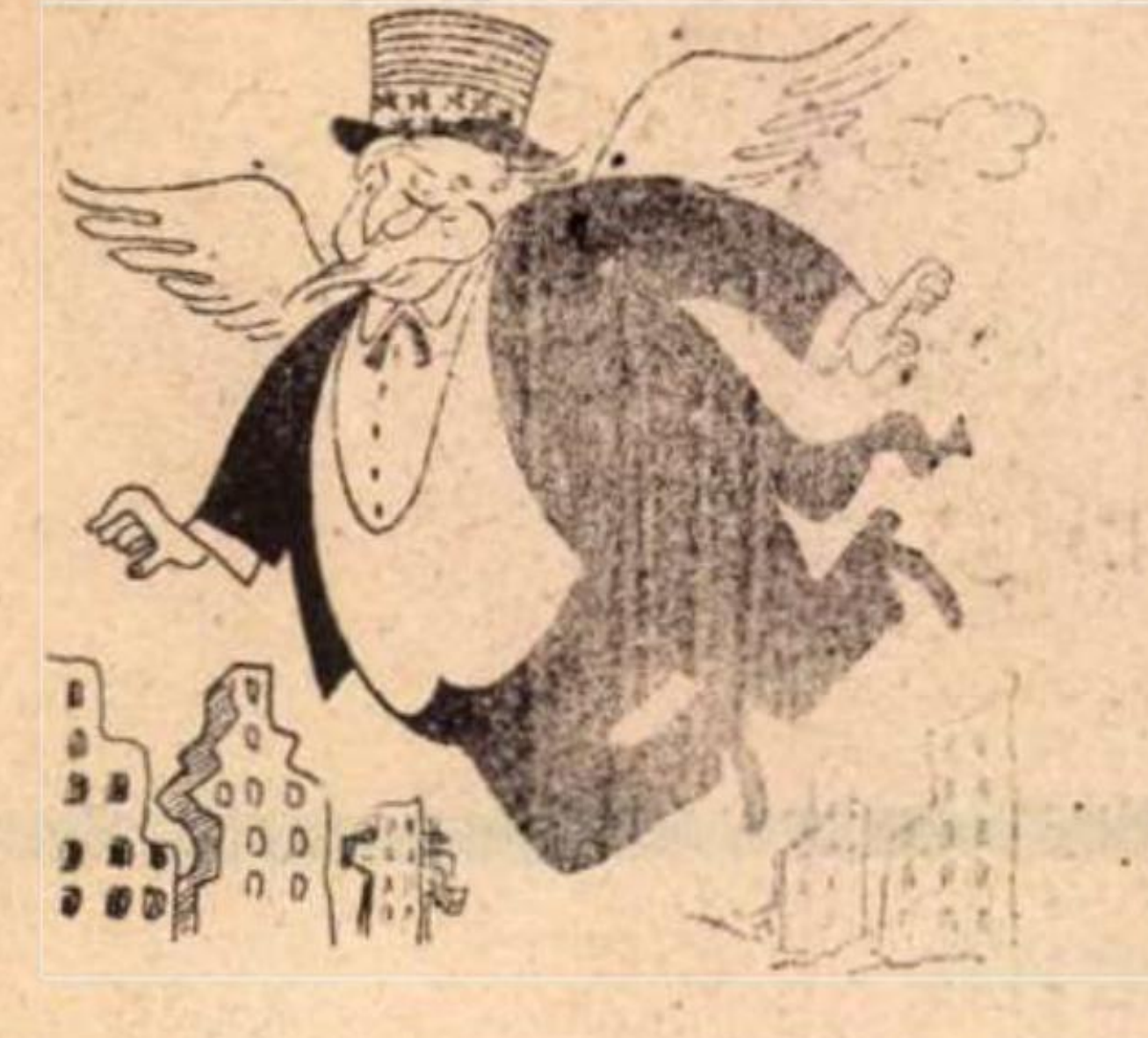

Mint politikus: „Lerombolták az országot? Majd én segítek felépíteni!"

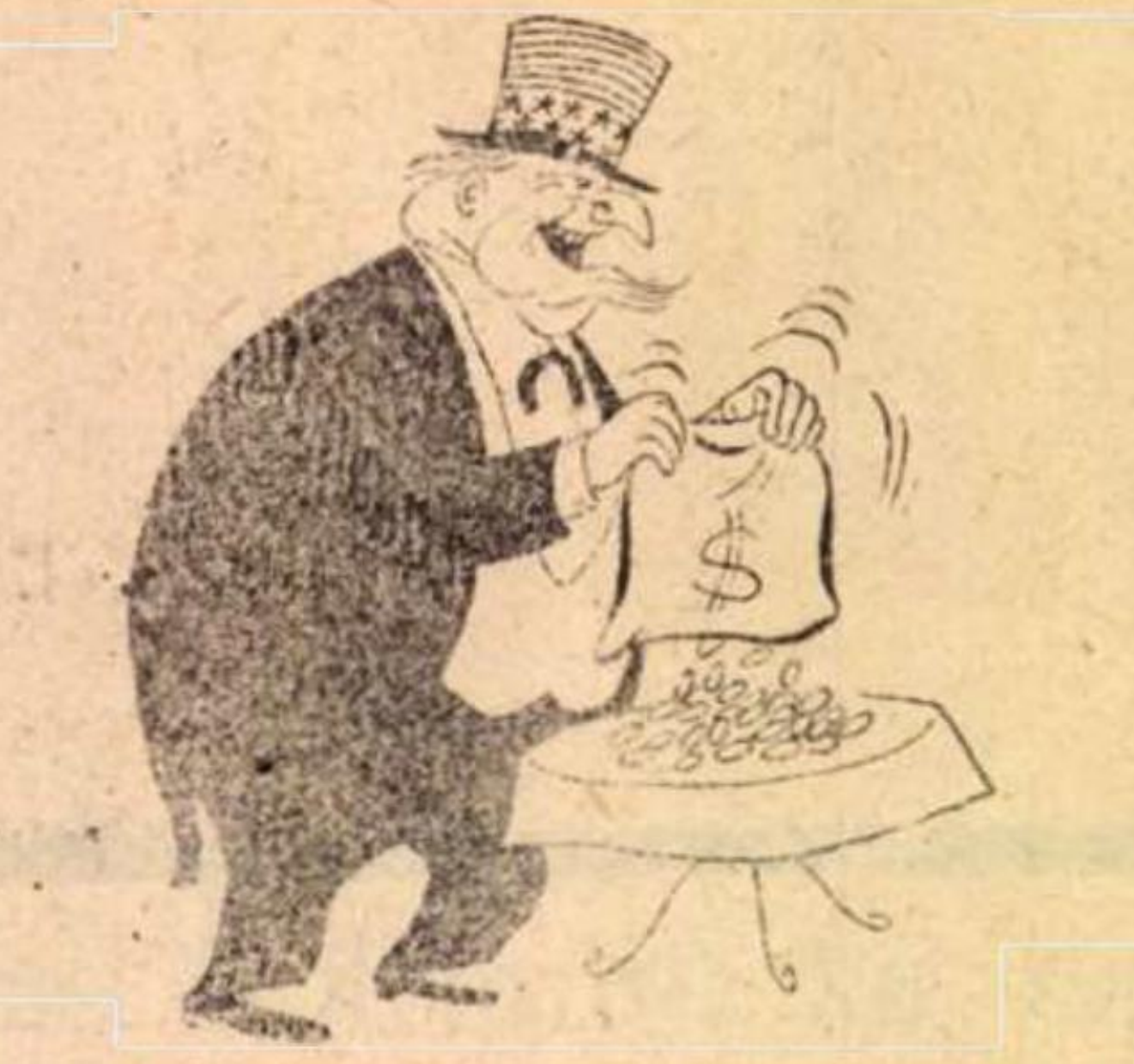

Mint miniszter: „Nincs pénzetek? Majd én adok kölcsön!"

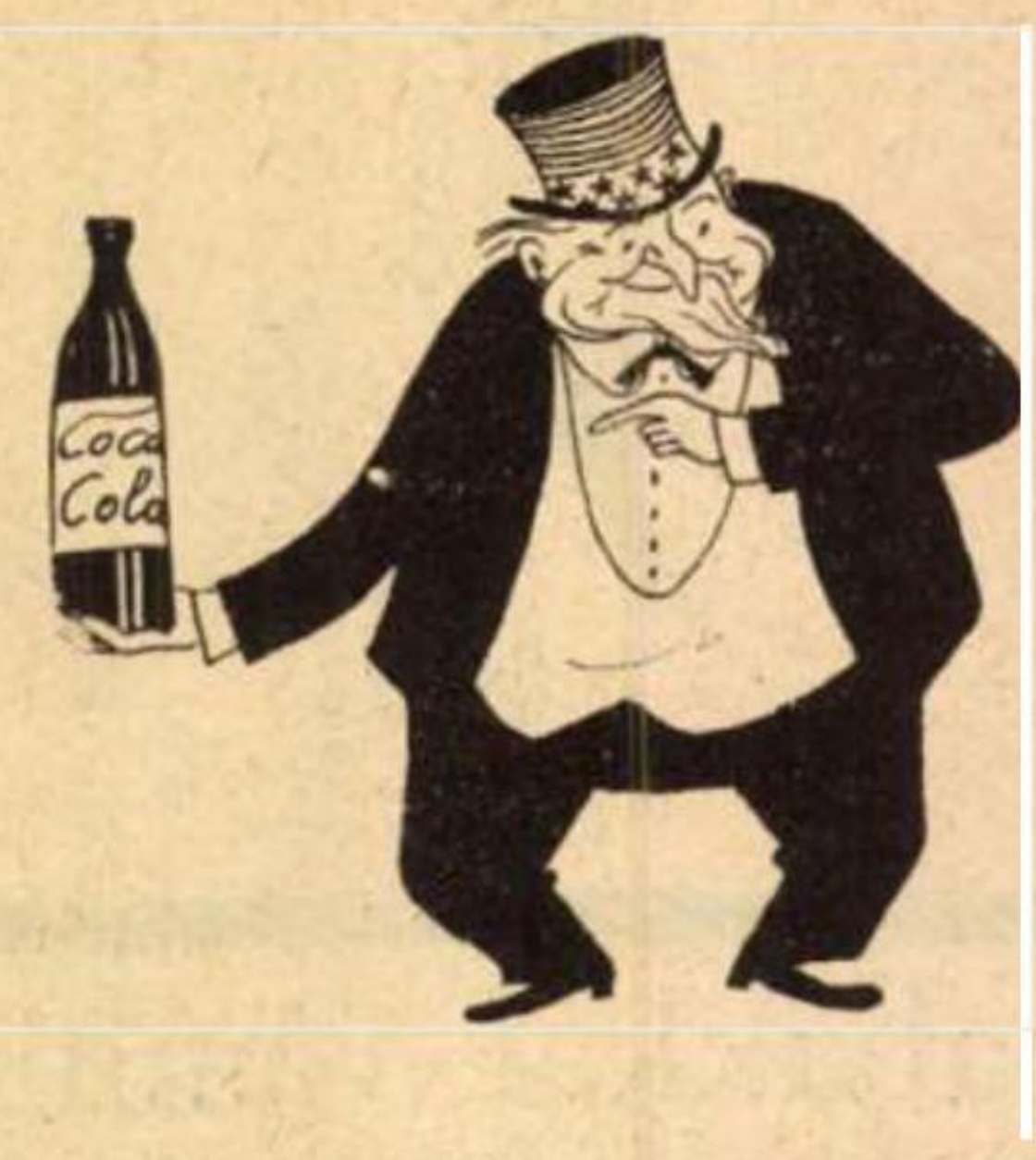

Mint bankár: „Nem megy a gyár? Majd én hozok be árut!"

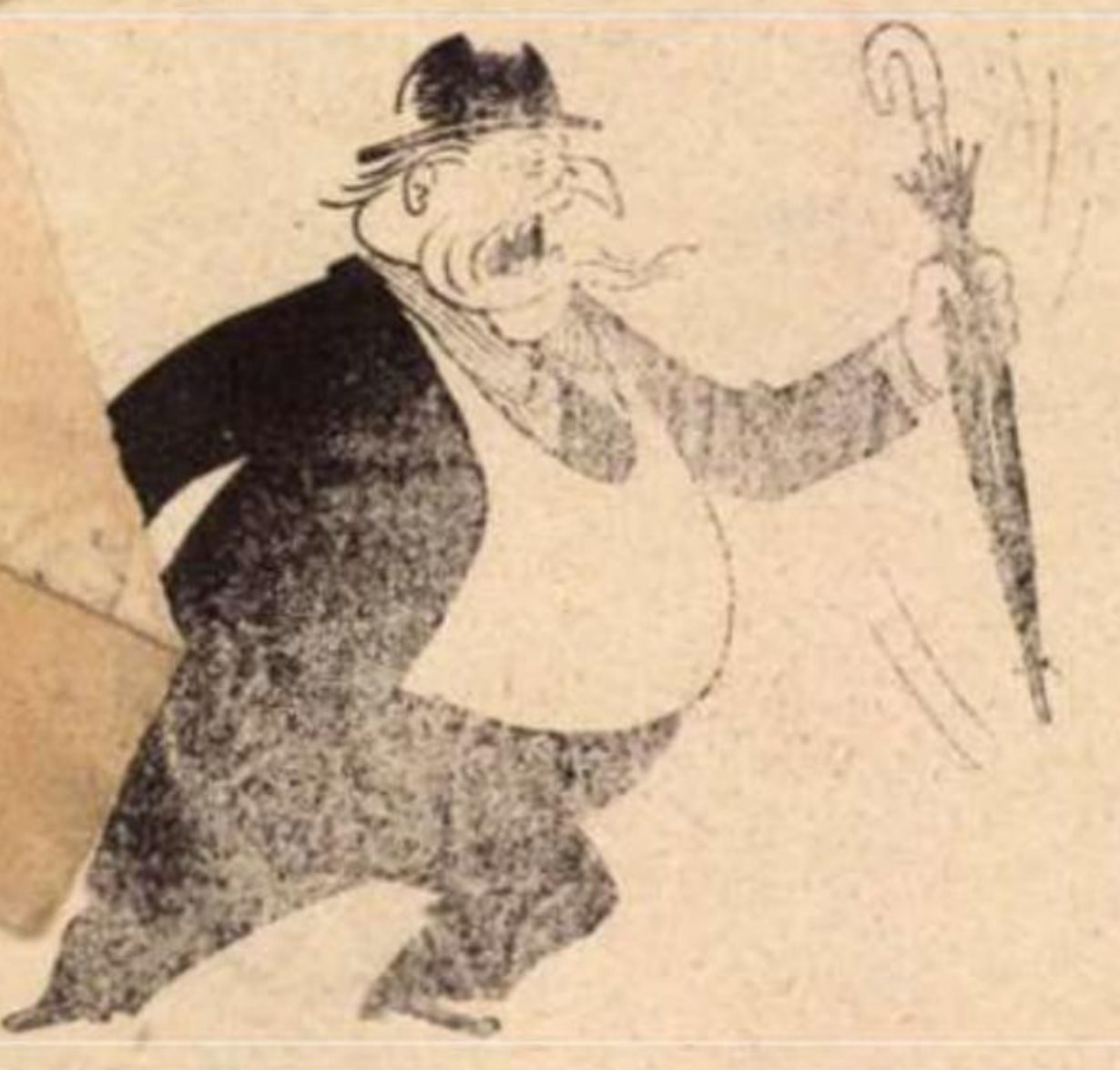

Mint szakszervezeti vezető: „Nagy a munkanélküliség? Majd én bebizonyítom, hogy a kommunisták az okai!"

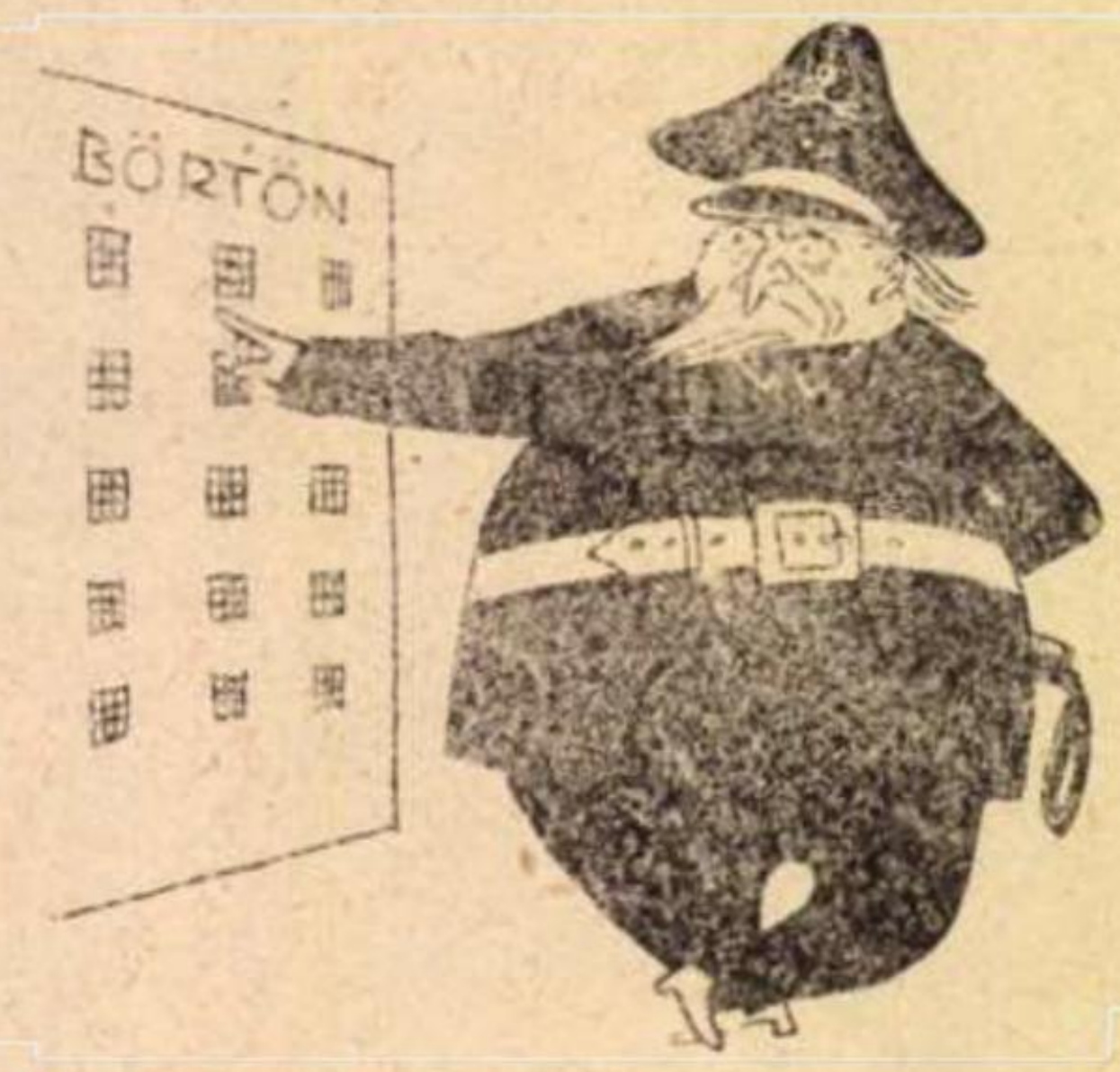

Mint rendőrfőnök: „Nincs tele börtön? Majd én megmagyarázom, hogyan kell megtölteni!"

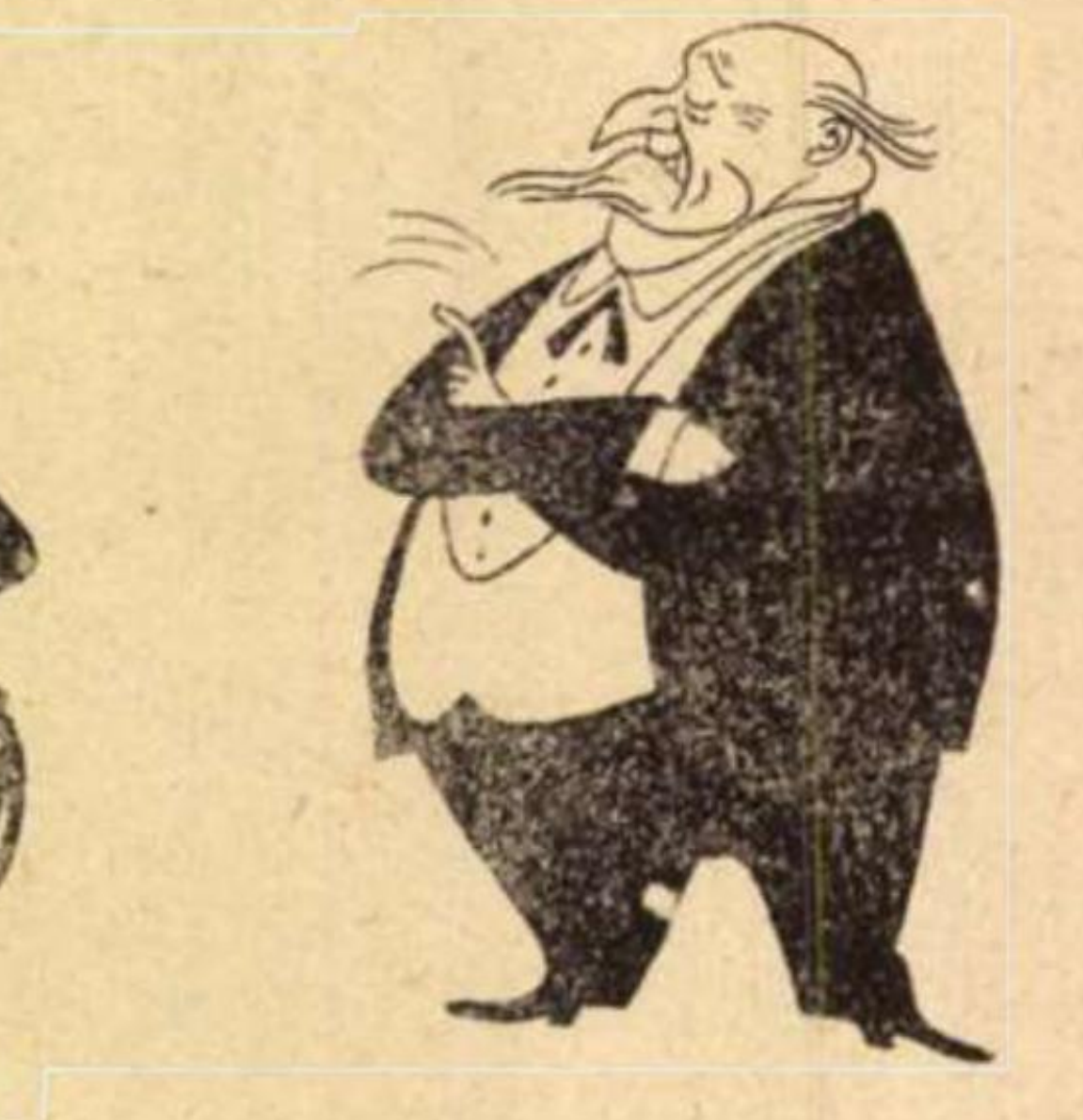

Mint tanácsadó: „Nem fértek a bőröbökbe? Majd csinálunk egy Atlanti Szövetséget!"

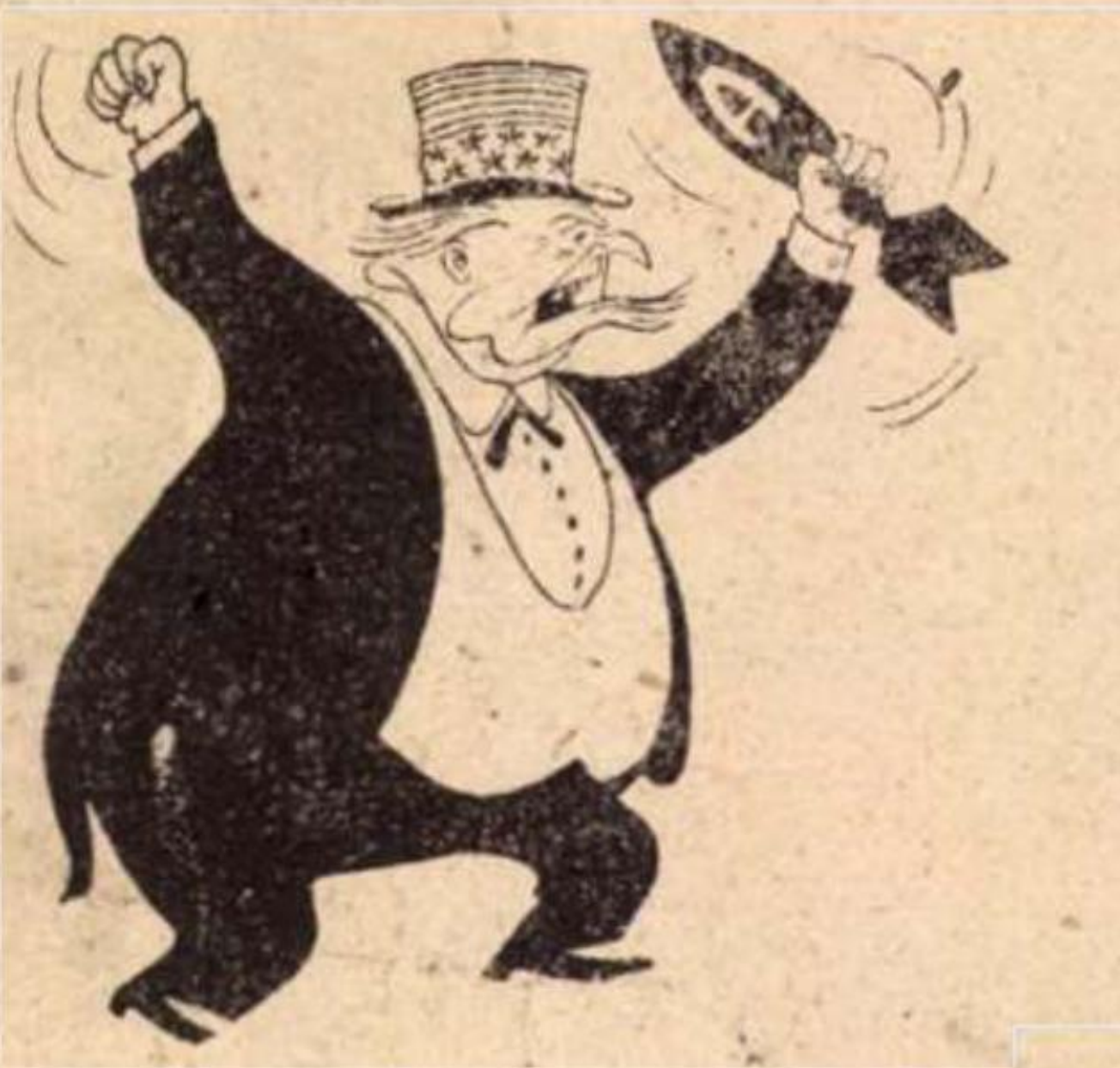

Mint szövetséges: „Nem féltek a háborútól? Majd én megijesztlek benneteket!"

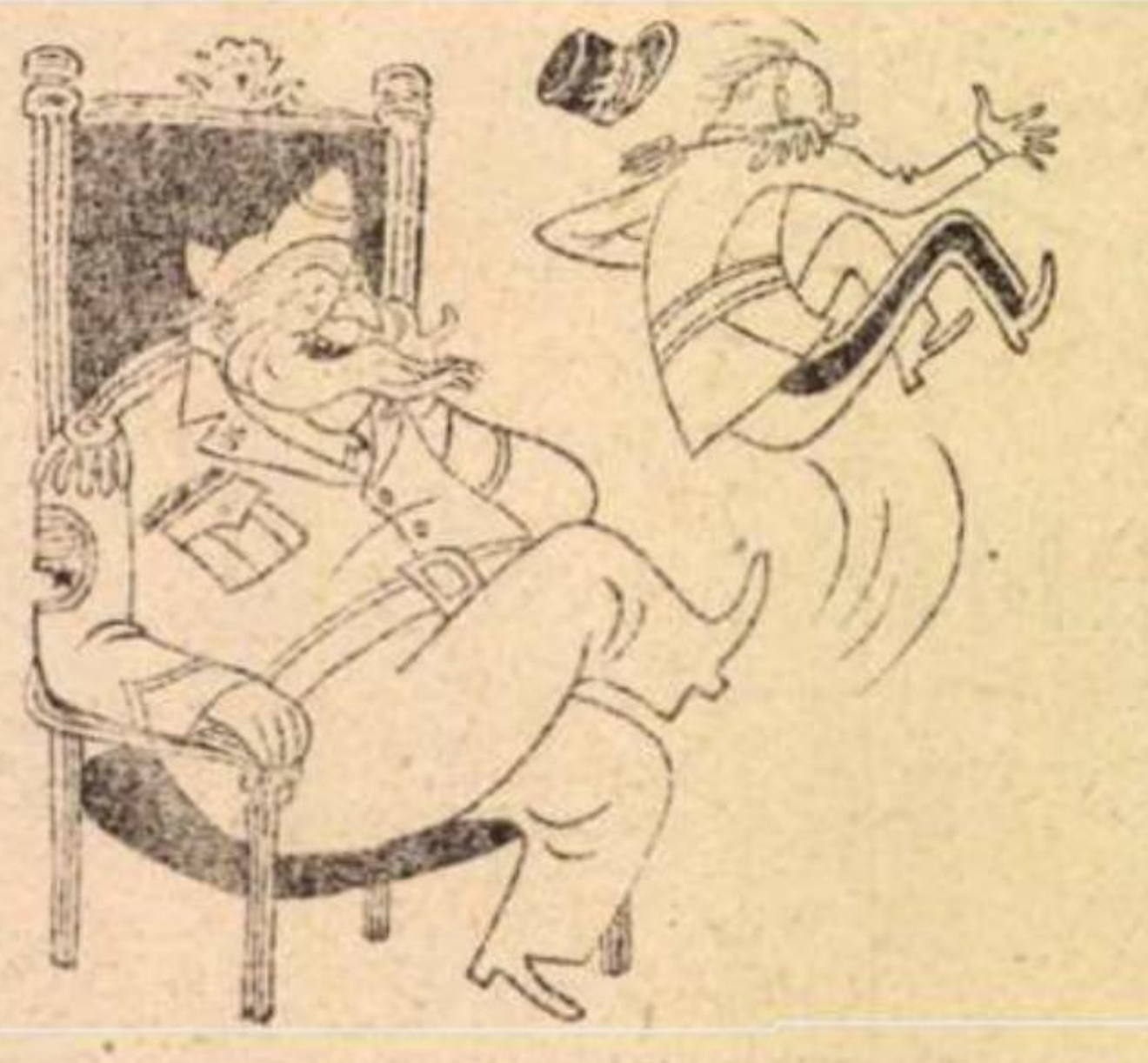

Mint tábornok: „Gyenge a hadügyminiszteretek? Majd én a helyére ülök!"

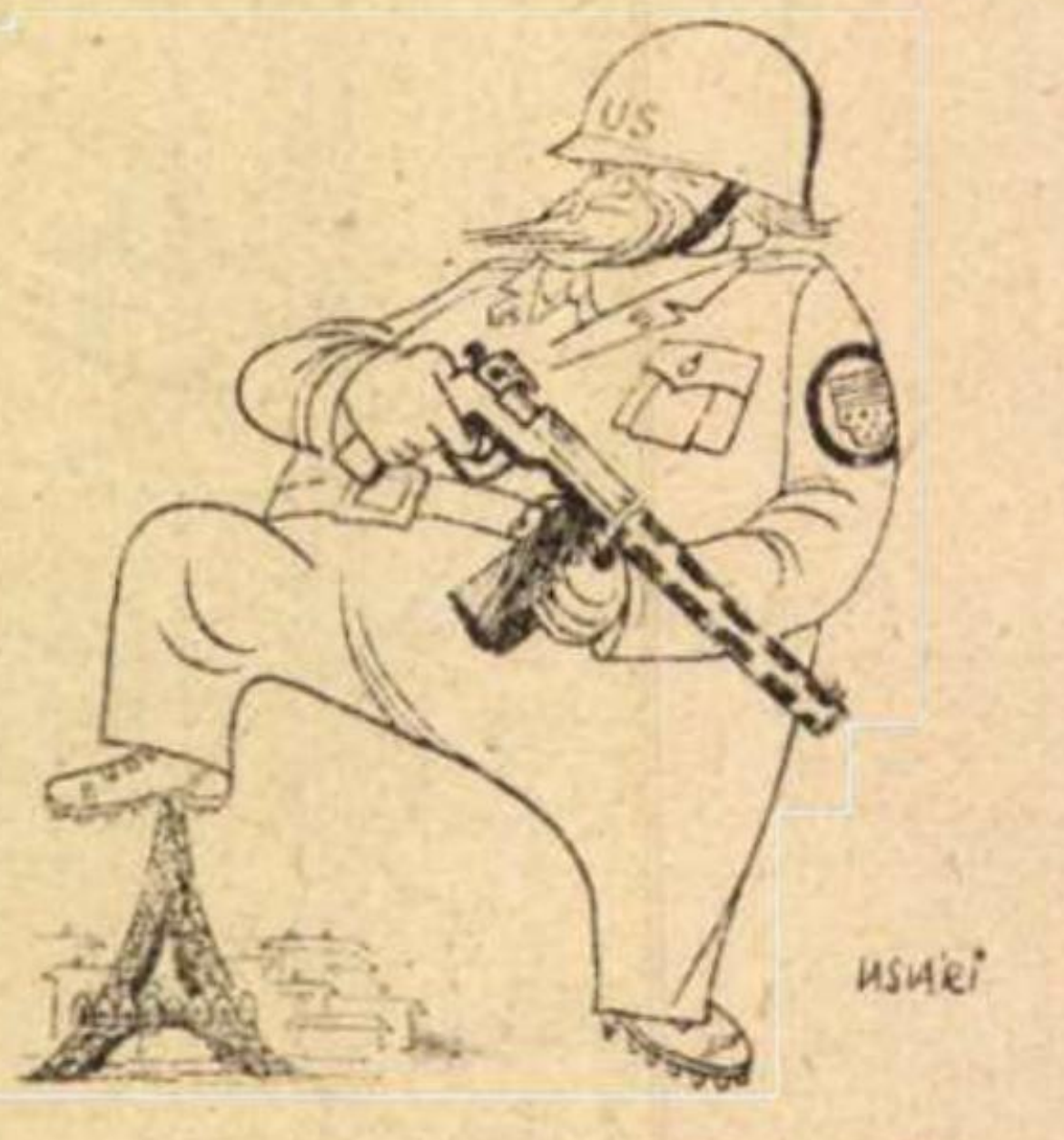

Mint megszálló: „Na, most aztán kuss!"

Egy amerikai nagybácsi levele az európai unokaöcsköshöz

Kedves kis öcsém!

Közeledik a szeretet ünnepe és ilyenkor mindig az angyalkához szoktál fordulni különböző játékokért. Az idén fordulj közvetlen hozzám, mert nálunk Amerikában, mint a lapok hirdetéséből látod, már megkezdődött a karácsonyi vásár, a boltok tele vannak a legmodernebb játékokkal. Mellékelten küldök egy katalógust, válaszd ki a kedvedre való játékszert.

Felhívom figyelmedet néhány újdonságunkra. A lökhajtásos parittya, amely az idén először kerül forgalomba, nemcsak arra alkalmas, hogy az összes ablakokat kiverd vele, de egy kis gyakorlattal játszótársaid, sőt a felnőttek szemét is kiütheted. Mint hős példát említem, hogy Georgiában egy nálad jóval kisebb, alig hat esztendős fiucska a saját tizennyolc hónapos húgát meg is ölte vele.

Miniatűr lángszórót is rendelhetsz. Pompásan fel lehet gyujtani vele a bútorokat. Idei újítás a játékbűzbomba. Sokkal olcsóbb, mint amit a felnőttek használnak, de pont olyan büdös. Kifüstölheted vele jó szüleidet, ha egyedül akarsz maracni játszópajtásaiddal. Kis tankot, harcikocsit és aknavetőt már tavaly küldtem neked. Ezek ma már elavult játékszerek. Helyette ajánlom neked a bacillus-anyahajót, amely — ha ügyesen kezeled — tíz perc alatt megfertőzheti az egész lakást. Írd meg, nem romlott-e el a tavaly küldött géppisztoly, megvan-e még a mérgezett tőr és működik-e még az automata villamosülőke?

Kis húgodnak azt a kérését, hogy játékbabát küldjek, sajnos nem tudom teljesíteni. Babákat nem gyártunk. Új játékszereink azt a célt szolgálják, hogy a való életre neveljük a gyerekeinket, hogy mire felnőnek, megállhassák a helyüket társadalmunkban.

Szerető nagybátyád

Uncle Jack

Akiket az erdőbe vittek . . .

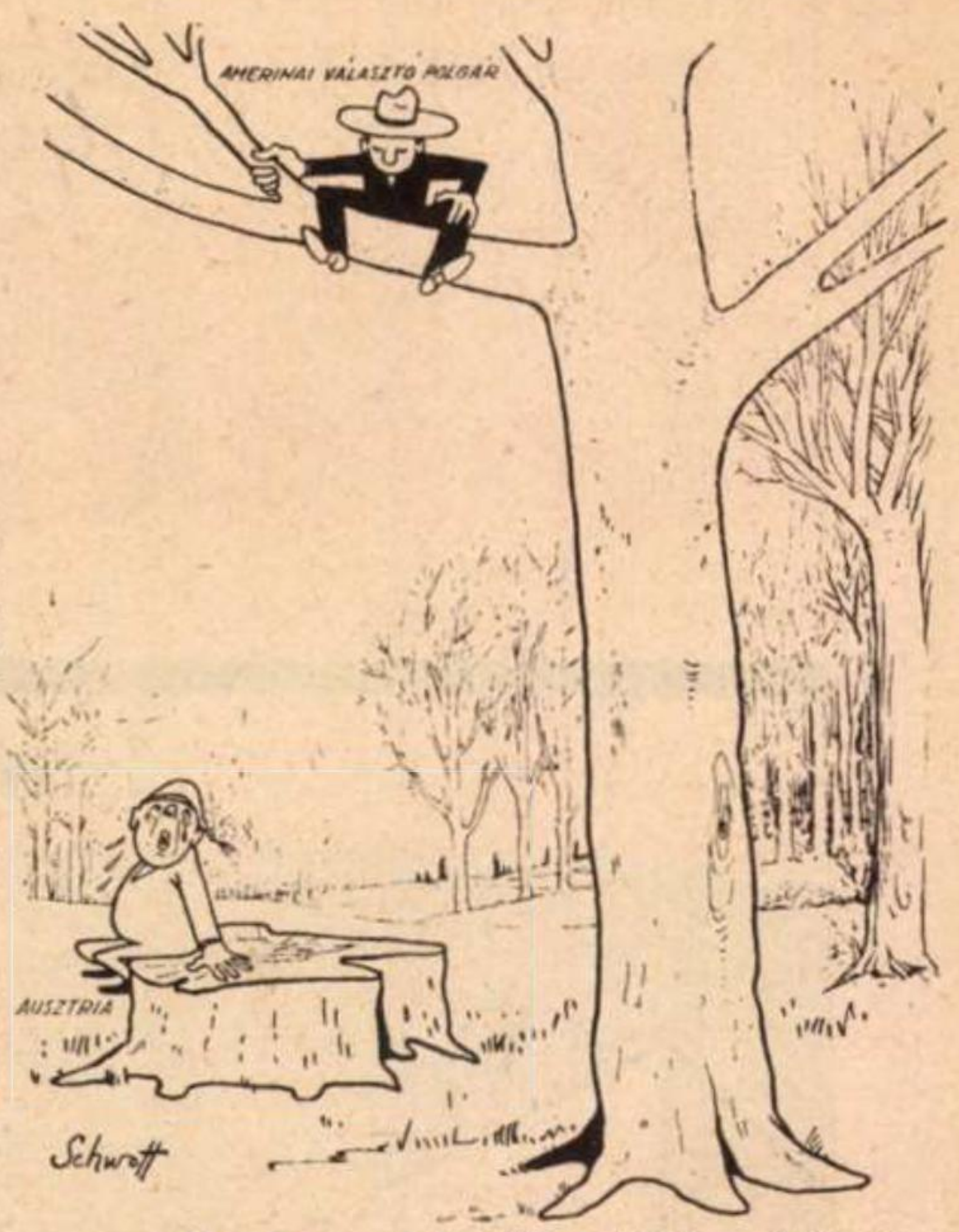

— Maga hogy került a tönk szélére?

— Az USA jóvoltából . . . De magát is jól felültették az elnökválasztással!

Szellemidézés

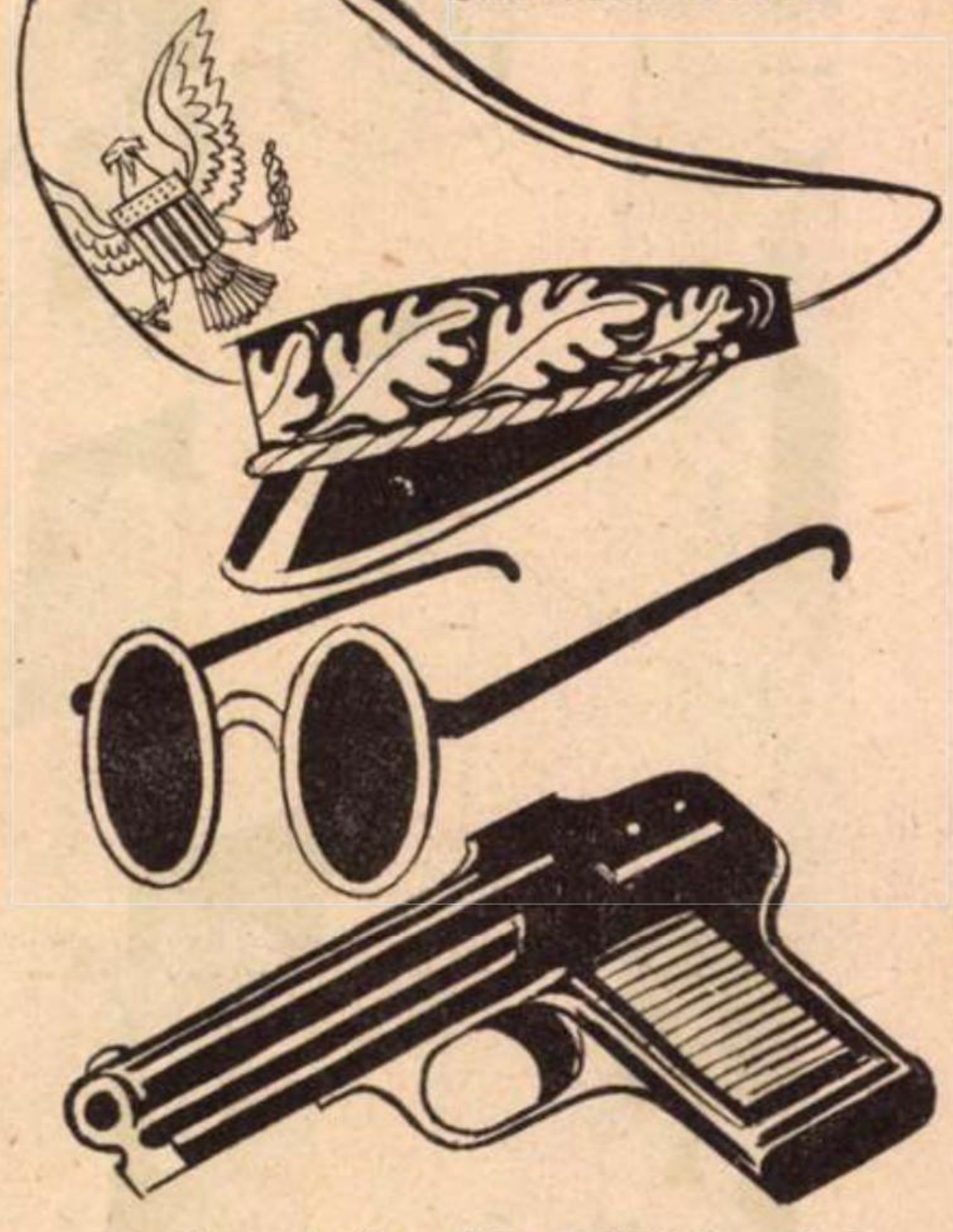

A koreai rém újra színpadra lép?

Tiszta öröm

Nem csinálok titkot belőle, gúnyoros hajlamú egyén vagyok, szájam szeglete állandóan valami szatirikus rángásban ring. Tisztán, szívből örülni vagy éppen kacarászni csak nagynéha tudok, de akkor se huzamosan.

Feleségem gyökeres ellentét. Tegnap például szalad haza a lelkem, orcája virít, mint egy rózsabokor, már messziről kajabál:

— Nézzed, nézzed, mit kaptam már megint! — a kezében valami írást lenget s arcát olyan felemelő öröm fényezi, hogy alig bírok ránézni.

— Na mit kaptál? — vetem oda unottan — s közben elnézően szemlélem kitörő vidámságát.

— Hát elismerő oklevelet a jó oktatási munkámért — vágja ki s szerénységét sutbadobva áradozik, hogy mi minden szépet mondtak neki az elvtársak, amikor kezébe nyomták a kitüntetést.

— Egen — mondom — téged folyton dicsérnek, elismernek. Egen. Futsz a dicsőség után, de engem az ilyesmi hidegen hagy.

Közben jégcsaphoz méltó nyugalommal megvizsgáltam oklevelét s egy ásítást elnyomva, hogy mégis valami öröm itthon is érje, megveregettem a vállát. Ha én kapnék valami kitüntetést, kétségkívül hozzámillő méltóságteljes mozdulattal elutasítanám s mondanám: elvtársam, az érdem magáért beszél.

Egen, ehhez persze jellem kell, mértéktartás. Olyanfajta bohó, tiszta öröm, mely hitvesemet elragadja, engem egy percre sem tud megkörnyékezni. Engem csak az emberi élet diszharmóniája érdekel, kicsiny magaslatomról bámulom parányi emberek harcát.

Említett hitvallásom után mondanom sem kell, hogy rettenetesen megdöbbentem, amikor a napokban ki akartak tüntetni egy szép oklevéllel jó MHK-szervezési munkámért. Természetesen ura maradtam önmagamnak s kitérően mondtam: nem elvtársak, nem, nem. Egy kézszorítás s aztán megyek tovább. Nem fogadhatom el az oklevelet.

El kellett fogadnom. Mondanom sem kell, hogy rettentő hosszú ideig könyörögtek, fogadjam el az oklevelet s talán mondanom sem kell, hogy csak az erőszaknak engedtem. Az oklevélre oda volt írva, hogy mi mindent csináltam és körülbelül olyan mértékben dicsértek, amint megillet.

Hazafelé menve találkoztam néhány barátommal, közömbös dolgokról beszélgettünk, úgy mellékesen, nem is tudom hogy került a számra, megemlítettem, hogy nézzétek csak, kaptam ezt az oklevelet, semmi különös ugyan, de mégis furcsa, hogy dicsérő oklevelet vagyok kénytelen elfogadni. Hazaértem, az oklevelet rögtön felakasztottam a falra, egy darabig még olvasgattam, aztán belépett az asszony is, a szokott módon gúnyoros mosollyal ajkamon fogadtam: Szervusz fiacskám, hogy vagy? Ő azt mondta, hogy jól, mire beszélgetni kezdtünk erről-arról, kosztról, mindenféléről s egyszer csak az asszony hirtelen, mintegy oda nem illően mondja:

— Na nézd csak, milyen szép oklevelet kaptál!

Mélabúsan egy-két ásítást elnyomva mondtam:

— Ja igen, kaptam — s minden lelkendezés, ömlengés, áradozás nélkül, szűkszavúan magyaráztam: — Elolvashatod nyugodtan, nézd csak meg, hogy mi mindent írnak rólam. Ugye jó volna, ha te is kapnál ilyent. Mert, ha te nem is ismersz el, azért vannak még, akik észreveszik képességeimet . . .

Azonban ilyet még nem értem meg. Feleségem nem hagy magyarázni s oly mértéktelen cinizmussal hűt le, hogy az már arcátlanság. Belenevet az arcomba és azt mondja:

— Jó, jó, de azért ne őrjöngj! Azért kaptad, mert megérdemelted. Fő a nyugalom.

Ez fájt nekem. Micsoda lehetetlen, maliciózus, cinikus magatartás. Fájdalomterhesen néztem az ünneprontó hitvest. Igen bizony, így rontják el az ember tiszta örömét.

Nagy S. József

A titoista kongresszuson történt

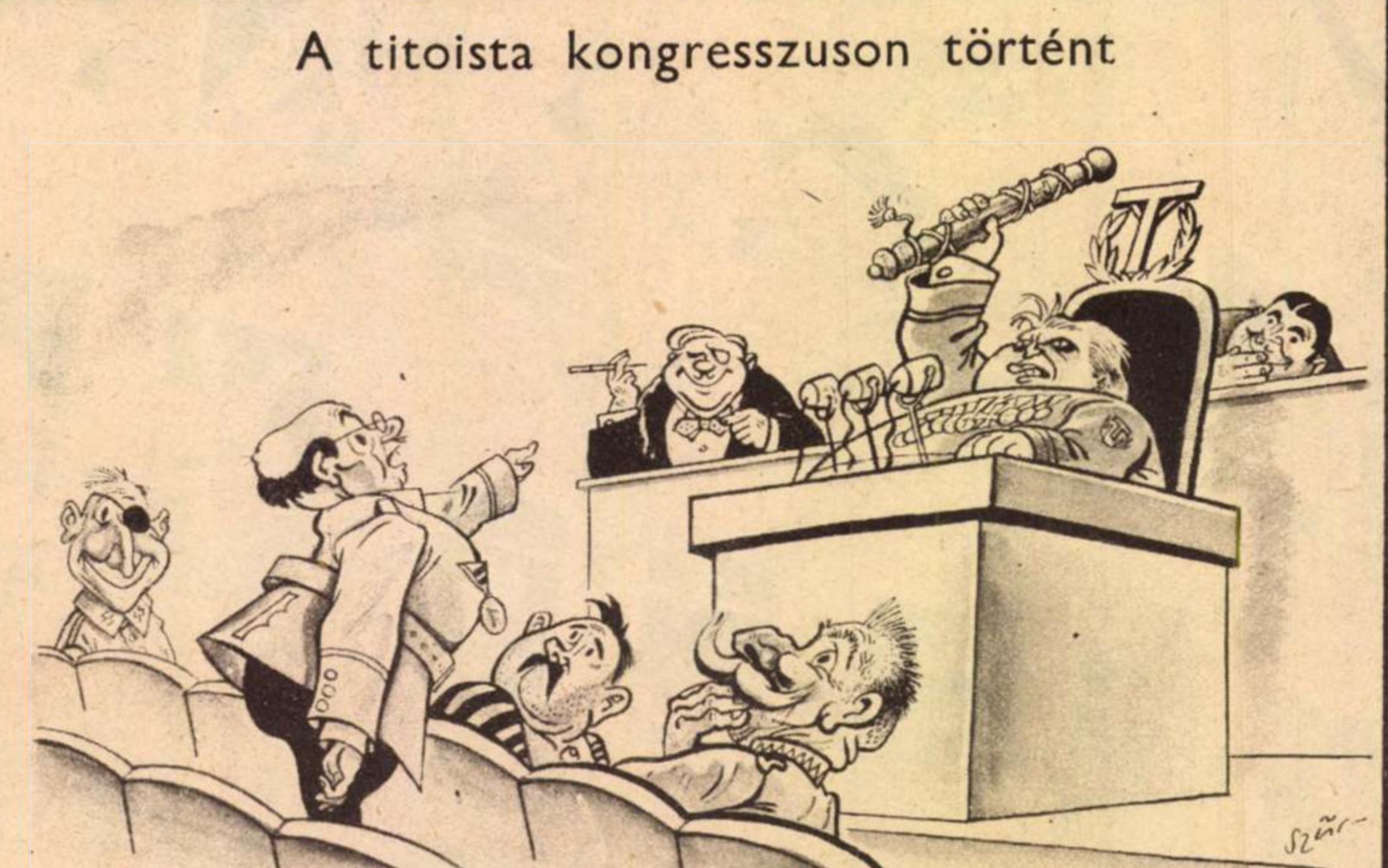

Gyurics képviselő: Jelentem a kongresszusnak, hogy Sztambolics miniszterelnök elcsábította a feleségemet!

Tito: Van hozzászólás?

Sztambolics: Én nem szólok hozzá! Azóta haragban vagyunk . . .

Használt
FÉNYKÉPEZŐGÉPEKET
magas áron
VÁSÁROLNAK az ... BOLTOK
BUDAPESTEN ÉS AZ ORSZÁG MINDEN RÉSZÉN

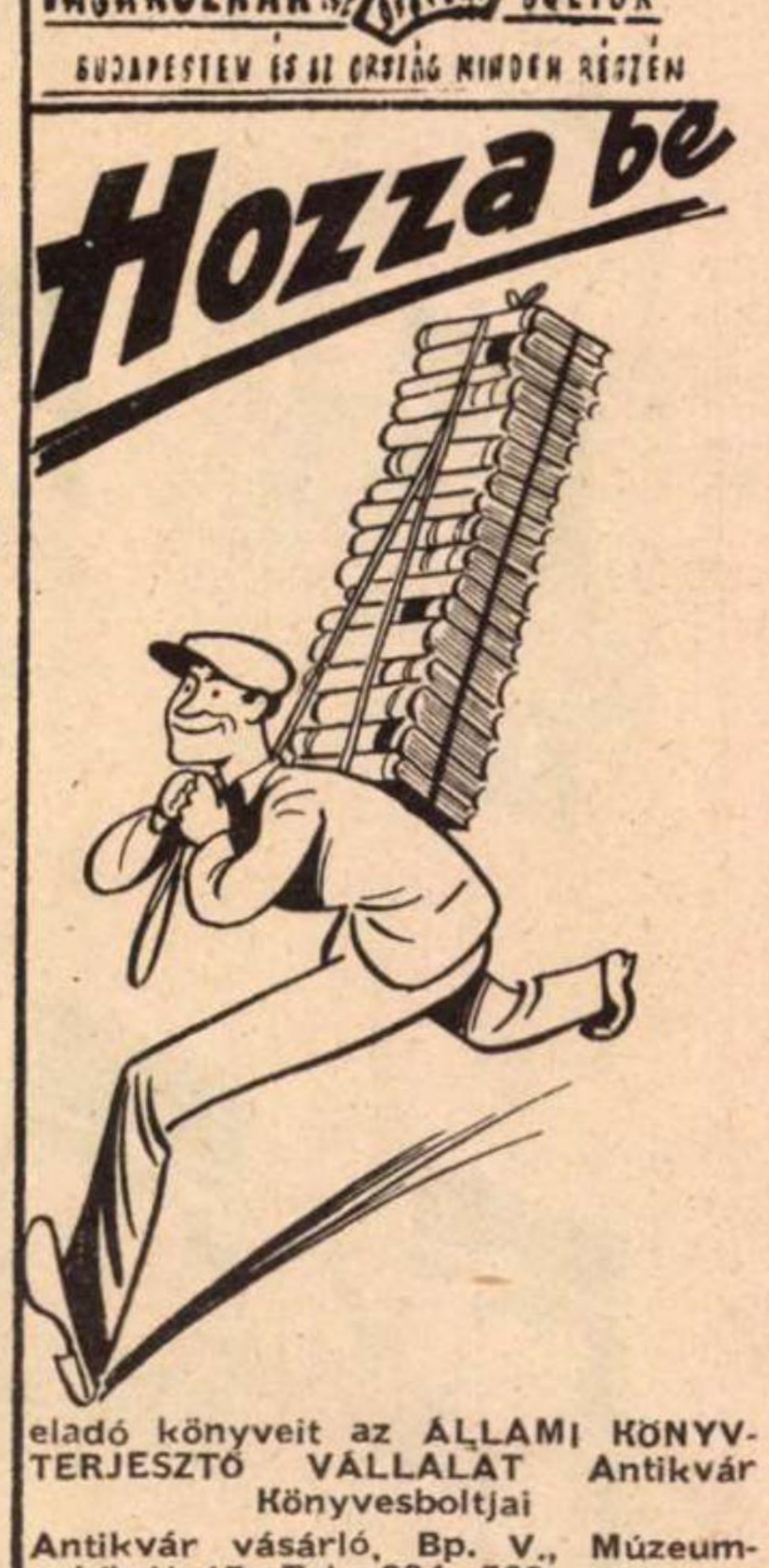

eladó könyveit az ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT Antikvár Könyvesboltjai

Antikvár vásárló, Bp. V., Múzeum-körút 17. Tel.: 384—563.
Antikvár könyvvásárló és elosztó, Bp. V., Ferenciek-tere 2. Tel.: 183—421.
63-as Bolt, Bp. V., Bajcsy Zs. út 50. Tel.: 110—148.
64-es Bolt, Bp. V., Váci-u. 28. Tel.: 387—120.
59-es Bolt, Bp. VII., Lenin-körút 16. Tel.: 227—696.
61-es Bolt, Bp. XI., Bartók Béla út 15. Tel.: 469—112.

252-es Bolt, Győr, Lenin-út 18. Tel.: 12—11.
191-es Bolt, Miskolc, Széchenyi-u. 52.
284-es Bolt, Debrecen, Vöröshadsereg útja 4. Tel.: 48—49.
204-es Bolt, Szeged, Lenin-u. 16. Tel.: 41—23.
106-os Bolt, Pécs, Kossuth Lajos-u. 11. Tel.: 30—57.

VERDEN, AZ SS VÁROS

Verden nyugatnémet város valóságos SS garnizonná alakult. (Újsághír).

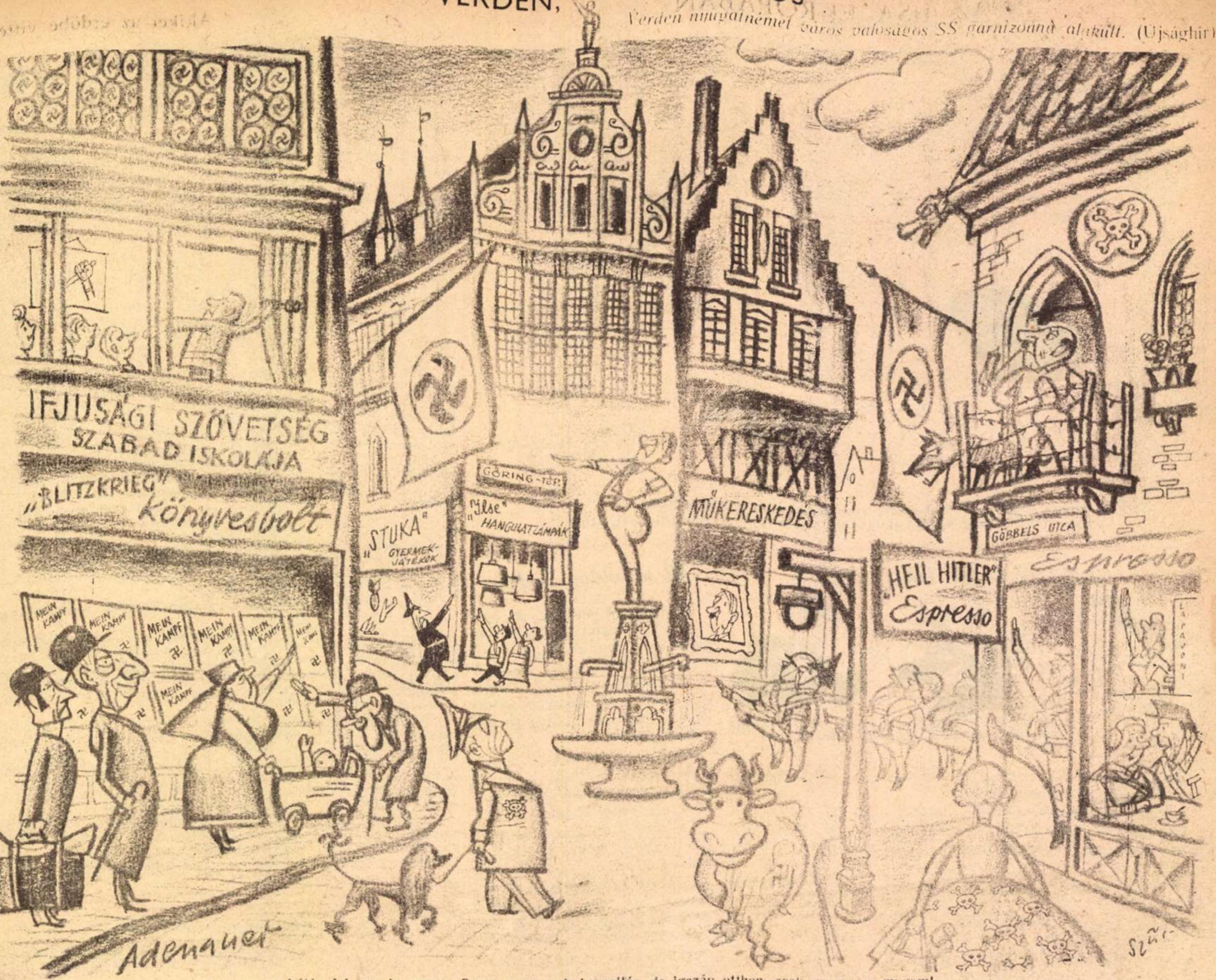

Adenauer: Látja Johann, én ugyan Bonnban vagyok kancellár, de igazán otthon csak itt érzem magam!

BARABÁS TIBOR:

A BÉKE KIS KATONÁJA

Jánosnak hívják, öt és félesztendős s az én kisebbik fiam. Sokszor voltam már azon, hogy megrajzolom kedves kis arcát, almafejét, csillogó, ravaszdi barna szemét, de mindeddig lemondtam e tervről. Bevallom, nem volt hozzá írói távlatom. Egyszer például azt gondoltam, hogy mennyi erély, határozottság költözött ebbe a kis gyerekbe, azután megpillantottam társai közt az óvodában, félszegen, a kispad szélére húzódva. Máskor meg úgy láttam, hogy nő, gyarapszik a fiú, nicsak, már fejjel magasabb az asztallapnál. Másnap, szembejött velem a Rákóczi-úton. A feleségem kézen fogva vezette. Kicsinyke fiúcska közeledett felém az emberforgatagban, vékony, pipaszár lábakon. Mindig azt hittem, nincs torzítóbb tükör a gyűlöletnél, most rá kellett jönnöm arra, hogy még annál is jobban nagyít, alakít, másít a szeretet. Összeszedem hát minden lelki erőmet, hogy elnyomjam érzéseimet és hivatásomhoz méltón csak a valóságot írjam meg keményen, tárgyszerűen, amennyire csak az írói önfegyelemtől telik. Jánosról akarok beszélni, de nem mint kisfiamról, hanem csupán mint társadalmi lényről, mint a világbéke törhetetlen hívéről.

*

János a világot igen helyesen két részre osztja: a béke és a háború táborára. S a világnak eme öntudatos felosztásából néz és magyaráz mindent. Mindig szerette a zenét, hallgatta a rádiót. Négyéves volt, amikor kissé zavarosnak látszó történettel fogadott:

— Papa, egy néger bácsi gyönyörűen énekelt, de az amerikaiak nem engedték át, mert békét akart...

Tőle értesültem tehát először, hogy Robesont nem engedték ki a békekongresszusra. Azóta, ha a rádióban megszólal Robeson mély, zengő, szivet betöltő basszusa, János mindig felismeri az üldözöttet és kis ajka megrándul: — Ez az, ezt nem engedték át a határon...

*

Egy reggel az ágyamba bújt. Cervantest olvastam. A könyv borítólapjára Don Quijotte hórihorgas alakját és a szolgáját fantáziálta a grafikus. János hosszan és merőn nézte a rajzot. Majd így szólt:

— Papi, mondd, mit akar ez a két bácsi, háborút vagy békét?

Idegesített már álláspontjának merevsége, sematikus alkalmazása és rákiáltottam:

— Hagyj már olvasni, ezek egyszerűen régi emberek!

— Régiek, régiek. De ez a hosszú elöl, a nagy lándzsával biztos, hogy háborút akar. Lehet, hogy hátul az a kis köpcös nem...

*

Fémhulladékot gyűjtött a város, az ország. Nagyobbik fiam Péter is házról-házra járt. A gyerekek nálunk gyülekeztek. Fejüket tenyerükbe ejtve gondolkoztak az új meg új lelőhelyeken. Szomorúan tekintettek ki a Rákóczi-útra, ahol a földalatti építkezés első csőpiramisait rakták le a munkások. Itt nincs mit keresniök. Bret Harte regényeiben, a klondykei aranyásók közt sohsem lobogott ilyen nemes izgalom. Jánoska a földön játszott, tágranyilt szemmel hallgatta a fémgyűjtő haditanácsot. Tudta, érezte, hogy nagy dologról van szó, de csak ült és hallgatott...

Majd felállt, bement a kisszobába, ahol írógépem bádogvédőjében pihenték örök álmukat törött játékai, azaz valamennyi. Pici, fel nem húzható bádogautók, törött homokozókanál, összeroncsolt vasúti sínek hevertek itt csendes nyugalomban... Hallottam izgatott motozását. Egyszerre csak felpattant az ajtó és lángoló arccal állt előttem a gyerek. Valakitől egyszer súlyos vashintát kapott, a vurstlibeli hajóhinták kicsinyített mását. Mondom, elém állt, letette a földre a hajóhintát és meglódította.

— Hallod papa, milyen rémesen nyikorog? — Barna szeme most várakozással és reménykedéssel volt tele. A hajóhinta nem nyikorgott. Becsületszavamra nem hallottam semmit.

— És tudod papa, hogy miért nyikorog? Mert rozsdás. Nézd csak meg itt az orrát, látod milyen? Rozsdás.

Csak néztem őt és hallgattam. Szemmelláthatólag bántotta némaságom

— Ha ez engem megkarcol, akkor attól én vérmérgezést is kaphatok és meghalhatok. Mert meghalhat valaki a vérmérgezéstől. Vagy nem hiszed? — De ezt már szorongással mondta és édes arca tele volt korai halála feletti mérhetetlen bánatával.

— Talán azt akarod, hogy meghaljak?

— Dehogy akarom, Janikám — tiltakoztam a barbár vád ellen.

— Akkor ugye odaadhatom a hintát a fémgyűjtőknek? — kérdezte feszült várakozással.

— Oda Janikám! — feleltem és eszembe jutott, hogy magam is megnézem nincs-e valami felesleges kint a konyhában.

Az előszobából már indulni készültek a fémgyűjtők. Egy kisebb hadsereg felvonulása nem jár ekkora lármával. Ez a felvonulás az öröm hangjaitól vidult. S hirtelenében magam előtt láttam a soktízezernyi úttörő-gyerek boldog harci felvonulását. Kis zászlajukra az élet és a munka jelszavát írta az évszázad, amely nagy dolgokra lelkesíti a kicsinyeket is. Hallani véltem e zajból Jánoska vashintájának utolsó, búcsúzó nyikorgását és valóban hallottam a gyerek boldog, bugyborékoló nevetését is.

Hogy mivé vált az ő kis vashintája? Traktorba, ekébe, épület-traverzbe vagy hídvázba olvadt bele, nem tudom... de hiszem, hogy lelke van annak, amit kiönteni segített, mert benne lüktet János békéért hevülő szíve.

A NÉMA TÉRKÉP

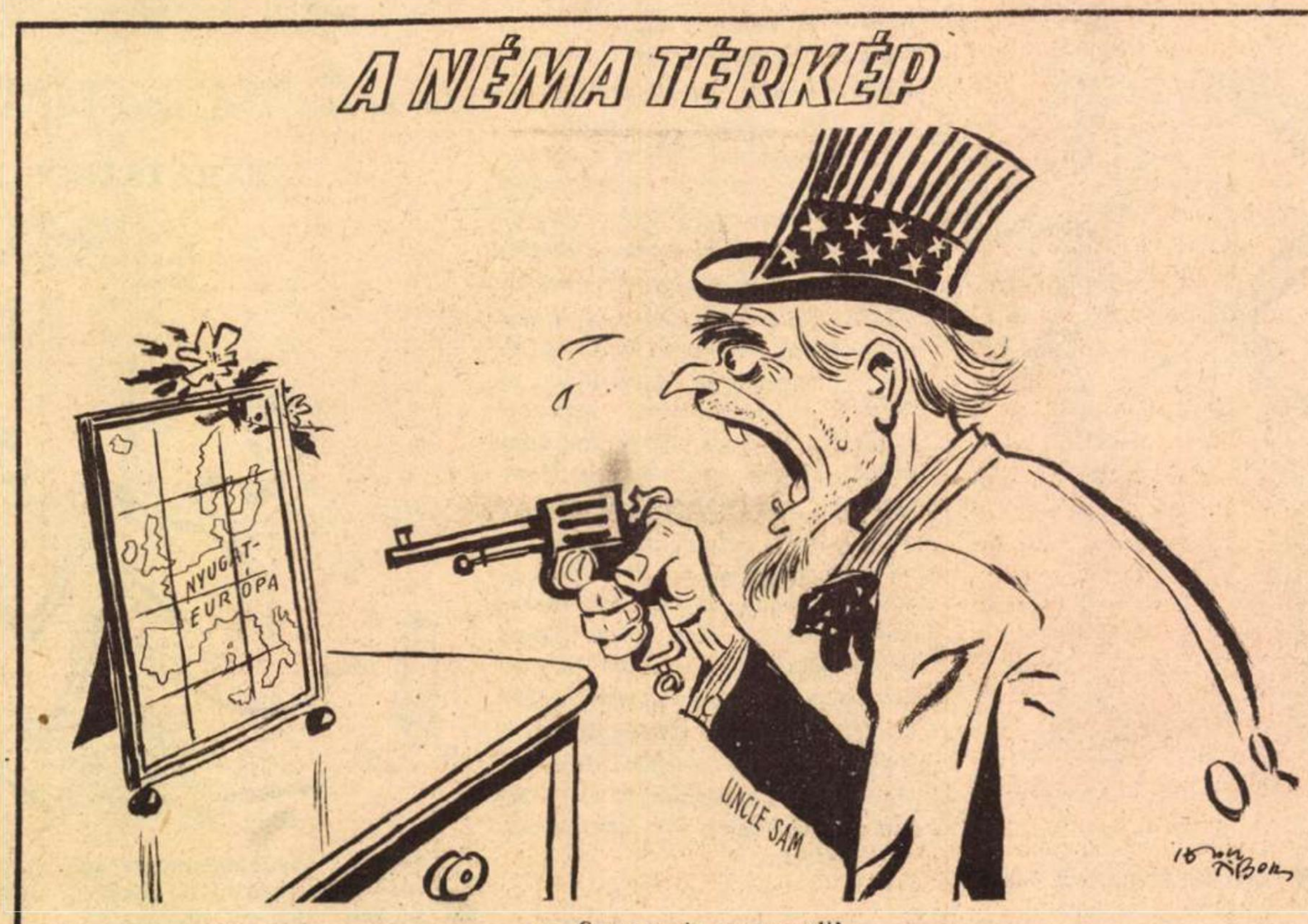

— Szeress, te nyomorult!

Felháborodás a világűrben!

Willford King newyorki egyetemi tanár szerint a nyugati gazdasági válságokat a napfoltok okozzák.

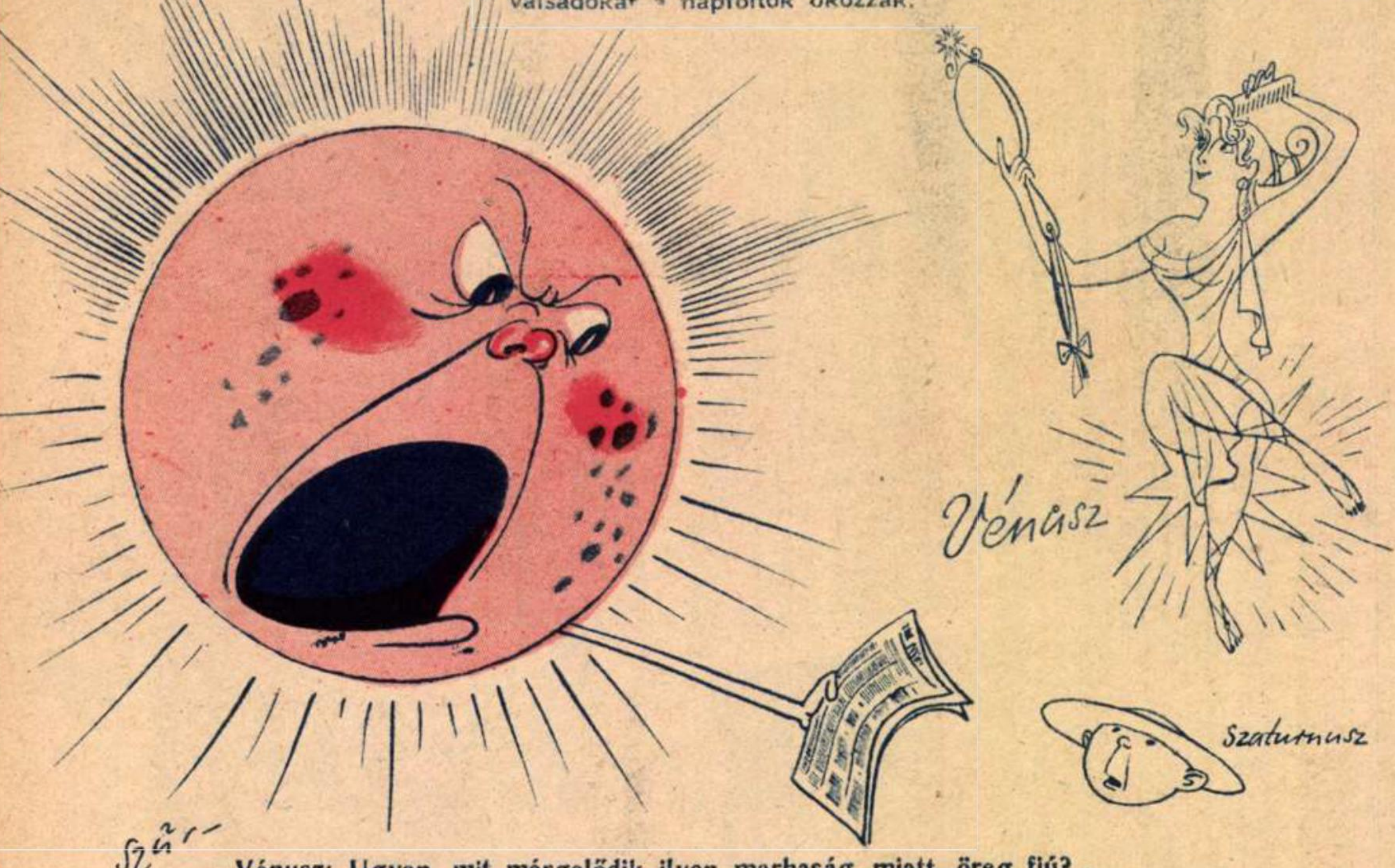

Vénusz: Ugyan, mit mérgelődik ilyen marhaság miatt, öreg fiú?
Nap: Hogyne mérgelődnék! Holnap majd rámfogják a Marshall-segélyt is!

VÁLTOZÁS AZ USA-BAN

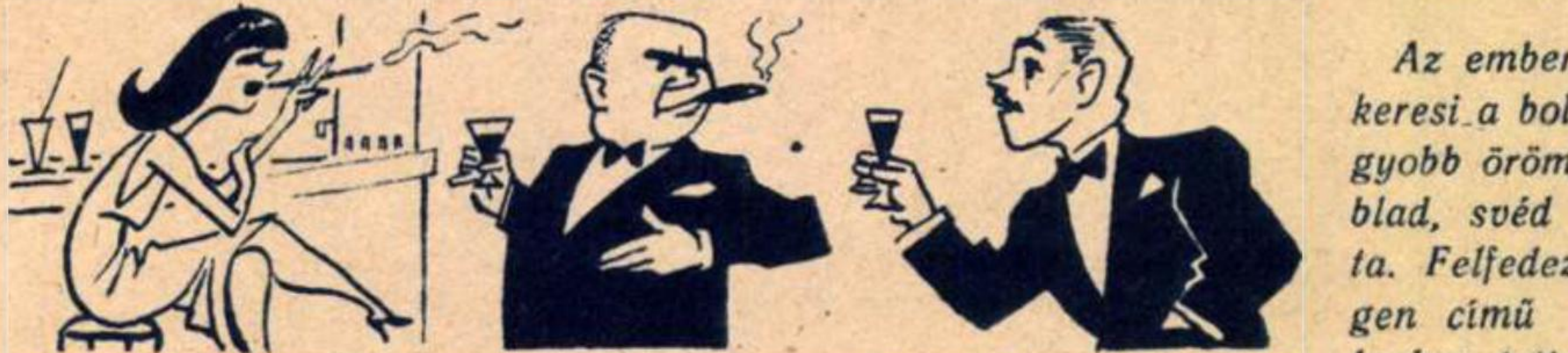

(Szereplők: Választó és Szenátor, idő: a republikánus párt választási győzelme után. Szín: Bárhelyiség.)

Választó: Gratulálok szenátor úr a győzelemhez. Én is magukra szavaztam a beígért változások miatt.

Szenátor (csodálkozva): Milyen változásokról beszél?

Választó: Eisenhowertől kezdve az összes szónokok azt ígérték a népnek, hogy a húsz esztendős demokratapárti rémuralom után változás jön.

Szenátor: Hát persze, persze... Tulajdonképpen milyen változások érdeklik?

Választó: Kevesebb lesz-e az adó?

Szenátor: Dehogy lesz!

Választó: Kevesebbet költünk fegyverre?

Szenátor (felháborodva): Hogy képzeli!

Választó: Megszüntetik a koreai háborút?

Szenátor: Hogyisne! Hogy még békepropagandával vádolhassák a kormányt!

Választó: Talán megszüntetik a panamákat?

Szenátor: Még csak az hiányzik!

Választó (szomorúan): Hát akkor miben lesz változás?

Szenátor (diadalmasan): Ezután nem a demokrata politikusok keresnek a panamákon, hanem a republikánuspártiak!

Tito több náci tisztet szabadon engedett!

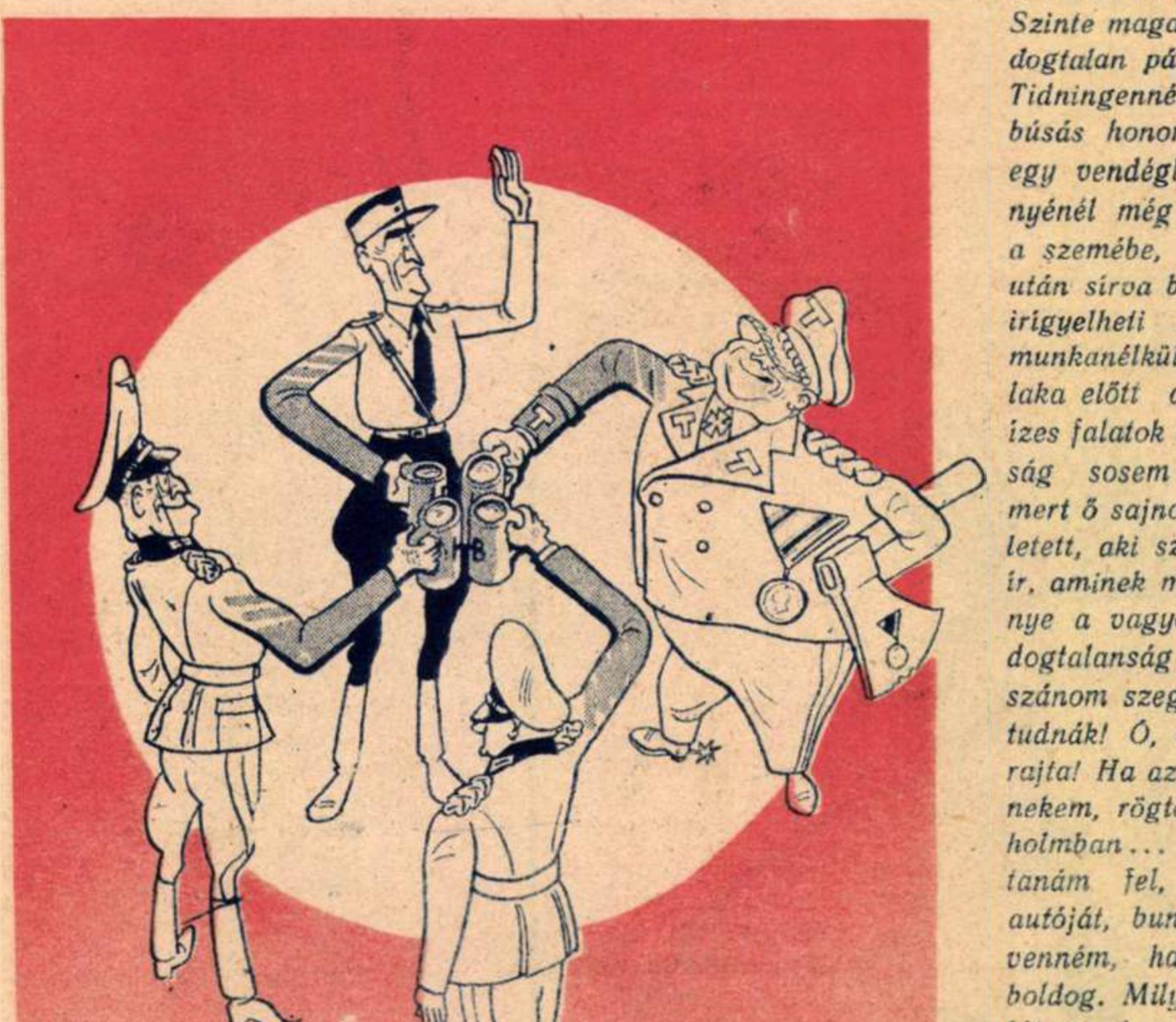

Ramcke náci tábornok: Meine Herren! Igyunk szerencsés kiszabadulásunk örömére!

Út a boldogság felé

Az emberiség már nagyon régen keresi a boldogulás útját, annál nagyobb öröm, hogy dr. Maurice Lindblad, svéd tudós, végre megtalálta. Felfedezését a Morgen Tidningen című svéd szociáldemokrata lapban tette közzé, s ennek lényege a következő:

„Minden baj gyökere a magas életszínvonal: ez szív-, máj- és vesebajt okoz és lényegesen megrövidíti az ember életkorát."

Ezt mondja dr. Lindblad, akit a következőkben nagy megerőltetésembe fog kerülni nem Lindblődnek nevezni. Megjegyzem, az eszme nem egészen új. Már gyerekkoromban mondta nekem egy svéd tudós, Nyiregyházán, ha jól emlékszem Karpelesznek hivták, hogy a pénz nem boldogít. Mert mi a boldogság útja, nyitja és kútforrása? A szegénység, a nélkülözés, a tisztes nyomor. Valószinűnek tartom, hogy dr. Lindblad jómódú ember, mert a szegények boldogságáról szóló ilyen teóriákat mindig jól megfizették. Szegény, szerencsétlen Lindblad, milyen boldogtalan lehet, hogy nap, mint nap el kell viselnie a magas életszínvonal gyötrelmeit. Talán még háza, autója, bundája is van: borzalmas lehet szegénynek. Szinte magam előtt látom ezt a boldogtalan páriát, amint a Morgen Tidningennél felveszi cikkéért a busás honoráriumot, aztán elmegy egy vendéglőbe ebédelni, a pecsenyénél még csak könnyek gyűlnek a szemébe, de az izes-palacsinta után sírva borul az asztalra. Hogy irigyelheti szegény azt a sovány munkanélkülit, aki a vendéglő ablaka előtt csorgatja a nyálát az izes falatok után! Neki ez a boldogság sosem juthat osztályrészül, mert ő sajnos tudós doktornak született, aki szociáldemokrata lapokba ír, aminek múlhatatlan következménye a vagyonnal járó teljes boldogtalanság és korai halál. Ó, be szánom szegény dr. Lindbladot, ha tudnák! Ó, be szivesen segitenék rajta! Ha az érzés szárnyakat adna nekem, rögtön ott teremnék Stockholmban... Előszöris a házát gyujtanám fel, aztán elvenném az autóját, bundáját... mindenét elvenném, hadd legyen tökéletesen boldog. Milyen szép lenne! Szinte látom, ahogy a hálás, örömkönnyekben úszó Lindblad egyszál ingben kacagva szalad a szegényház felé, hogy ott vidám hejehujázások közepette egye a répalevest élete végéig, amikor úgyis övé lesz a mennyek országa.

g. b.

Futok a pénzem után

Mamám lelkes hive a bizományi áruháznak. Szótfogadtam neki, április elején én is kiámoltam a szekrényemből egynémely feleslegessé vált holmit, (amit t. i. férjem és én a tél folyamán kihíztunk) és megkértem, adja oda a legközelebbi bizományi boltnak. Ez lett a vesztem.

Június végén eszembe jutott, hogy férjem zakójáért jár még nekünk százötven forint. Mamám azt mondta, nincs semmi baj, majd ő megreklamálja a vasutcai boltban, ahol eladta. Másnap megtörten közölte: a boltban azt mondták, most már semmi közük a zakóhoz, ők átvették, elküldték az Ecseri-útra, reklamálja ott.

— Ne menj az Ecseri-útra, ne menj sehová, majd megkapjuk a pénzt, — nyugtattam meg, mert akkor még ifjú voltam és optimista. Októberben már én is kissé ideges lettem, személyesen mentem be a vasutcai boltba. Meglehetősen udvariatlanul közölték, hogy egyszer már ráírták a beadási jegyzékemre, hogy „Ecseri-út", az ő nyakukra hiába járok, ők nem csinálnak ebben az ügyben semmit. Különben is, nagyon jól mehet nekem, ha októberig várni tudtam a pénzre.

Annak a szerény véleményemnek adtam kifejezést, hogy a dolgozó azért viszi holmiját a Vas-utcába eladni és nem az Ecseri-útra, mert a Vas-utca van közelebb és mert nincs ideje kirándulni az Ecseri-útra. Ha a meg nem érkezett pénzt nem lehet náluk reklamálni, akkor az ördög elvitte az egészet, jobban jártam volna, ha a felesleges holmimat az ószeresnek adtam volna el. Kérem a panaszkönyvet!

Hű, mi lett erre! A fiók vezetője magából kikelve tiltakozott. Kijelentette, hogy ellensége vagyok a szocialista kereskedelemnek. És nem adja oda a panaszkönyvet, mert az én panaszom a Kinizsi-utcai központi panaszkönyvre tartozik, egyébként is a pénzt már régen meg kellett volna kapnom (ez igaz is!!!) ők nem fognak egy könyvelési tévedés miatt szaladgálni, nekik erre nincs adminisztrációjuk, ők átveszik az árut és slusz, semmi közük tovább az ügyfélhez.

— Jó, — mondtam én szilárdan, — és most követelem a panaszkönyvet. De, hogy magának is igaza legyen, ajánlott levélben mindezt megírom a Kinizsi-utcai központnak.

Meg is írtam. És most jön a váratlan fordulat. A Központ ugyanis válaszolt a levelemre. De mit?

Udvariasan közölték, hogy panaszomat azért nem tudják elintézni, mert nem közöltem az eladási jegyzék számát. Ami magyarul azt jelenti, hogy ülhetek és várhatom jövő karácsonyig, vagy május negyvenedikéig a pénzt, amíg magam nem írom be a panaszkönyvbe a jegyzék számát, a Bizományi Bolt revizorai nem fognak rájönni, hogy mely tételek után nem kapták meg az eladók a pénzt.

Közli velem továbbá a Bizományi Vállalat, hogy meghallgatták a vasutcai fiók dolgozóit, akik egyhangúan állítják, hogy soha sem küldtek engem az Ecseri-útra. Ha küldtek volna, — ez szabálytalan lett volna.

Ezek szerint hazudtam. Lehet, hogy Ecseri-út egyáltalán nincs is, én találtam ki az egészet, hogy a vasutcai fiók derék dolgozóit megrágalmazzam. Az is lehet, hogy az „Ecseri-út" náluk csak virágnyelv és engem valahová egészen máshová akartak elküldeni...

Mindössze egy baj van. Az Ecseri-utat ugyanis nekem *nem csak mondták, hanem rá is írták* a 103/006448. és 49. számú jegyzékeim hátára. Tintaceruzával. Kívánatra szívesen megmutatom.

Ha már hazudik az ember, — legalább írást ne adjon róla!

Fehér Klára

Egy angol iskolában

Az angliai Middlessex városban romok között és sátrakban tanulnak a gyerekek.

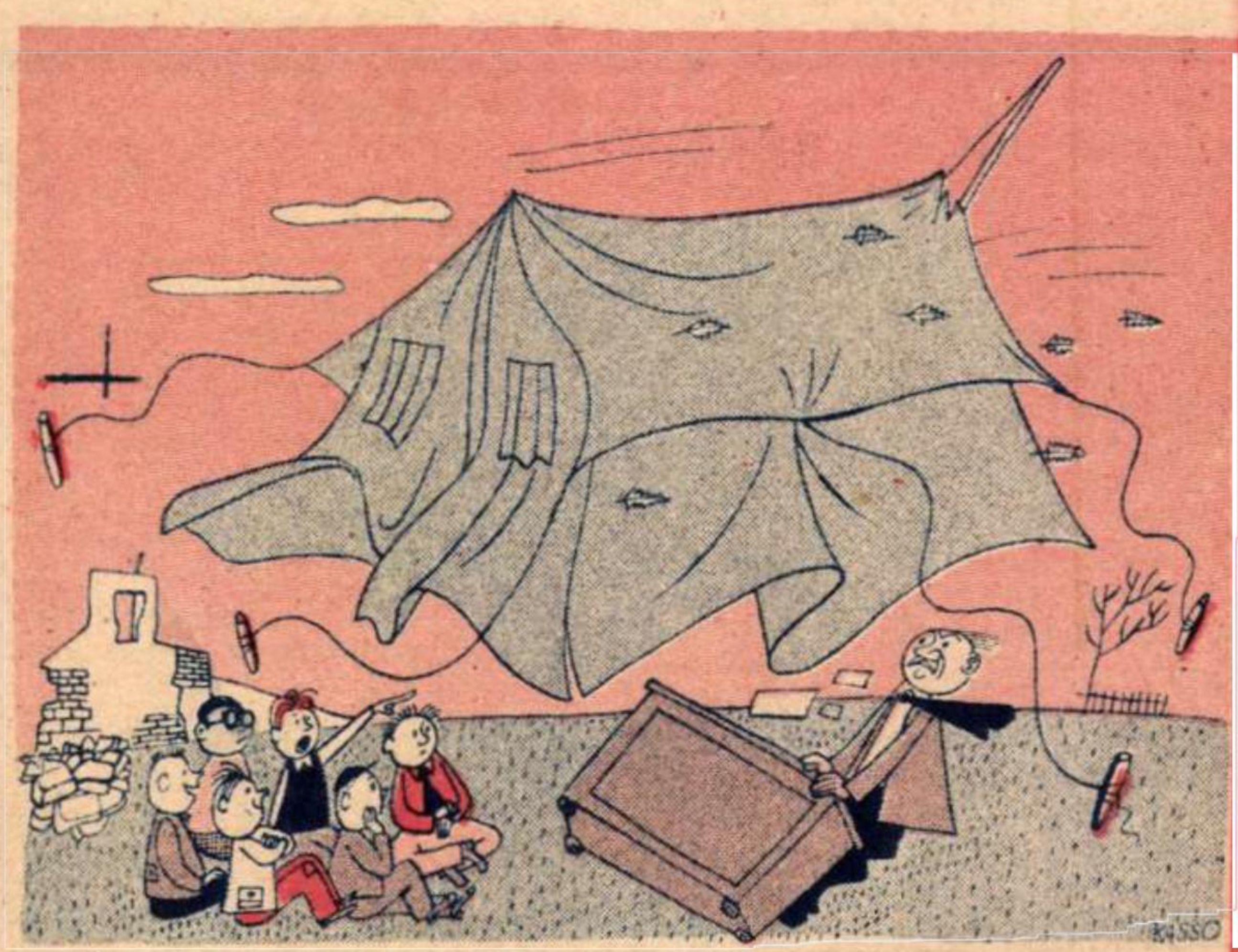

— Tanító bácsi kérem, nem akarom az angol kormány iskolapolitikáját kritizálni, de úgy látom, hogy elvitte a szél az iskolát!

BARÁTSÁGOS MEGHÍVÁS

Krupp visszakapta elkobzott vagyonát. Ebből az alkalomból a Sunday Express című angol lap megírta, hogy Krupp inkább akasztófát érdemelt volna.

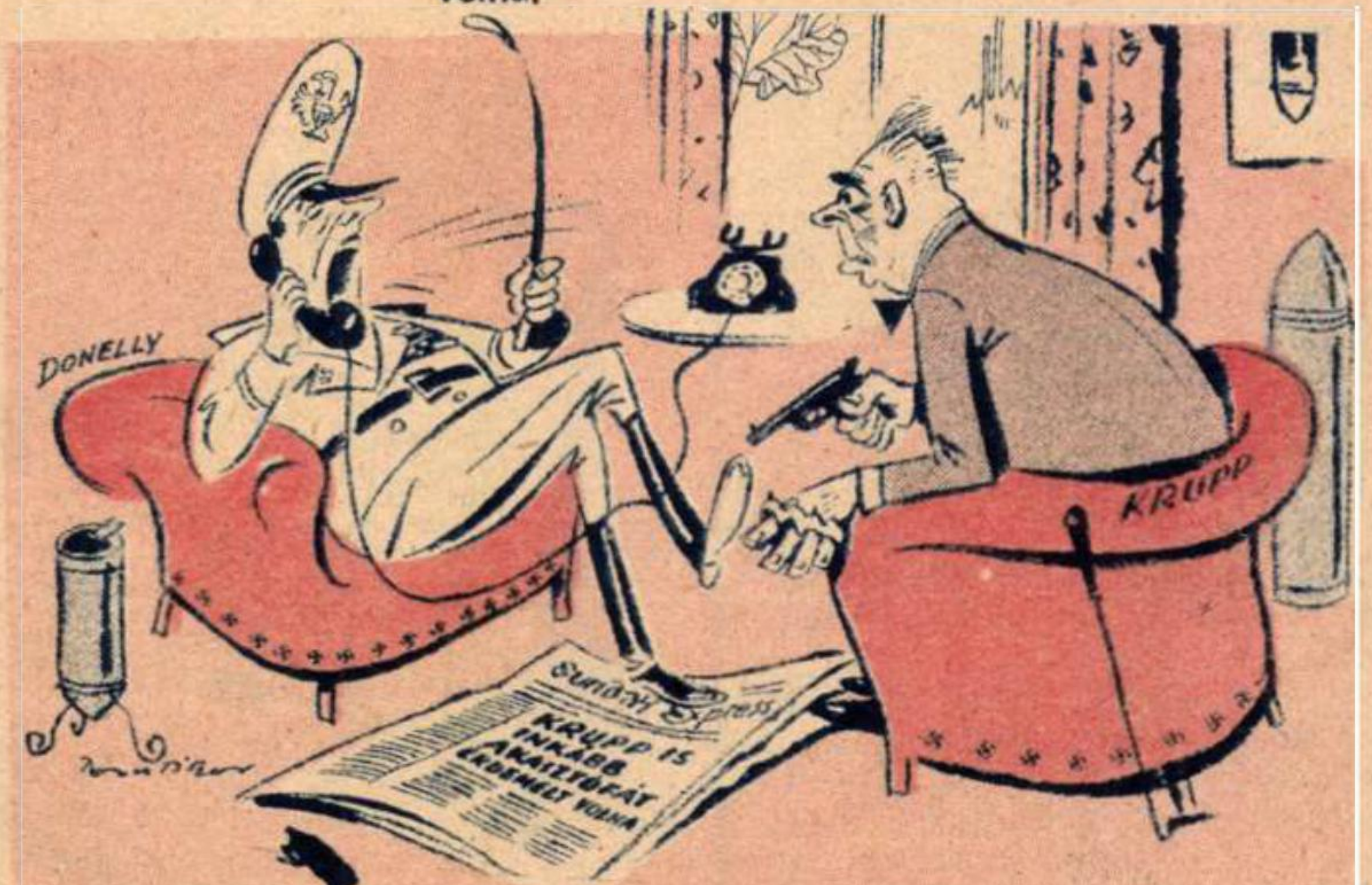
DONELLY
KRUPP
Sunday Express
KRUPP IS INKÁBB AKASZTÓFÁT ÉRDEMELT VOLNA

Donelly (nyugatnémetországi amerikai főbiztos): Halló, Sunday Express? A szerkesztővel beszélek? Jöjjön azonnal ide, a Krupp-kastélyba! Beszélni akarunk magával!!!...

Ki fenyegeti?

(Adenauer testőrségét megkétszerezték.)

(Történik Bonn-ban a kancellária épületében. A rendőrfőnök kihallgatásra jelentkezett.)

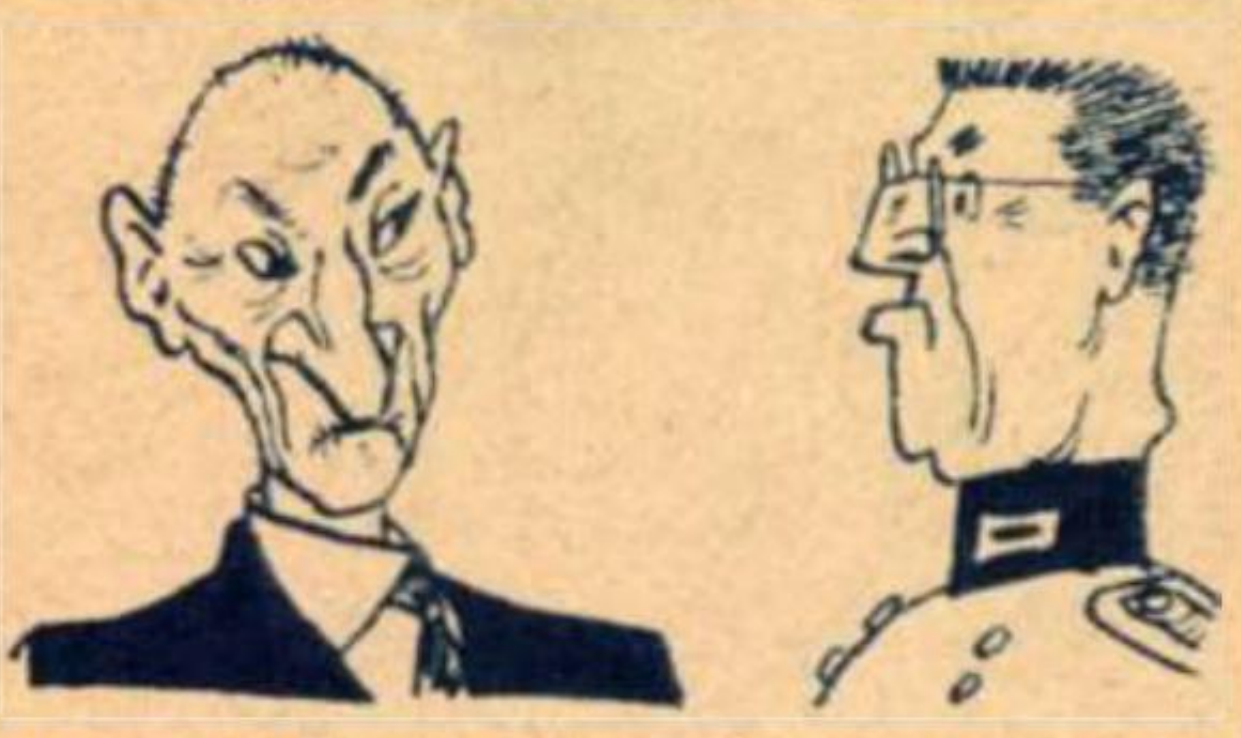

Rendőrfőnök: Engedélyt kérek, kegyelmes uram, hogy a testőrségét a duplájára emeljem!

Adenauer (siránkozva): Drága fiam, minek az? Hiszen már mozogni sem tudok, annyi detektív vigyáz rám...

Rendőrfőnök: Kötelességem még jobban vigyázni nagyméltóságod testi épségére. Az éjtszaka tizenkét útonállás történt.

Adenauer: Kik követték el?

Rendőrfőnök: Az amerikaiak. Azonkivül négy embert megöltek.

Adenauer: Kik követték el?

Rendőrfőnök: Az amerikaiak. Négy emberrablást is jelentettek.

Adenauer: Kik követték el?

Rendőrfőnök: Az amerikaiak!

Adenauer: Na látja! Hát vegye tudomásul, hogy az amerikaiaktól nem kell engem félteni.

Rendőrfőnök: Nem is az amerikaiaktól féltjük a kancellár urat, — hanem a németektől...

Költözködés előtt

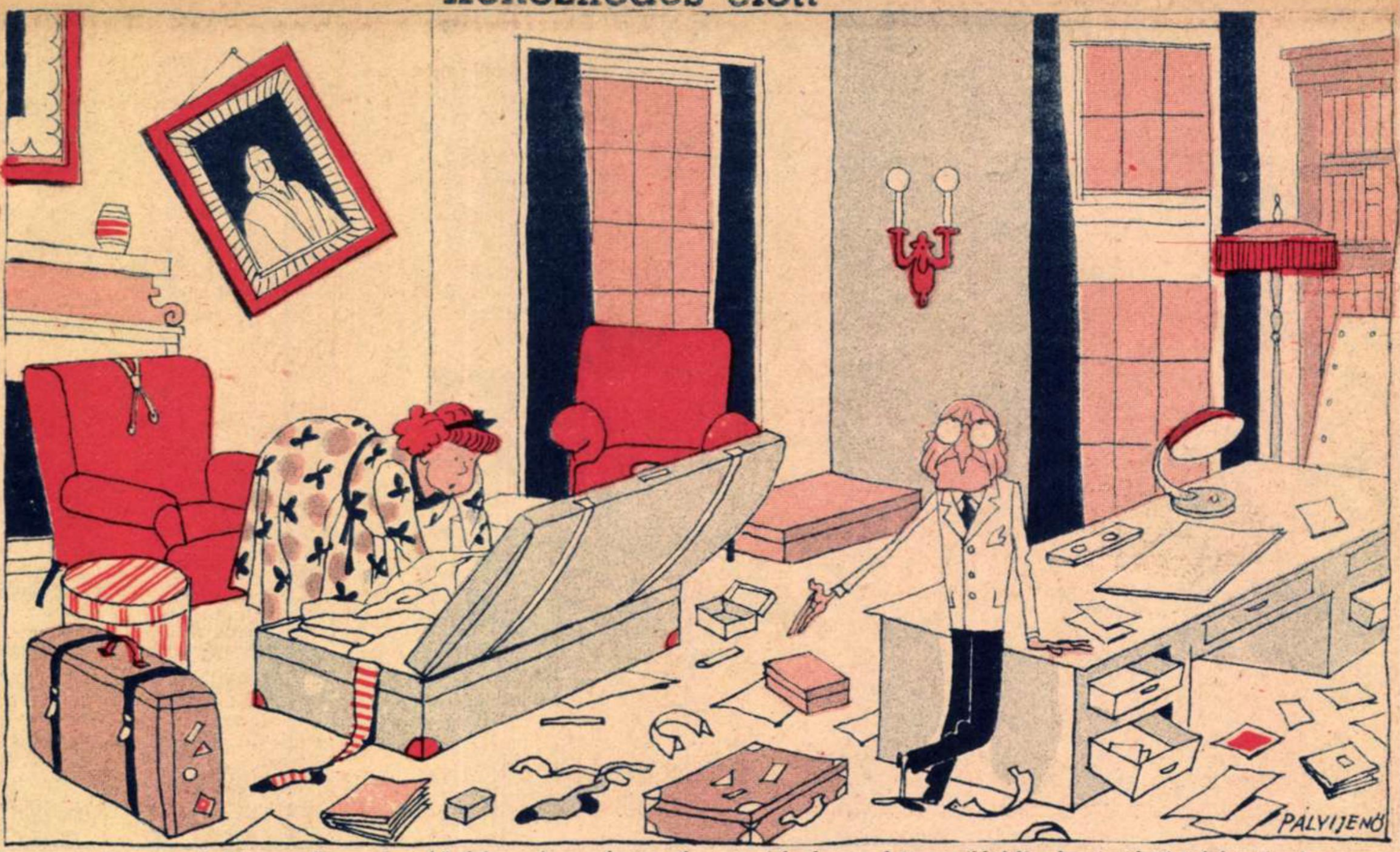

Truman: E falak tanúi annak a küzdelemnek, amelyet egész munkásságom alatt a világbéke fenntartásáért folytattam!
Trumanné: Mit szónokolsz, Harry! Már eldőlt a választás! Inkább csomagold össze a zoknijaidat!

Lógós sógor rossz lelkiismerete

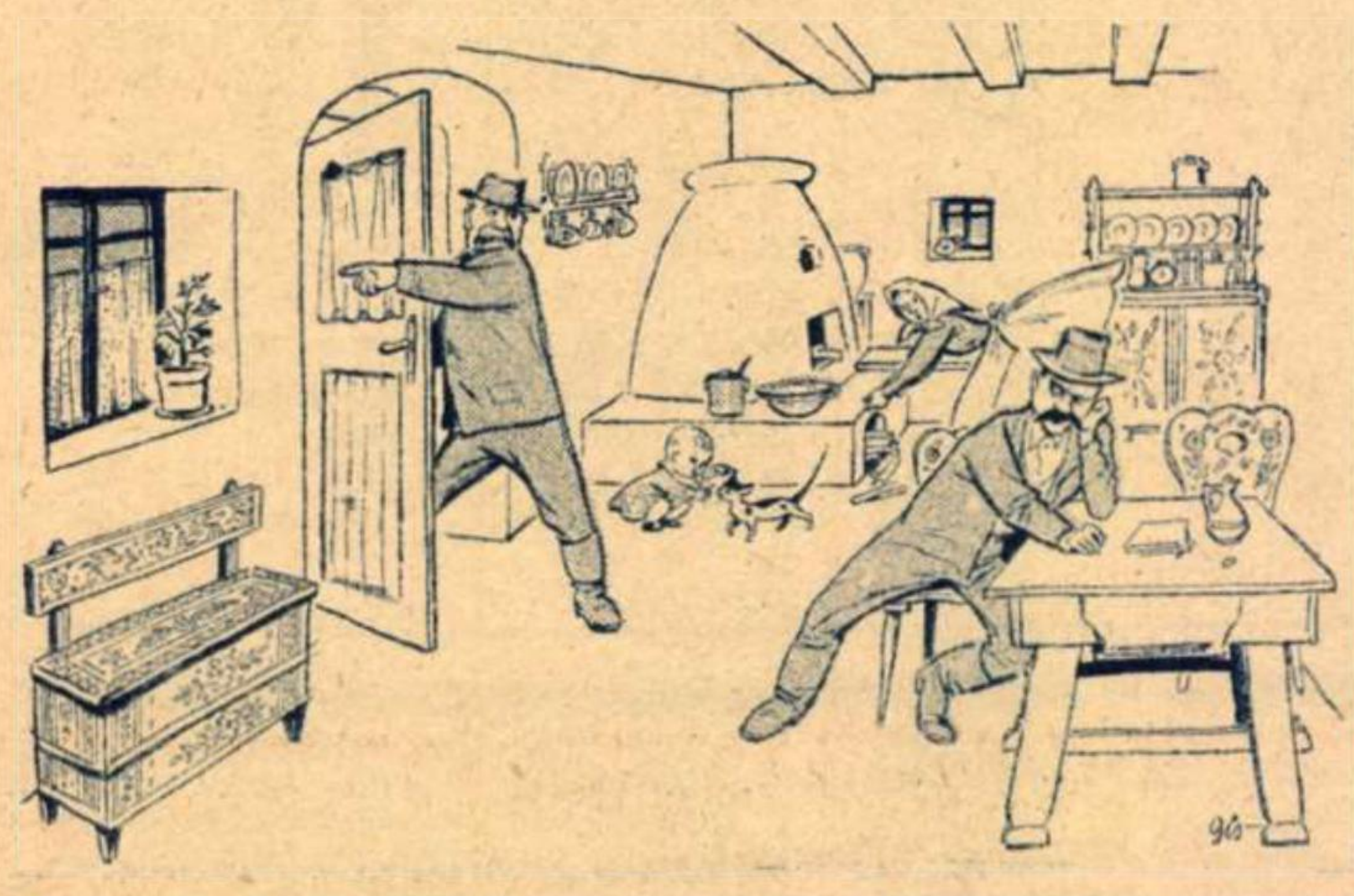

— No, gyere sógor, zárszámadás lesz ma a csoportban!
— Nem megyek, mert attól félek, hogy nékem az kizárszámadás lesz!

BEADÁS!

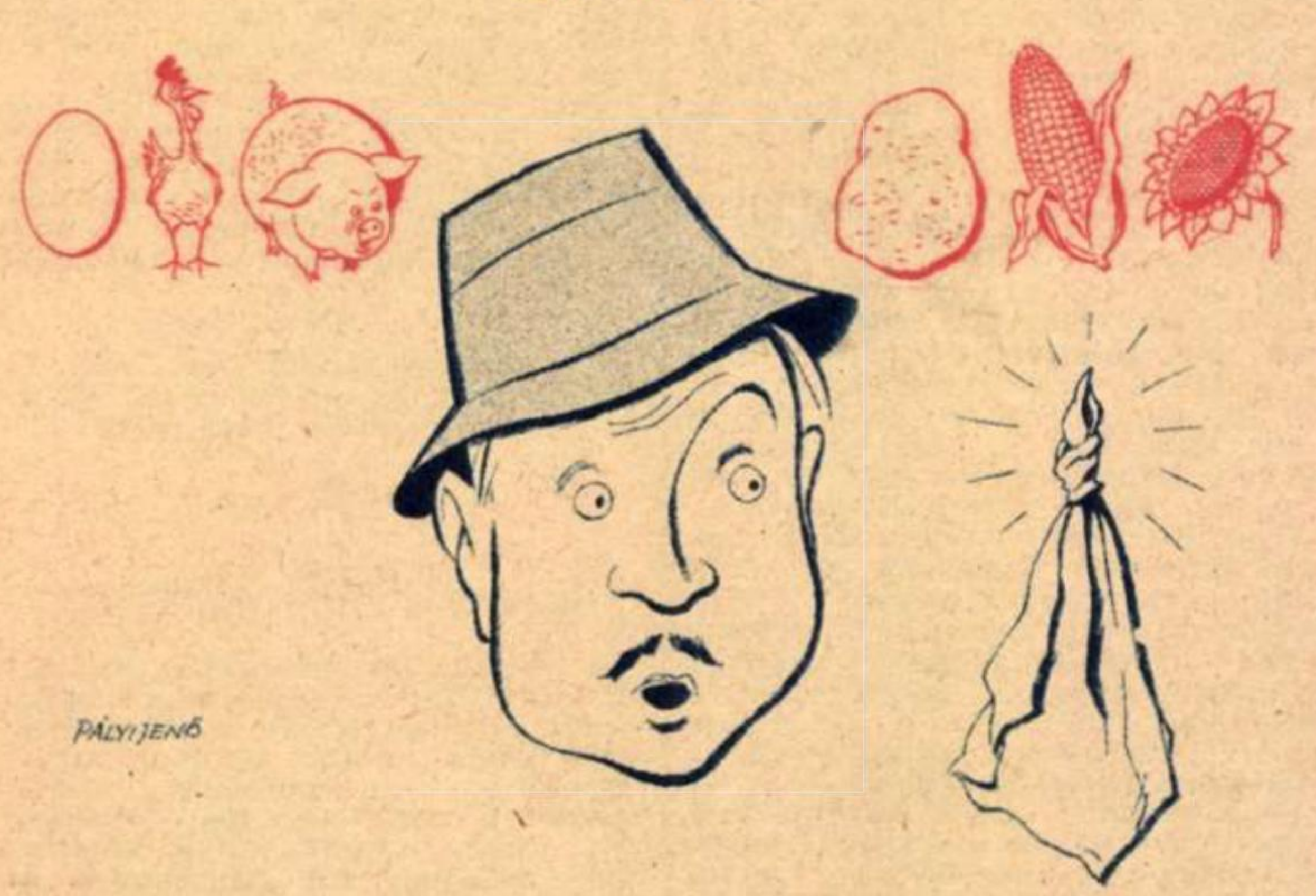

— Ha eszembe jutna, hogy hátranézzek, mindjárt eszembe jutna, hogy miért van csomó a zsebkendőmön!

Ketten az égi kocsmában

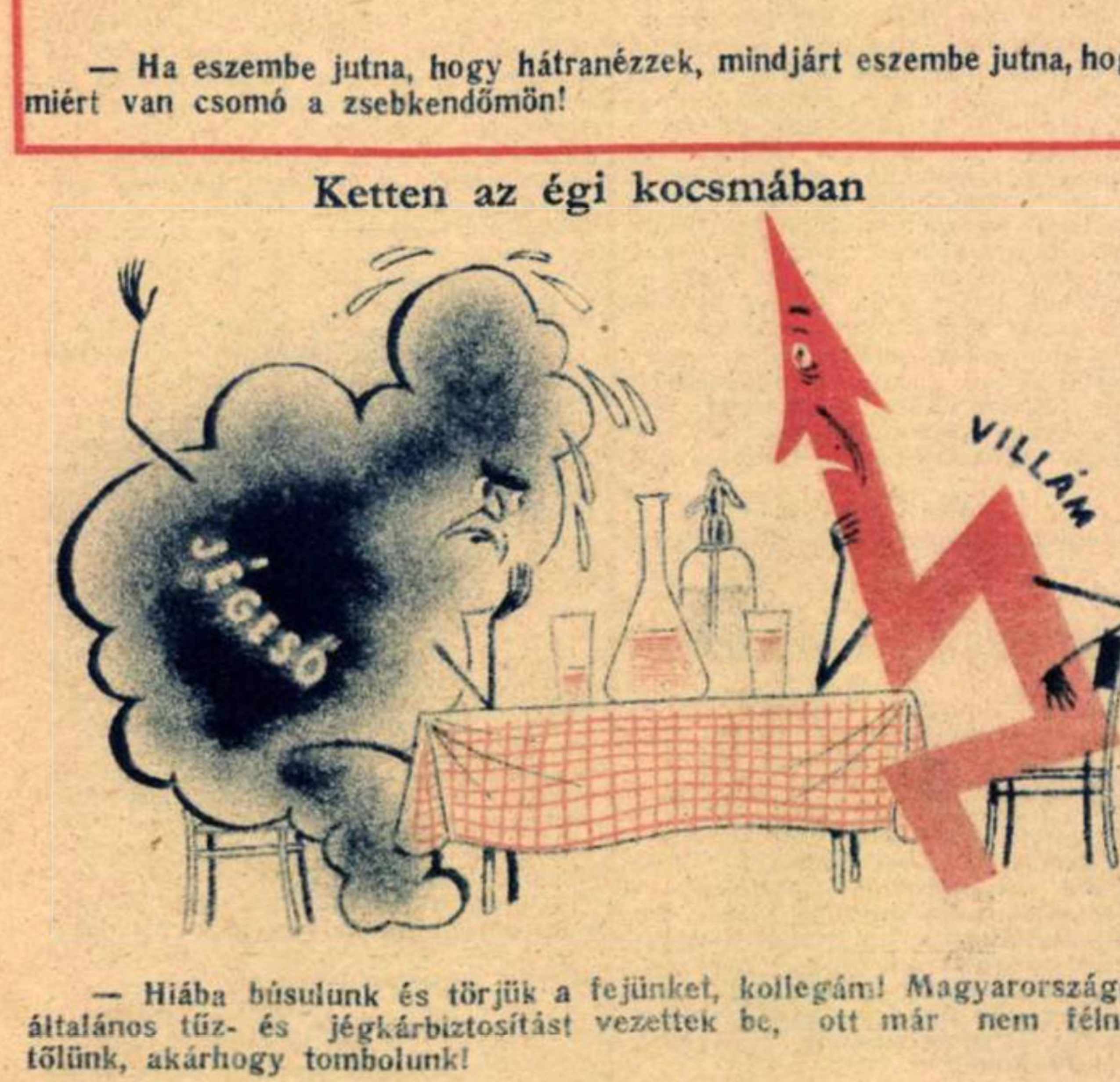

— Hiába búsulunk és törjük a fejünket, kollegám! Magyarországon általános tűz- és jégkárbiztosítást vezettek be, ott már nem félnek tőlünk, akárhogy tombolunk!

Egy kritika története

A Kritikusról még legádázabb ellensége is elismerte, hogy alapossága vitán felül áll.

Most is már harmadszor nézi meg a Színház „Tartuffe“ előadását. Feszült figyelemmel kíséri a szereplők minden mozdulatát, észreveszi, hogy az egyik páholyban ott ül X. elvtárs, kultúréletünk köztiszteletben álló tekintélye. Igen, ott ül és mosolyog, nevet, bólint, helyesel. Az arcáról leolvashatja, aki ért hozzá, hogy tetszik neki a játék.

A Kritikus pedig ért hozzá.

A harmadik felvonás alatt végre összeakad tekintetük. A Kritikus mélyen bókol, X. elvtárs barátságosan visszamosolyog, azután nézi tovább az előadást, de érzi, hogy a Kritikus szeme rajta függ.

A feszültség tetőfokra hág. Mindenki azt lesi, mikor bújik elő Orgon az asztal alól, hogy leleplezze az álszentet, aki lám feleségét ostromolja.

S íme előjön Orgon, elhangzik a jól ismert mondat: „Pfuj, ocsmány ember ez, most már belátom“.

A nézőtéren felcsattan a taps, nevet a közönség.

Csak X. elvtárs néz komoran a Kritikusra. A fejét csóválja és dühösen mutat a színpad felé.

A Kritikus megértően bólint és ő is csóválja a fejét néhány másodpercig.

A Lapban pedig pár nap múlva megjelenik a kritika.

A Kritikus a tőle megszokott alapossággal boncolgatja az előadást. Megdícséri a rendezést, de rámutat egy ugyan aprócska de szerinte lényeges hibára.

„Az Orgont játszó N. N. kitűnő alakítását lerontja egyébként reális ábrázolásának az a mozzanata, amikor előbújik az asztal alól. A híres molière-i szavakat itt valahogy disszonánsan, mondjuk meg őszintén, nem hitelesen, egy szóval hamisan csengeti — olyannyira, hogy az ember önkénytelenül is megcsóválja a fejét, sőt mérgelődik ezen a melléfogáson.“

*

A kritika megjelent. És másnap este X. elvtárs felhívta telefonon a Kritikust:

— Most olvastam a Tartufferől írt kritikáját...

A Kritikus szendén lesüti szemét, enyhén elpirul. Nem szereti, ha szembe dicsérik. Csak ennyit tud rebegni:

— Hát igaz, iparkodtam.

— Melyik Tartuffe előadásról írta ezt? — X. elvtárs hangja, mintha kissé erélyes lenne.

— Melyikről? Hát... — dadogja a Kritikus — természetesen a... a szerda estiről, amelyiken az elvtárs is...

— Miért tartja rossznak azt, ahogy N. N. előbújik az asztal alól?

— A mozdulatában volt valami. olyasmi, szóval hogyismondjam... a Kritikusnak sűrű verejtékcseppek gyöngyöznek a homlokán — ugyanis megfigyeltem...

X. elvtárs közbevág.

— Mit figyelt meg? Maga egész idő alatt engem figyelt.

— Be kell vallanom ennél a jelenetnél valóban odapillantottam és láttam, hogy Elvtárs is mennyire mérgelődik, sőt, még oda is int felém...

— Persze, hogy odaintettem! De miért? Hogy ne engem figyeljen, hanem az előadást!

Sólyom László

Késik a beígért USA segítség Vietnamban

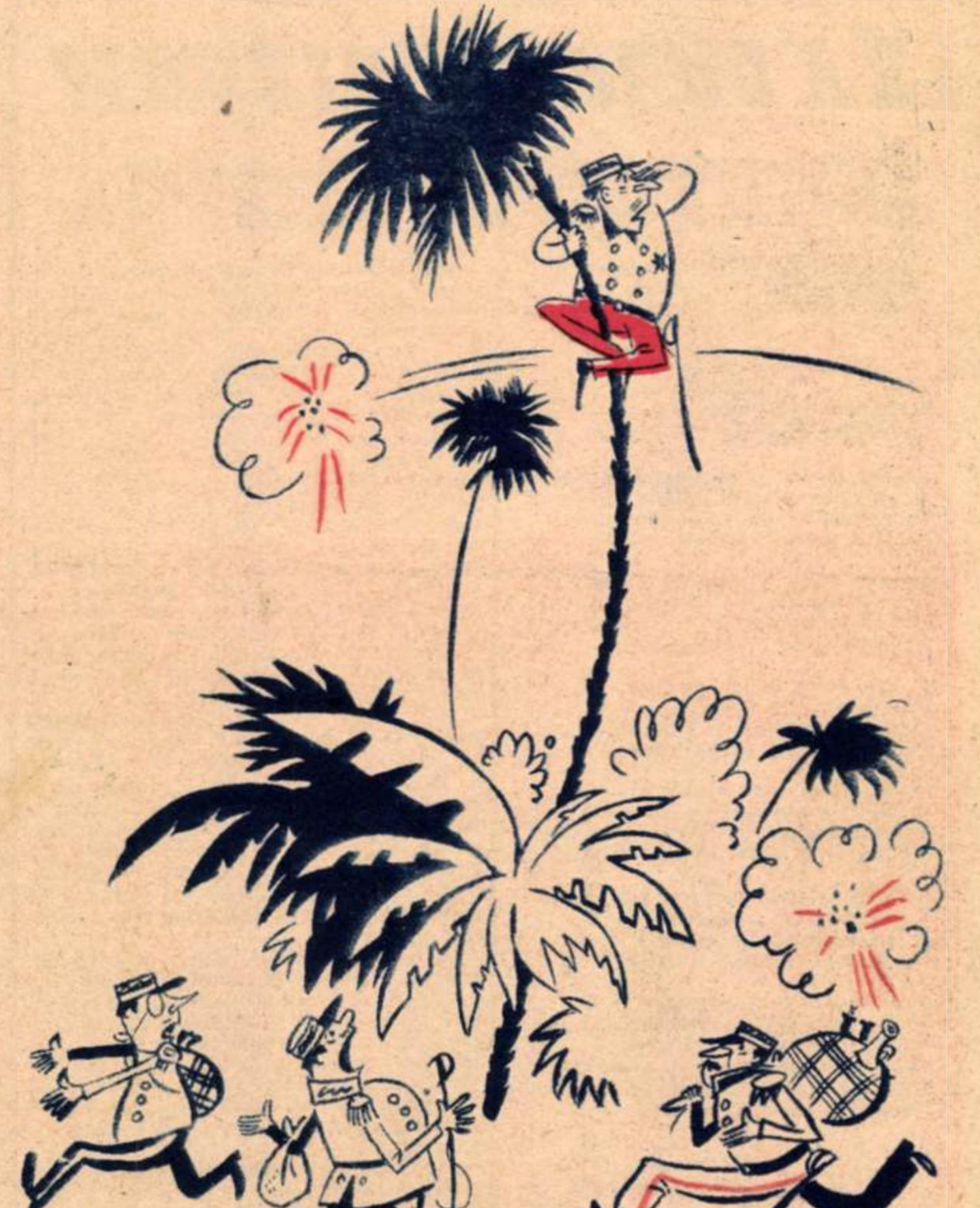

I. francia **tábornok: Látod már a jenkiket?**
II. francia **tábornok: Nem!**
I. francia **tábornok: Akkor gyere le és fussunk tovább...**

TOTO
5 ÉVE A SPORTÉRT ÉS A FOGADÓÉRT!

A büszke község, ahol . . .

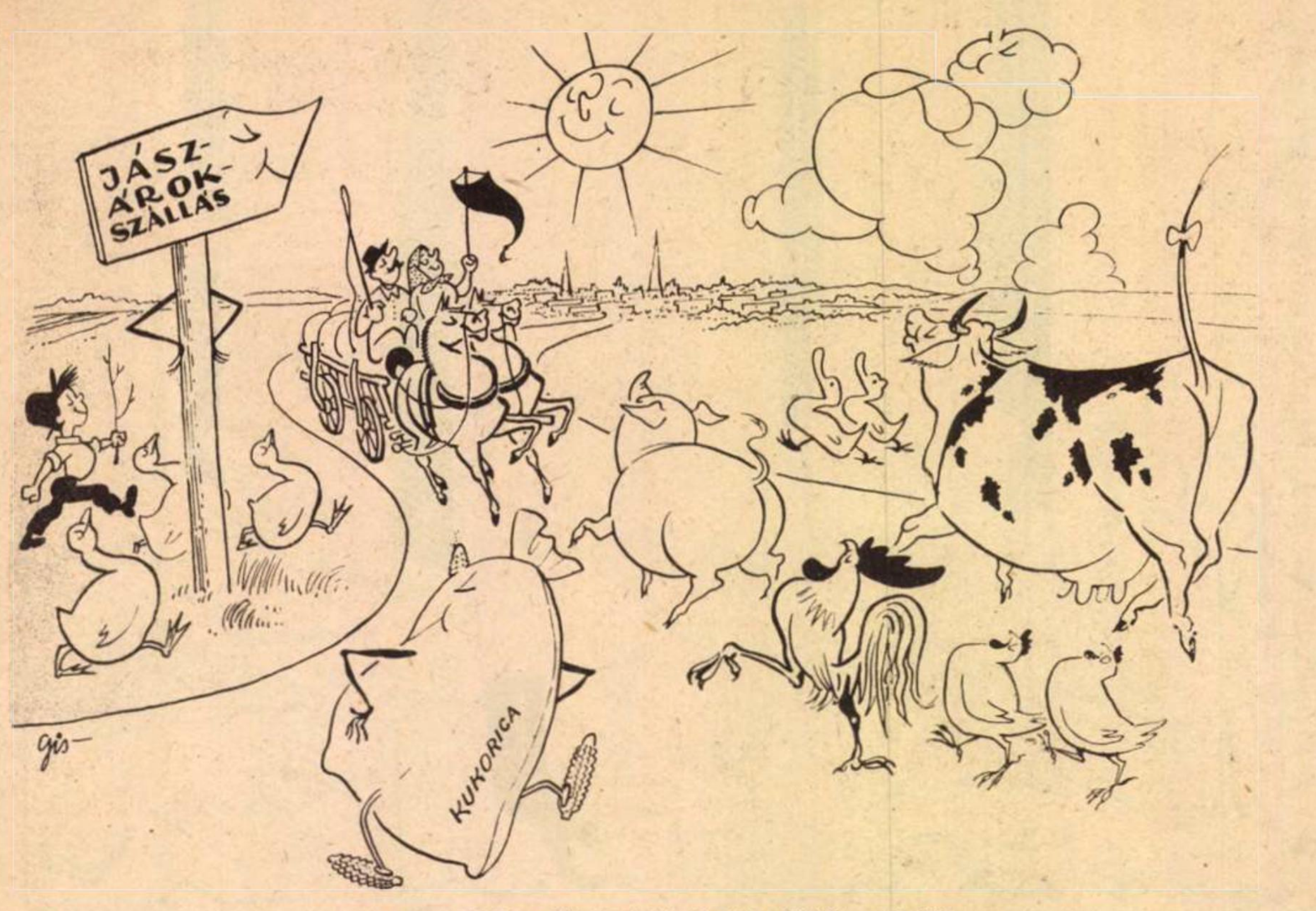

. . . a begyűjtést először teljesítették 100%-on felül!

A PACIFISTA

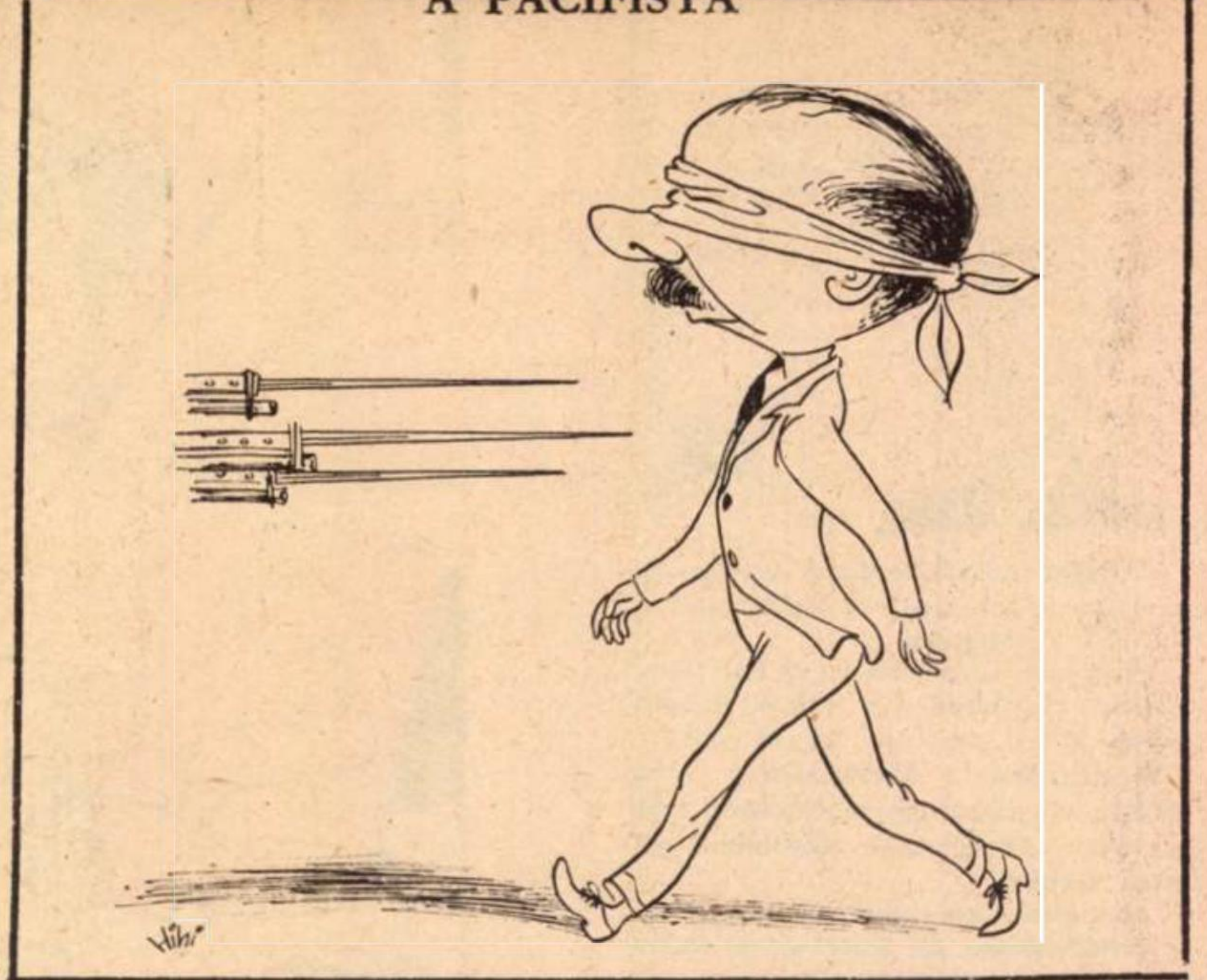

Akiknek nem tetszik a rigmus-brigád

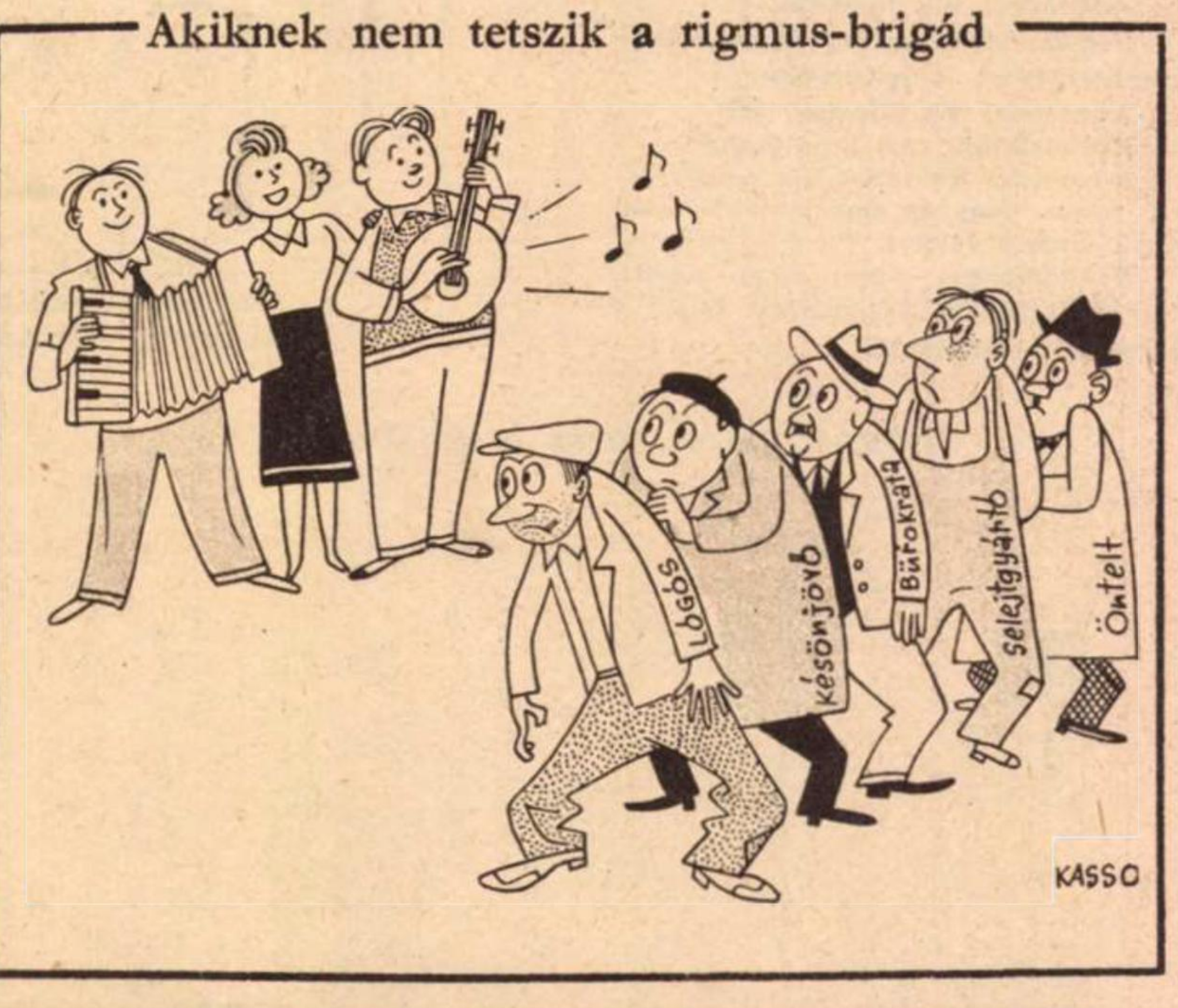

A vásárló nemtelen bosszúja

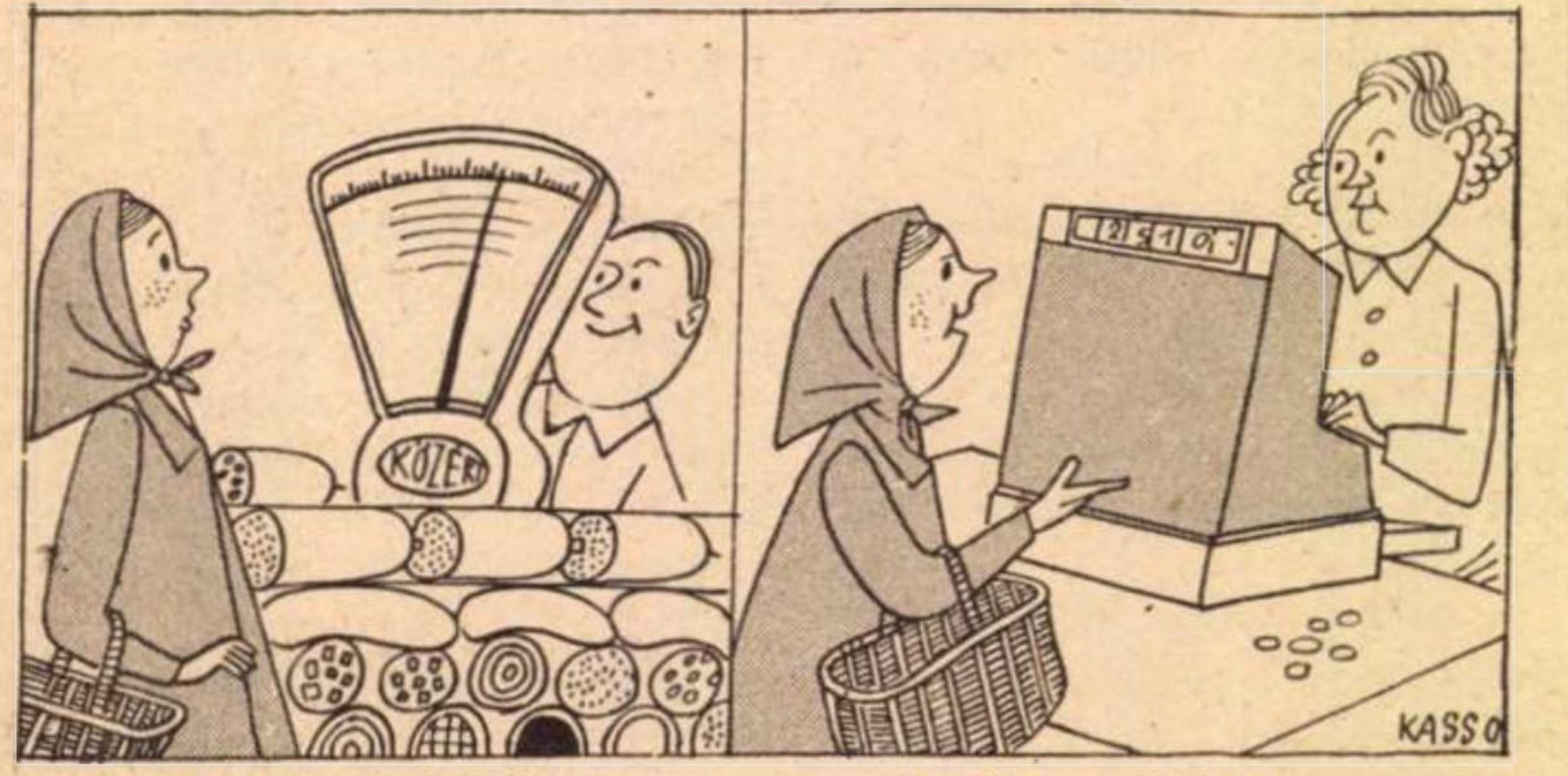

— Lehet 3 dekával több? — Lehet hatvan fillérrel kevesebb?

Egy hirdetőoszlop előtt

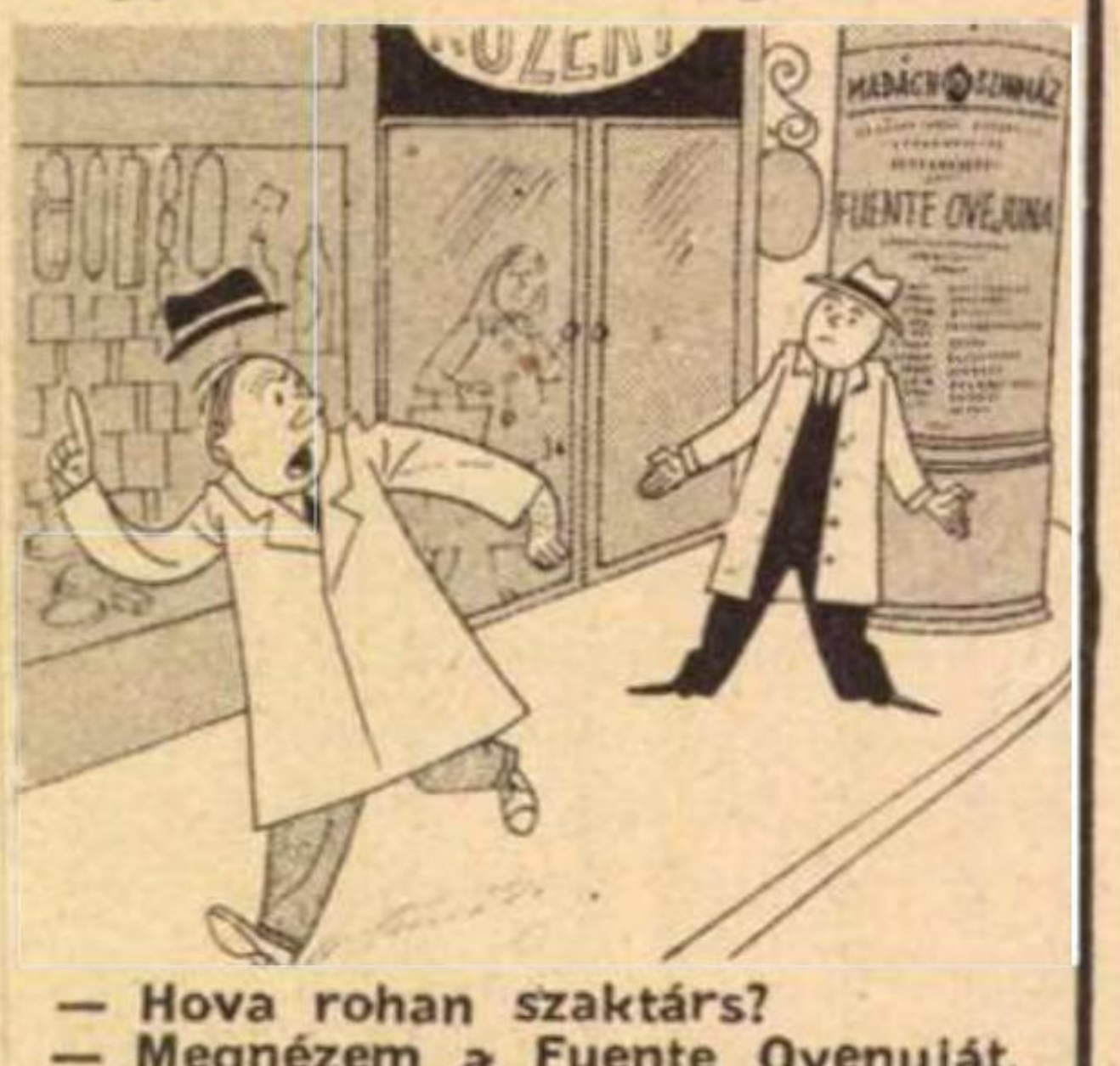

— Hova rohan szaktárs?
— Megnézem a Fuente Ovenuját.
— A Madách-színházban?
— Nem, a spanyolszótárban.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Villanysirámok petróleumlámpa mellett

Elmentek a gólyák, fecskék . . .
Jönnek a vak téli esték,
Nagy mogorván, hosszú lábbal,
Havat fújó, fagyos szájjal.

Itt lehetnek, akár már is,
Tábornoki mogorván is,
Majd eltöltjük őket vígan —
Mondják, ahol ég a villany.

De nálunk s vagy harminc háznál,
A helyzet még másként állván;
Szeretnénk, ha nem jönnének,
Estéi a komor télnek.

Nálunk még a villany: álom . . .
Nem kötötték be a nyáron . . .
Pedig mondták szép stílusban:
Bekötik még márciusban.

A szerelést el is kezdték,
Pár hét alatt befejezték,
Csak a bekötés volt hátra . .
És vártunk a fénycsodára . . .

Nyolc hónapja idestova —
És nem történt meg a csoda —
S ha tovább is muszáj várnunk,
Mennyi kár lesz akkor nálunk!

Kérjük Ludast nagyon szépen:
Kapcsolódjék bele mélyen
A mi villanyunk ügyébe
És üsse a dolgot nyélbe!

Ezzel sorainkat zárjuk
És a villanyt várva-várjuk,
Hasznos tervek hordozói,
Nógrádmegyer dolgozói:
Tíz-húsz gyári munkás, kislány,
Bányász, paraszt s én:

M. István
(Mártonka István,
Nógrádmegyer)

●

OLB-kimutatás — 10 kiló 60 deka papír

A Hajdu-Bihar megyei Tanács dolgozója vagyok. A pénzügyi osztályon dolgozom. Most készítjük az 1953. évi költségvetést, amellyel kapcsolatban az Országos Létszám Bizottság részére is kimutatást kell készíteni. Az OLB olyan kimutatást kért, amelyen nagyon sokáig kellett dolgozni. Mire készen lett, a kimutatás súlya 10 kiló 60 deka volt. Ha mind a 19 megyében ilyen részletes kimutatást kérnek, akkor csak az OLB részére két mázsa papírt kell felhasználni.

Úgy érezzük, hogy az OLB sok felesleges munkát végeztetett. Egyszerűbb kimutatás is megfelelt volna.

Apagyi Lajos
A Megyei Tanács dolgozója

Ne irigyeljük a Bécsi-utca 5. lakóit

A Bécsi-utca 5. számú ház hatemeletes. Ebben a hatemeletes házban a végéhez közeledő 1952-es évben mindössze nyolc hétig működött a lift. Szakértők megállapítása szerint a felvonó megjavítása mindössze 600 forintos költséget jelentett volna a KIK-nek. Két hónappal ezelőtt ismét megállt a lift. A házban, a lakókon kívül négy állami vállalat van, többszáz tisztviselővel és hatalmas ügyfélforgalommal. A vállalat tisztviselői részére az étellel teli edényeket minden délben gyalog viszik fel a negyedik emeletre. Ha valamire szükség van a Közértben, a lakók nem mernek lemenni a utcára, félnek a fárasztó gyaloglástól. Inkább a szomszédoktól igyekeznek kölcsönkérni élelmiszereket.

Sok olyan idősebb hatodik emeleti lakó van a Bécsi utca 5-ben, aki már tíz hónapja nem hagyta el a lakását.

Térjünk át a fűtésre. A Bécsi-utca 5-ben nincs fűtés, pedig öt hónapja fizetjük a központi fűtés díját. Természetesen a Tüker sem szállít tüzelőt — hiszen központi fűtésünk „van". Didergünk. Drága gázzal és villannyal igyekszünk egy kis meleghez jutni.

A ház legkisebb lakója egy 16 hónapos kislány. Most tanul járni. Az egész házat felveri hangos zokogásával. Nem bírja a hideget. A legtöbb lakásban kályhacsőnyílás sincs! Tehát, ha valaki a feleslegesen befizetett központi fűtés díja mellett még tüzelőt is tudna vásárolni, nem tudna semmit sem csinálni a fával, vagy a szénnel.

Térjünk át a tetőre. A legfelsőbb emeleti lakásokba esős időben a lyukas tetőn keresztül becsurog a víz. Egyik lakásban a nedvességtől már hatalmas gombák is nőttek.

Térjünk át a mosókonyhára. Itt, a mosókonyhában a vízvezeték csatornája olyan állapotban van, hogy ha valakinek eszébe jut nagymosást tartani, akkor a szennylé az ötödik emelettől az első emeletig csurog be a lakásokba.

Szerencsére nagymosásra nem kerülhet sor, miután a KIK március óta nem vágatta be a mosókonyha ablakait. A szárítópadlás romos. Ebben 20 köbméter romladék van felhalmozva és beszakadással fenyegeti az alatta lévő lakást. A legfelső emeleti szobák és a tető közötti tenyérnyi nyíláson át bőséges eső ömlik a lakásokba.

Természetesen mindezeket jelentettük az illetékes hatóságoknak. Semmi sem történt.

Fejér Istvánné
házmegbízott

Soltész Kató bajban van

Ez a mosolygó kislány Soltész Kató, akit az I. kerületi Tanács különbeni elővezetés terhe mellett megidézett. Az idézés felszólítja őt, hogy november 15-én reggel 8 órakor jelenjen meg a Krisztina-körút 115. I. emeleti hivatali helyiségben. A Végrehajtóbizottság a „Figyelmeztetés" című rovatban megfenyegeti a címzettet, hogy meg nem jelenés esetén pénzbírsággal fogják sújtani és elővezetését is elrendelhetik.

Mi is valószínűnek tartjuk, hogy Soltész Katót elővezetik, mert — mint a képen is látható — mindössze másfél éves és így elővezetés nélkül nem tud a Tanácsnál megjelenni.

A megidézett szülei

●

Meg kell vizsgálni ezt a tüdőszűrő-vizsgálatot

Nagyon helyes, hogy a dunaföldvári általános iskolák tanulóit tüdőszűrővizsgálatra viszik. Minden szülő boldog, hogy a népi demokrácia szívén viseli a gyermekek egészségét. A vizsgálat technikai lebonyolításával azonban baj van.

A kisgyerekeket a déli vonattal viszik Paksra és az éjtszaka érkező hajóval, vagy vonattal hozzák haza. Miért kell az apróságoknak fárasztó utazással eltölteniök fél éjtszakát? Hiszen, ha a reggeli vonattal vinnék őket, a délutánival már ismét Földváron lehetnének.

Hiba az is, hogy a vizsgálatot novemberre halasztották. Könnyen előfordulhat, hogy a vonaton meghülnek a gyerekek. Elvihetnék a dunaföldvári iskolásokat a sokkal közelebb lévő solti tüdőgondozóba is. Még helyesebb volna, ha egészségügyi gépkocsin orvosi műszereket hoznának Dunaföldvárra. Akkor sokszáz gyermeknek nem kellene télvíz idején utazgatnia.

A dunaföldvári szülők
munkaközössége

Hat láda kalandja

Debrecenből Szegedre helyeztek át. A költözködéshez ládákra volt szükségem. Szegeden hat ládát kaptam kölcsön. Ezeket a BELSPED-del darabáruként debreceni lakásomra hozattam. A költség 30 forint volt.

A költözködés lebonyolítása után a hat ládát vissza akartam adni a szegedi intézménynek, amelytől kölcsönkaptam. Ismét a Belspedhez fordultam. Amikor a költségek iránt érdeklődtem, megtudtam, hogy elsősorban a fuvart kell kifizetnem, amely legalább 56 forint. Tekintve, hogy a harmadik emeleten lakom, a ládákat oda nem lehet felvinni, a pincében kell elhelyezni. amelynek költsége körülbelül 10—14 forint.

Meglepődtem ezen a kalkuláción. Miért kerül helyben 70 forintba az, ami Szeged—Debrecen viszonylatban csak 30 forintot tett ki? Hiszen még akkor is 10 forinttal olcsóbban jönnék ki, ha a ládákat előbb Debrecenbe küldeném el, majd Debrecenből egy ismerősömmel 30 forintért a másik szegedi címre küldeném.

Amikor minderre felhívtam a Belsped-tisztviselő figyelmét, az illető megjegyezte, hogy a helyzet valóban visszás, mert a városközti viszonylatban rendszeresítettek jutányos szállítási lehetőséget, amely azonban nem alkalmazható akkor, ha ugyanabban a városban egyik helyről a másikra akarjuk küldeni az árut.

Érdeklődtem, hogy kézikocsival mennyiért viszik el a ládákat szegedi lakásomról a kölcsönadó szegedi raktárba. Ennek a költsége is 70 forint lett volna. Ezért azt terveztem, hogy Szegedről elküldöm a ládákat Debrecenbe. hogy onnan a szegedi címre küldjék. Így megtakaríthattam volna 10 forintot. Amikor ezt a körülményt a ládákat kölcsönadó intézmény megtudta, autót küldött érte és visszaszállította. Féltek. hogy a vasúton megrongálódnak a ládák. Megtudták ugyanis, hogy az első debreceni szállítás alkalmával is megsérült a hat láda. Az én problémám tehát megoldódott, de számtalan hasonló eset előfordulhat, ezért szükség lenne a tarifa rendezésére. Kicsit furcsa, hogy Szegedről Szegedre több mint duplájába kerül a szállítás, mint Szegedről Debrecenbe.

Dr. Horváth János
Szeged, Egyetemi Fizikai Intézet

●

Ki építette ezeket a házakat?

Tanácsi dolgozó vagyok, én is Salgótarjánban kaptam lakást, amikor Tarján megyeszékhely lett. — Augusztusban gyönyörű kétszobás lakásba költöztünk. Nagyon örültünk a lakásnak, de csakhamar beláttuk, hogy korai volt örömünk. A fürdőszobába elfelejtették beszerelni a vízcsöveket, nem állították be a melegítőkályhákat, a kályhából kilopták a rostélyokat, a szoba parkettje heggyé púposodik, a harmadik emeletre nem jön fel a víz, nincs redőny, függöny és más apróbb hiányosságok is vannak.

A helyi KIK vezetője, aki a kissé torzszülött házakat gondjaiba vette, egész nap szaladgál az Épületszerelő Vállalat nyakára, de nem történik intézkedés. Az Épületszerelő úgy vélekedik, hogy a lakók korán költöztek be a házba. De ki számított arra, hogy augusztusi beköltözésnél még hónapokig kell várni a hiányok pótlására? Már november van és még mindig az udvar sártengerében fekszenek azok a fürdőszobacsövek, amelyeket az Épületszerelő szerint azért nem lehetett felszerelni, mert nem küldték el. Már több mint hat hete rozsda marja a csöveket.

Még csak azt sem mondhatjuk, hogy itt állunk megfürödve, mert nincs fürdőszobánk. Fázunk, mert minden kályhából hiányzik a rostély. Legalább a MÉH-et küldenék el, hogy ócskavasnak eladhassuk a kályhákat.

Miklós János
a Megyei Tanács oszt. vez. helyettese, és a Salgótarján 48. sz. bérház többi lakói

●

Ludas Matyi elintézte

A „Megtisztelő feladat — büntetéssel" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot indítottam. A Medveczky Antalnénak küldött ülnöki behívó régimintájú nyomtatvány. Ennek használatát már 1951-ben beszüntettük. Olyan nyomtatványt készíttettünk, amelyből kitűnik, hogy a behívott ülnök a nép bizalmából kapta a megtisztelő feladatot. Segédhivatali tisztviselőnk nem gondoskodott az új szövegű behívók pótlásáról, és az elnökség tudta nélkül a régi, rossz szövegű nyomtatványt húzatta le. Ötven ilyen régi blanketta forgalomba is került. A Központi Járásbíróság értékes segítséget kapott a Ludas Matyitól, ezért a szerkesztőségnek és a levelet küldő elvtársnőnek köszönetemet fejezem ki.

Sztodolnik László
a Járásbíróság elnöke

•

A bükkábrányi mozival kapcsolatos panasz igaznak bizonyult. A vetítőgépet sürgősen kicserélik és így rövidesen Bükkábrányban is élvezhetik a dolgozók a filmeket.

Mozgóképüzemi Vállalat

•

„2000 órája várok az órámra" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. A cikk megjelenésekor az óra már útban volt tulajdonosához. (Még szép! Szerk.) Megjegyezzük, az óratokkészítő-részlegnél szériagyártás folyik — futószalagon. Nehéz egy külön darabot munkába állítani, mert ezáltal a szalagrendszer törést szenved. Egyébként a régebbi hatvan fővel szemben ma csak nyolc dolgozó látja el az ország óratokszükségletét.

Budapesti Városi Tanács
Végrehajtóbizottsága
Samu György csop. vez.

A gyáva

Merészen bólint minden szóra,
elszántan mondja: egyetért!
Elhiheted, ő sose félt,
lásd, bátran szemedbe kiált:
Te vagy a legnagyszerűbb ember,
mióta áll a világ.

A csökevény

A kispolgári csökevény
üldögél csendesen
s csak néha — néha kérdi:
Mi lesz velem?

Az öntelt

Amig hallgatjuk, olyan mintha
mind tükrök lennénk. Ő pedig
csak figyeli, hogy mint verik
vissza hű tükrei lázban égve
a nagy férfiút, Őt, aki
önmaga példaképe.

Aki bejáratos illetékes helyen

Csak mosolyog egy-egy rendeleten,
mint aki tudja: ez következik.
Megbeszélte illetékes helyen,
bólogat feje. Majd mikor leváltják,
sokat tudó mosollyal néz körül:
„Tudja mit tesz az én miniszterem…“

Gyárfás Miklós

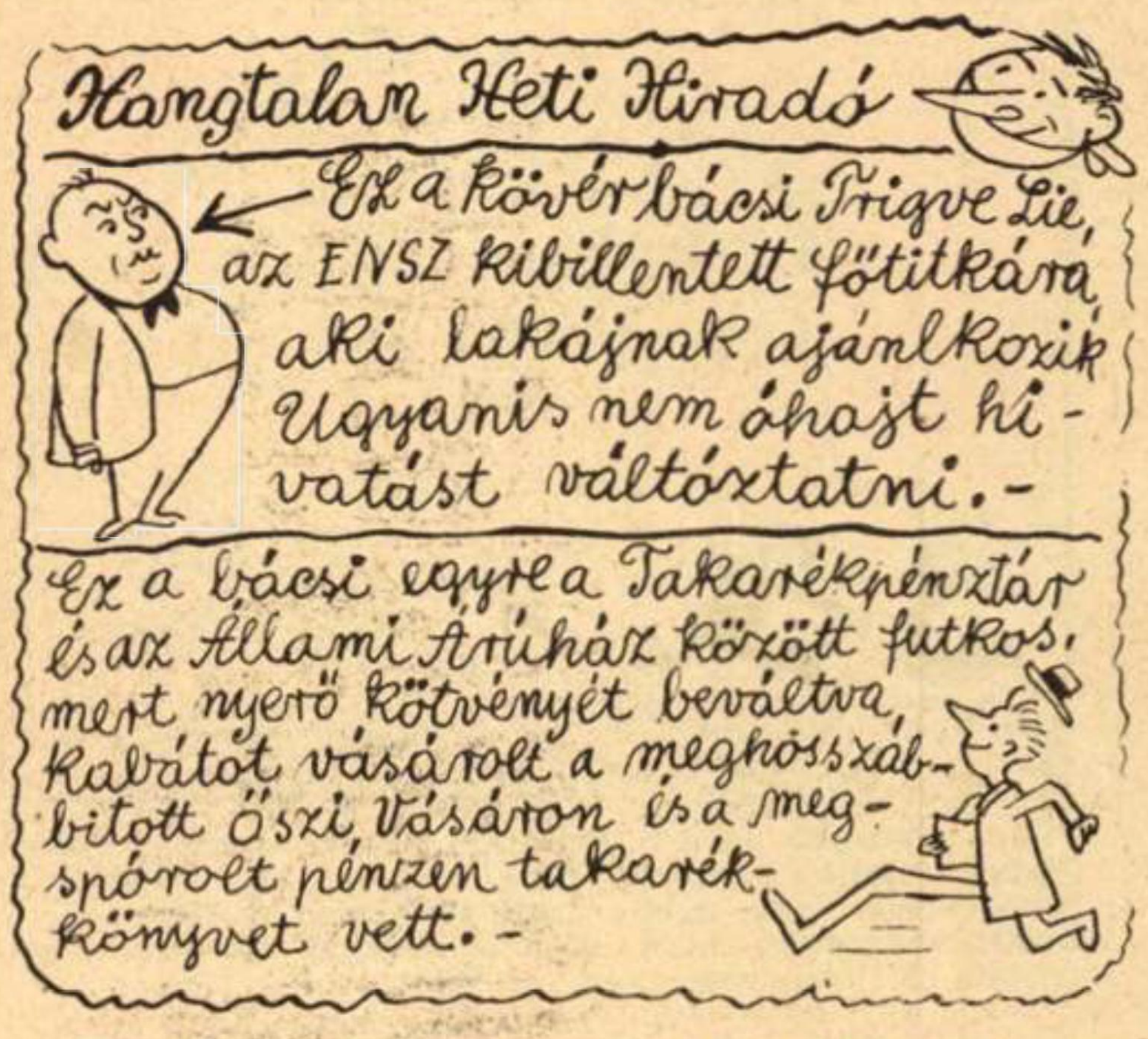
Hangtalan Heti Híradó

Ez a kövér bácsi Trigve Lie, az ENSZ kibillentett főtitkára, aki lakájnak ajánlkozik. Ugyanis nem óhajt hivatást változtatni.-

Ez a bácsi egyre a Takarékpénztár és az Állami Áruház között futkos, mert nyerő kötvényét beváltva, kabátot vásárolt a meghosszabbított őszi vásáron és a megspórolt pénzen takarékkönyvet vett.-

A Budapesti Villamos Kábelgyárban

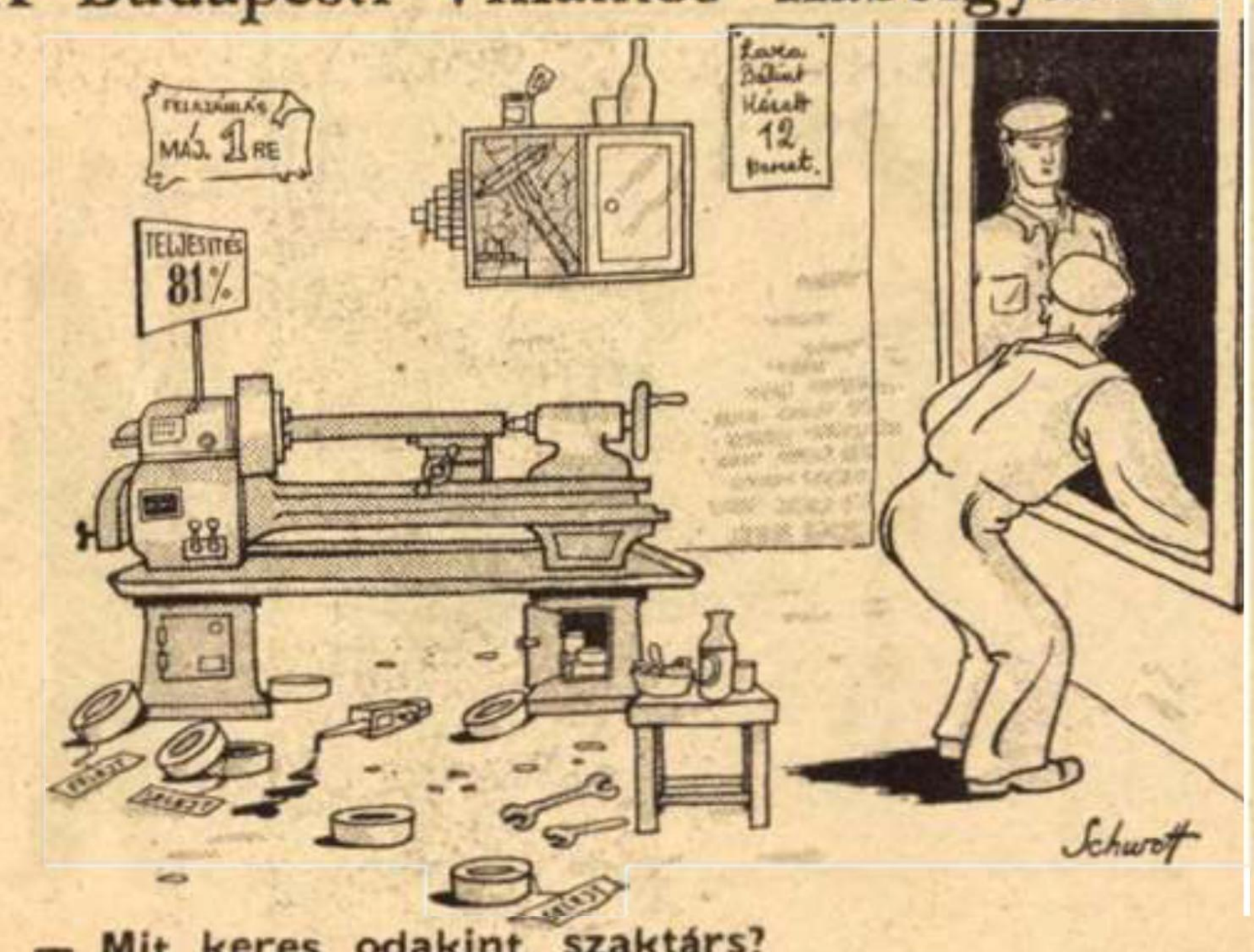

— Mit keres odakint, szaktárs?
— A külső hibákat!

Fekete Péter meg a disznaja!

PÁLYI JENŐ

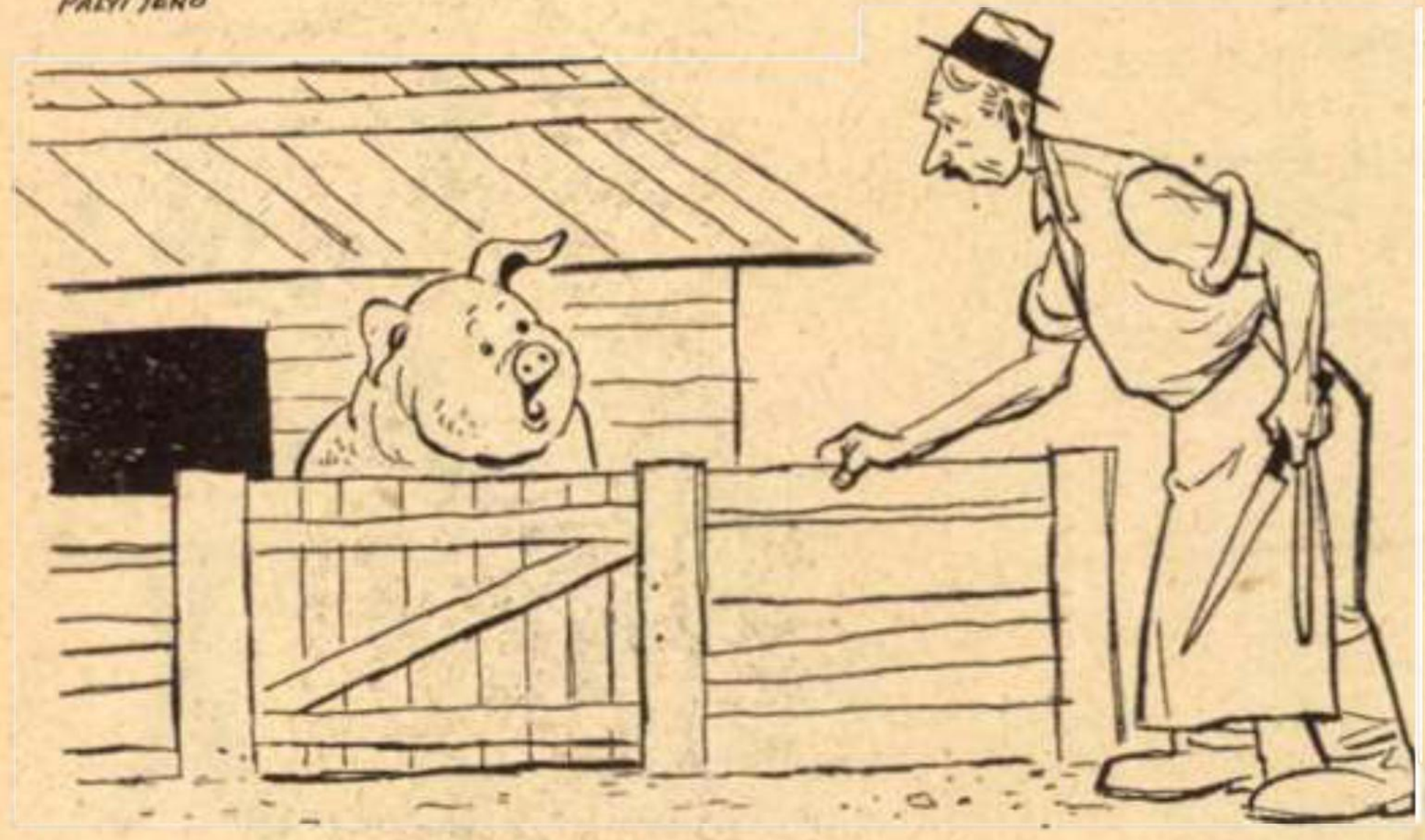

Disznó: Szóval le akar vágni feketén? Nem fél, hogy megsántul?
kete Péter: Miért sántulnék meg?
Disznó: Mert megüti a bokáját!

Objektív ok a javából!

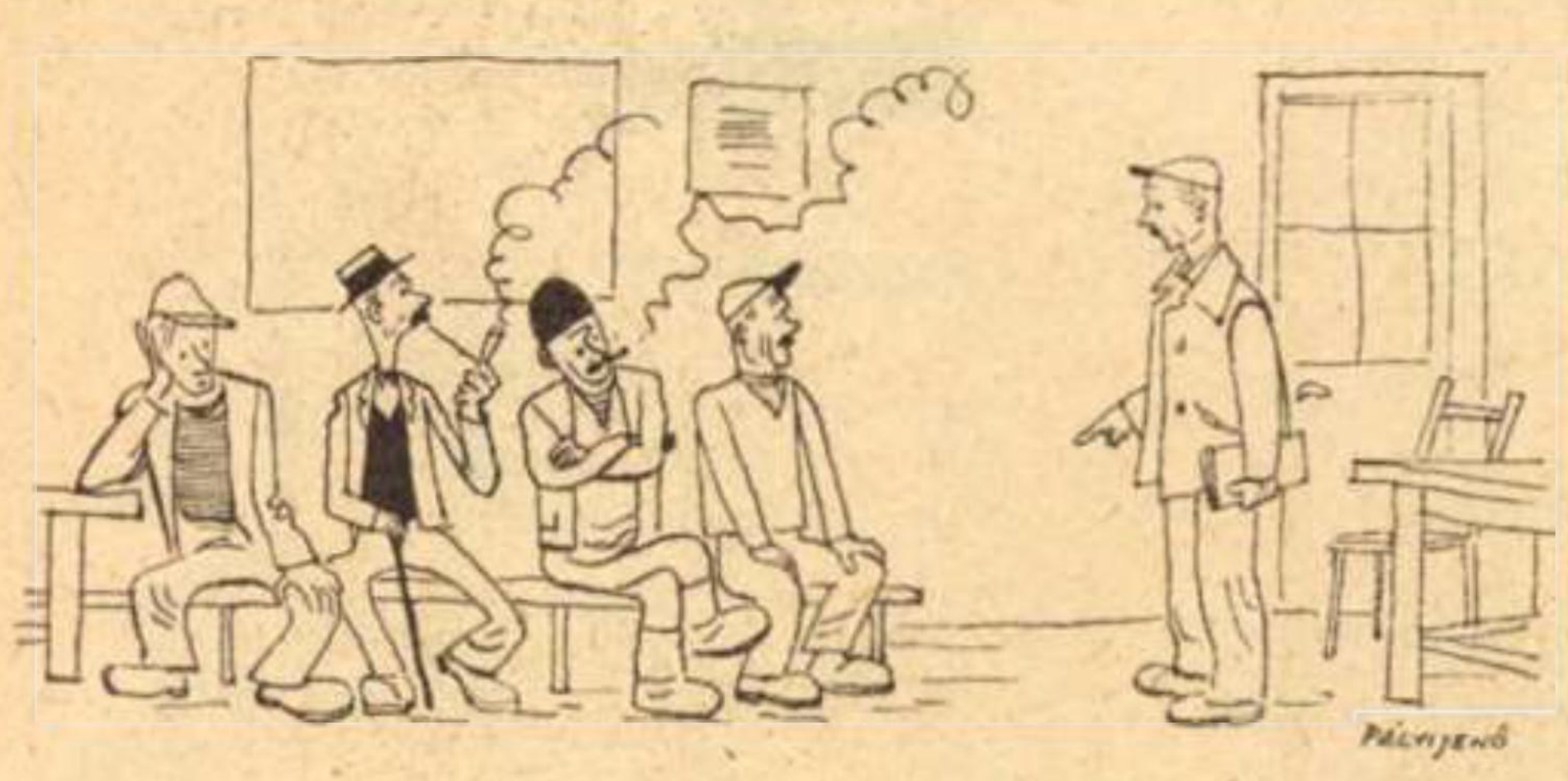

— Mióta várják azt a traktort a gépállomásról?
— Éppen két hete!
— Aztán sürgették-e azóta?
— Dehogyis! Ez olyan gépállomás, hogy ha sürgetjük, akkor nem küld semmit.

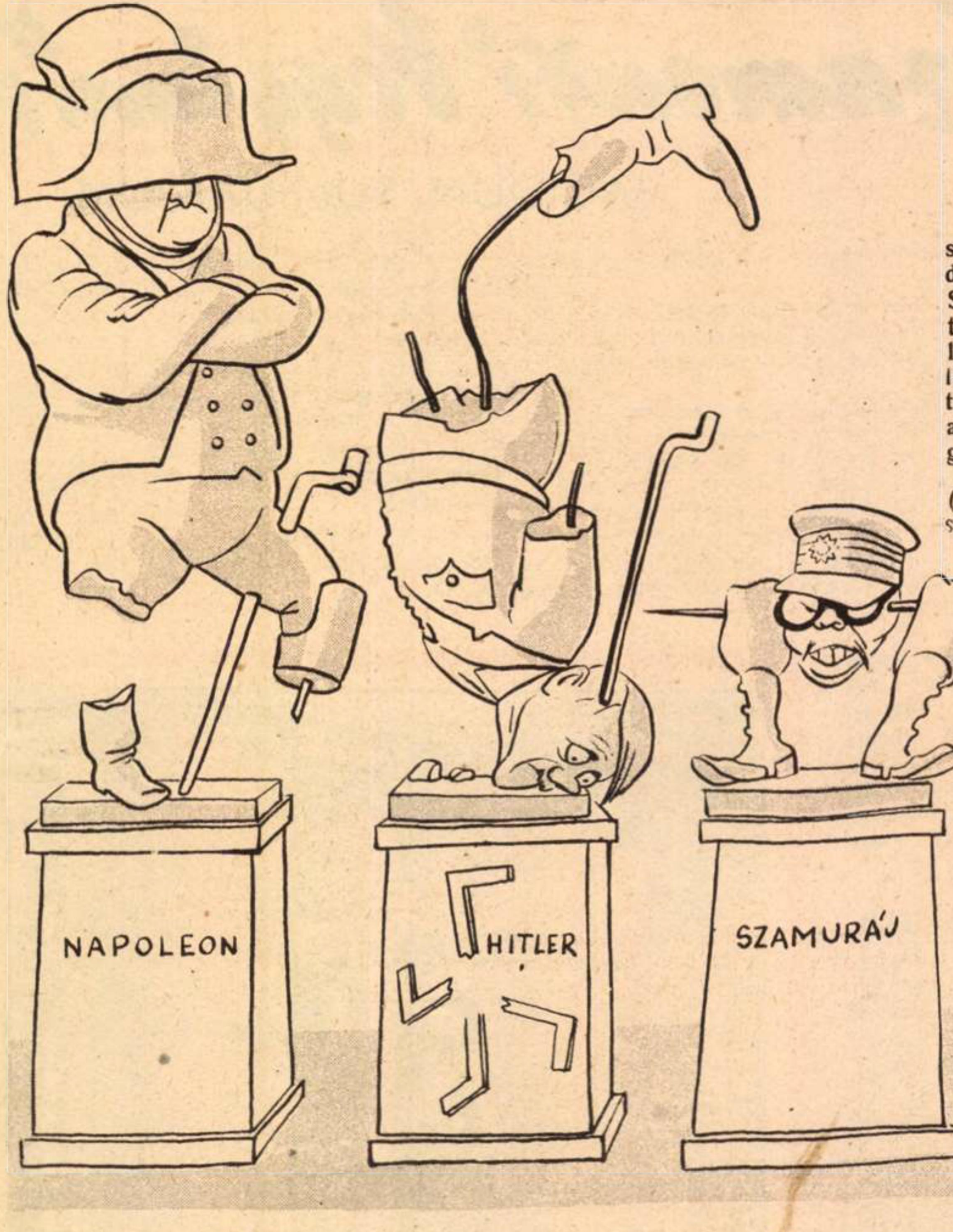

Aki karddal támad, kard által vész el!

(Kukrinikszi rajza a Krokodilból)

„Ha az ellenség háborút merészel indítani ellenünk, a béke és a demokrácia táborának élén álló Szovjetunió megsemmisítő csapást tud mérni az agresszív imperialista államok bármely csoportosulására, szét tudja zúzni és meg tudja büntetni az eszüket vesztett agresszorokat és háborús gyujtogatókat.“

(Berija elvtársnak a XIX. kongresszuson elmondott beszédéből)

Keresem Skrivaneket . .

(Egy fiatal költő panaszaiból)

Skrivanek lektor. De nem hőse elcsépelt lektor-vicceknek. Róla csak tisztelettel csenghet a szó.

Úgy másfél évvel ezelőtt majdnem összehozott vele a sors. Akkoriban egy kötetre való aktuális jellegű verset irtam és ezt eljuttattam az egyik kiadónak. Körülbelül négy és fél hónap mulva levelet kaptam, hogy sürgős ügyben keressem fel a kiadót. Aláirva az ő neve. A Skrivaneké.

A kitűzött időpontban megjelentem. Skrivanek betegállományban volt. Benéztem a következő héten: azt mondták, előttem öt perccel távozott. Nem akartam tolakodó lenni, s olyan szinben feltűnni, mint akit érdekel saját verskötetének sorsa; elmentem egy jó hónap mulva. Skrivanek szabadságon volt. Ezután két hónapot fordult az idő kereke: Skrivanek házonkívül volt. Már szégyeltem felmenni a kiadóba, csak a kapu előtt lestem. A portás, mikor látta, hogy itt lézengek, megszólitott:

— Úgy-e, Skrivanekre várakozik?

Behivott. Sakkoztunk, játék közben mégis könnyebb a várakozás. Később megtudtam, hogy Skrivanek a másik kijáratot használja.

Egyszer jaj, mi történt! Éppen arról gondolkoztam, hogy Skrivanekre magyarosítom a nevem, amikor ő letelefonált a portásfülkébe, hogy egy üzenetet hagyjon valakinek. Hallottam mély basszusát. Egyszerűen felmentem az irodájába. Csak a titkárnő volt már benn. Skrivanek értekezleten van, „de csak öt percet kell várjon, ő éppen eleget várt önre“ — mondta az elvtársnő. Leültem.

Eltelt vagy ötven perc; kiolvastam egy-két könyvet s végül is elnyomott az álom. Egyszer csak éreztem, hogy valaki költögetni kezd. A portás volt. Nevetve mesélte, hogy Skrivanek, mikor látta, hogy alszom, nem engedett felébreszteni. És szivélyes üdvözletét küldte…

Skrivanek azóta újra szabadságra ment. A megszokás a kiadóhoz vonz; benn ülök a portán, azt hiszi mindenki, hogy én vagyok a portás. Valaki jön, bizonytalanul felém tart: „Kérem szépen, Skrivanek elvtárssal szeretnék beszélni!“ Elterpeszkedem és nyersen odavágom a szeme közé: „Házonkivül van, kérem. Nézzen be talán a jövő héten!“

Csanádi Ákos

Segélykérés a legjobb pillanatban

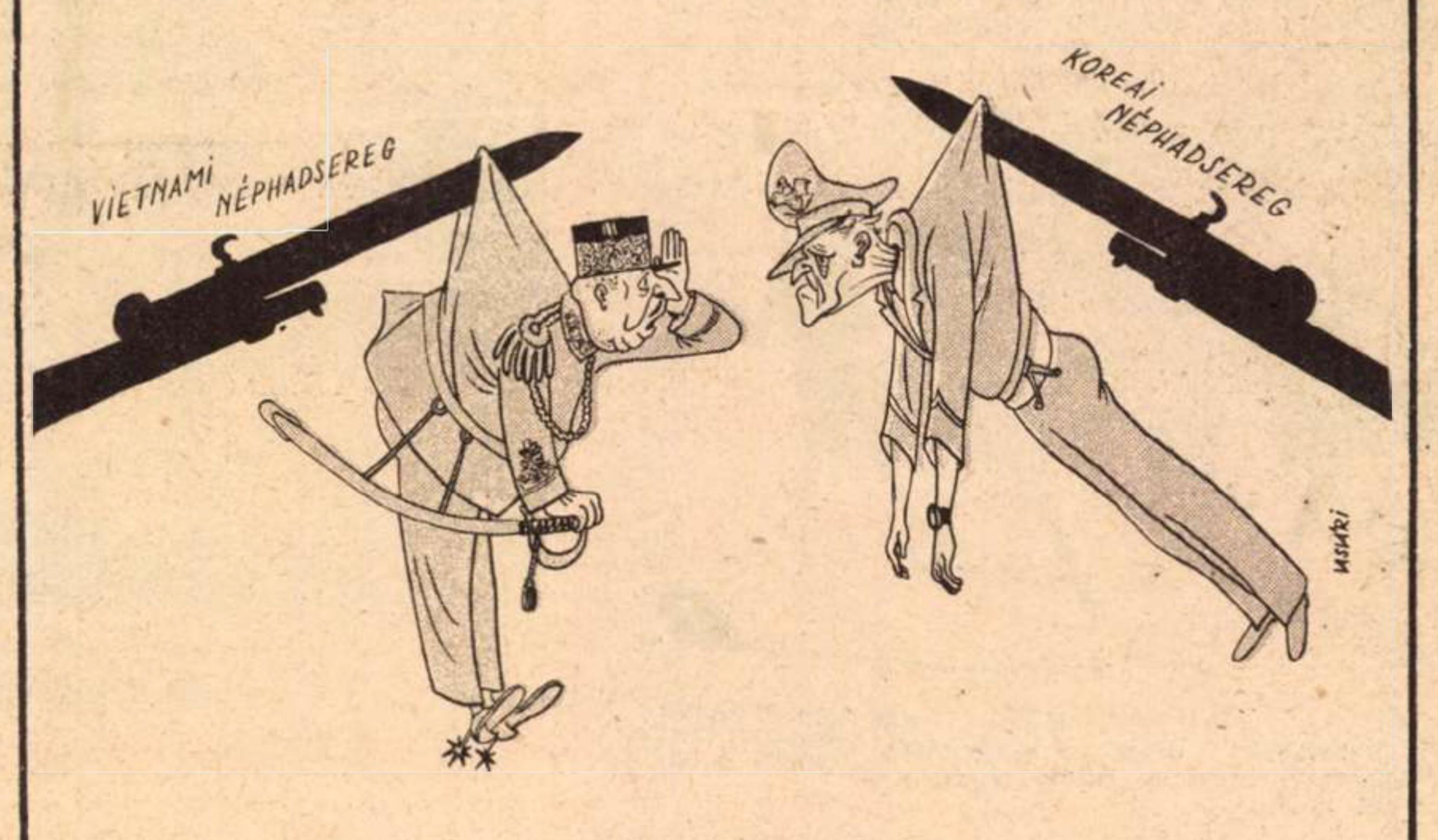

Francia tábornok (az amerikai tábornokhoz): Bocsánat, mon general, nem tudna katonai segítséget nyujtani?

Kölcsönhúzás idején

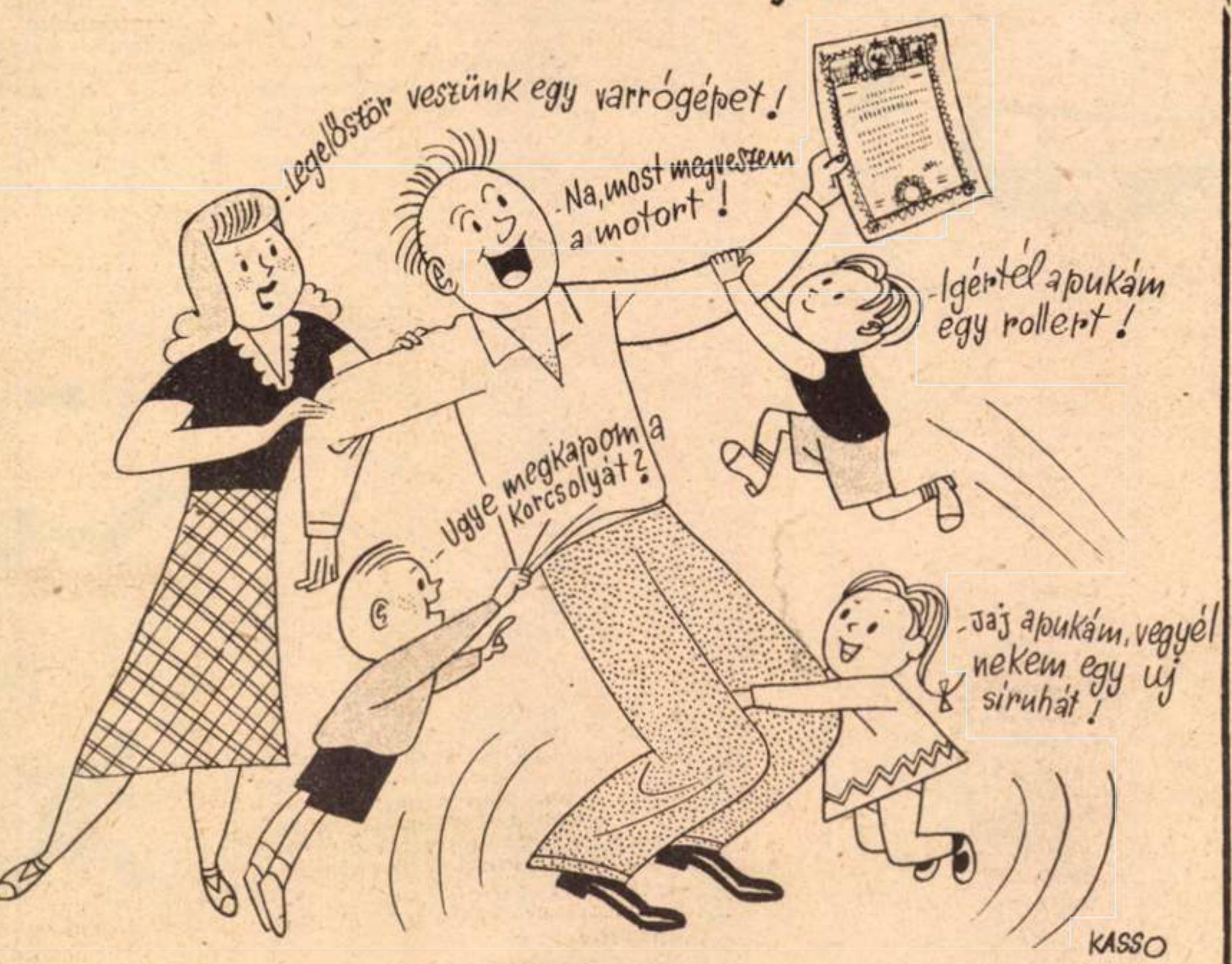
-Legelőször veszünk egy varrógépet!
-Na, most megveszem a motort!
-Igértél apukám egy rollert!
-Ugye megkapom a korcsolyát?
-Jaj apukám, vegyél nekem egy uj síruhát!
KASSO

Ludas Matyi a Tiszamenti Vegyiműveknél

Rajz: Toncz Tibor
Szöveg: Mikes György

ACIDUM SULFURICUM

— Jól nézz körül Ludas Matyi, egy évvel ezelőtt még szántóföldek voltak a Vegyiművek helyén! — mondotta büszkén a kalauzunk.

Jól körülnéztünk és óriási épületeket láttunk.

— Mit is csináltok ti itt tulajdonképpen? — kérdeztem.

— Acidum sulfuricumot! — volt a válasz. — Tudod mi az?

— Hogyne tudnám... izé... a nyelvemen van... — feleltem zavartan.

— Nem mondanád te azt ilyen nyugodtan, ha a nyelveden volna, hiszen az kénsav! — nevetett a kísérőnk.

Bementünk az egyik üzembe.

— Ezek itt a kemencék! — mutatott fel kísérőnk két hatalmas, többemeletes alkotmányra. — Ezekben a kemencékben — egyelőre csak kettő van — pörkölik a piritet. Ha nem tudnád, mi a pirit nevű ércből csinálunk kénsavat. A pörköléskor kapott gázt különböző tornyokon, kamrákon keresztül vezetjük, lehűtjük és a hűtés következtében lecsapódik a kénsav. Egyszerű, nem?

— Rop — pant egy — sze — rű! — feleltük zokogva, mert a maró füst bántotta a szemünket.

— Semmi az egész, csak egy kis füst. Néha előfordul — felelték nevetve a munkások.

Akkor éppen néha volt.

— Menjünk tovább — kértük pityeregve.

Tovább mentünk. Útközben kérdezősködünk az üzem életéről.

— Van itt kérem minden! Négy szép lakóházat is építettünk a dolgozóink számára... Van itt kultúrház, könyvtár...

— Hol a könyvtár? — kérdeztük.

— Hol is van? — kérdezte önmagától útitársunk. — Nem is tudom.

Megkérdezett hát valakit. Az se tudta. Megkérdezett még valakit. Az se tudta. Senki se tudta. Útitársunk azonban megesküdött, hogy: könyvtár van. Hosszas kutatás után valóban megtaláltuk. Zárva volt.

Megcsodáltuk a vadonatújonnan épült hűtőtornyot, az arzéntelenítőt, az ólomkamrát, a szárítót, a víztornyot...

Itt készül tehát az acidum sulfuricum, a kénsav, a H_2SO_4, vagy magyarul: a vitriol. Búcsúzásnál ajándékba akartak adni nekünk egy kis vitriolt, mi azonban szerénységből nem fogadtuk el.

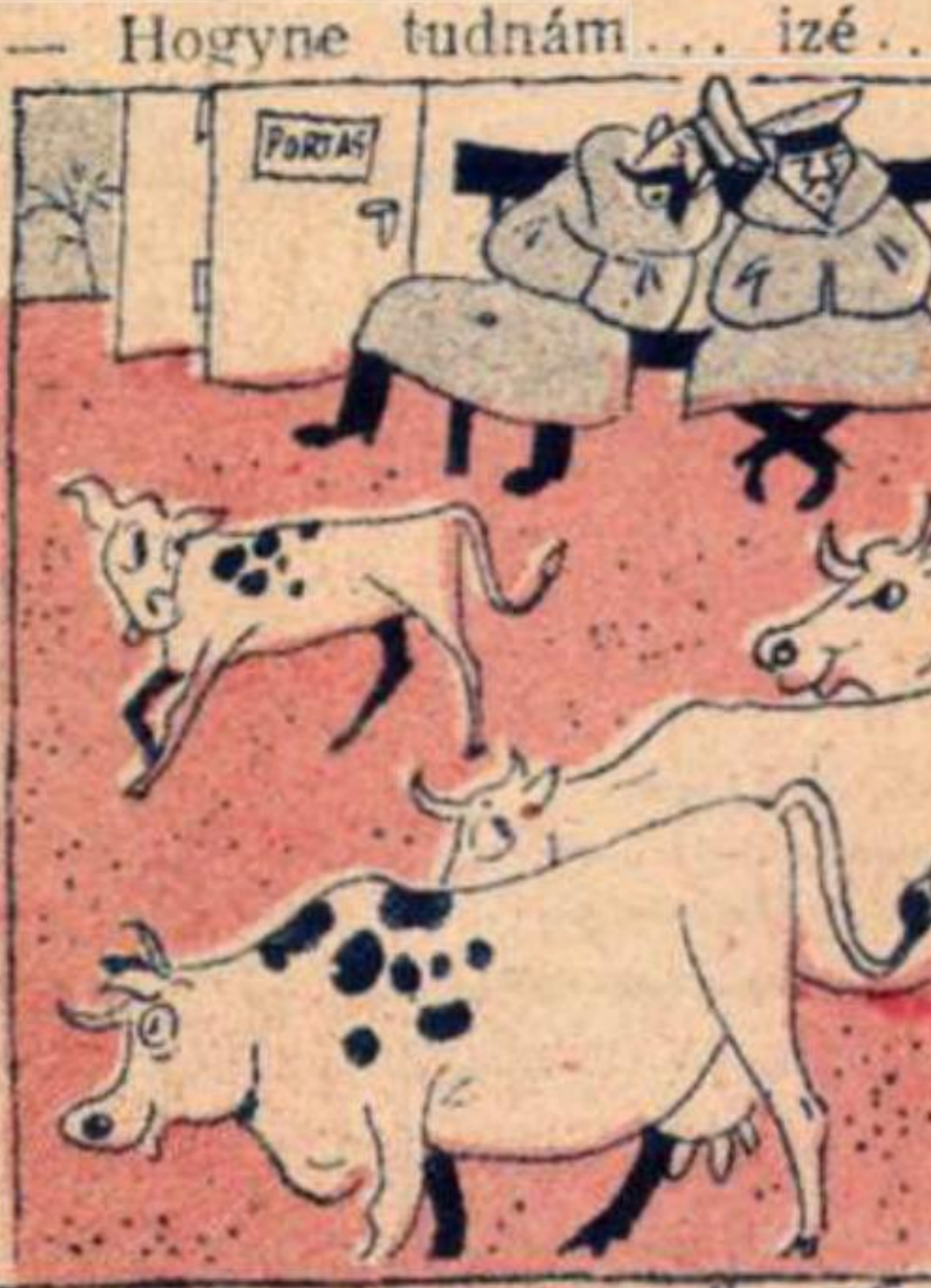

Az üzem külső kapujánál két portás vigyáz, legutóbb mégis három tehén és egy borju sétált be az üzembe, anélkül, hogy észrevették volna.

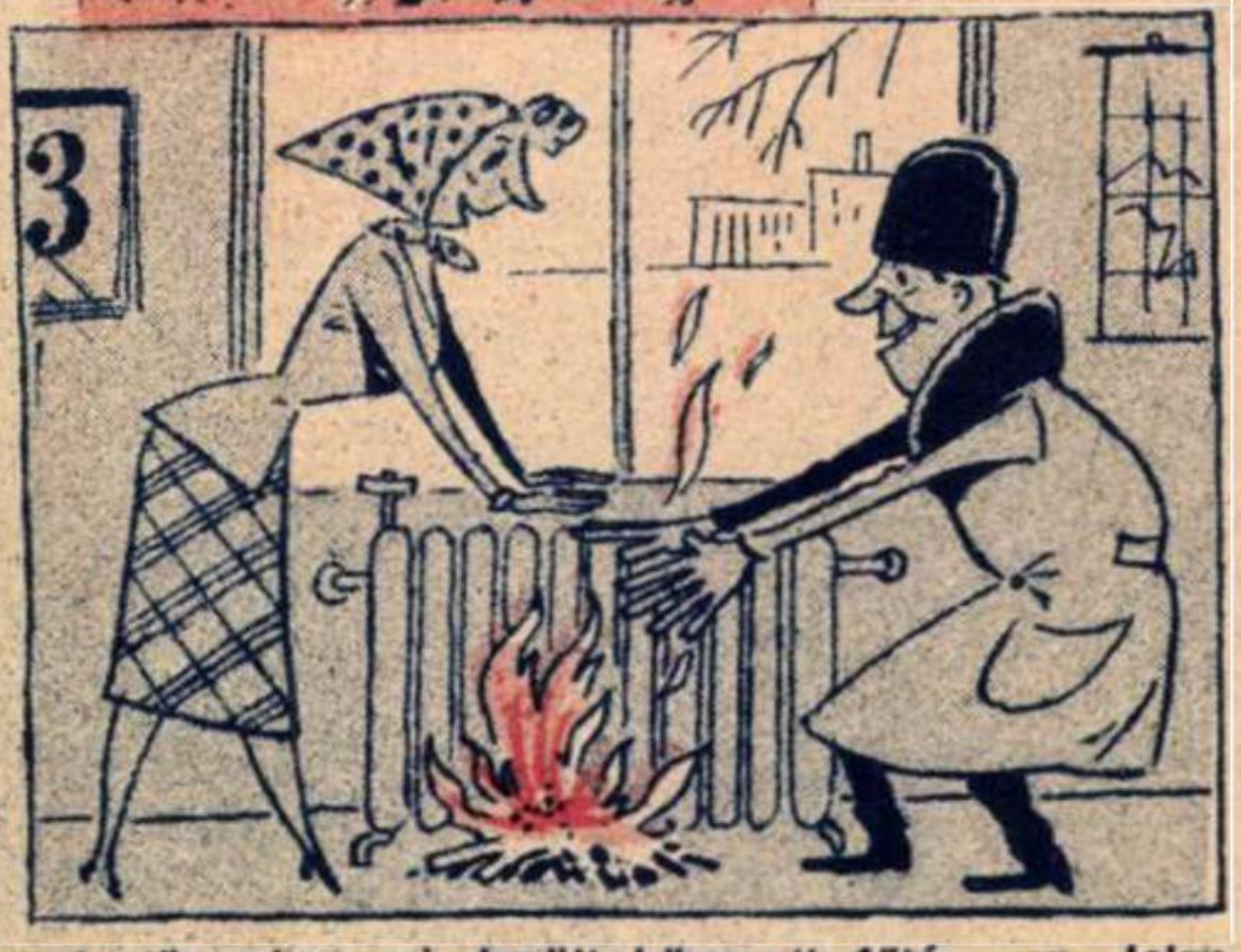

Az üzemben mindenütt központi fűtés van. Jelenleg azonban központilag nem fűtenek, pedig szén is van, fűtő is van, csak kazán nincsen. Úgy hallottuk, hogy az illetékesek megígérték: a kazán legkésőbb tavaszra, de sürgősen meglesz!

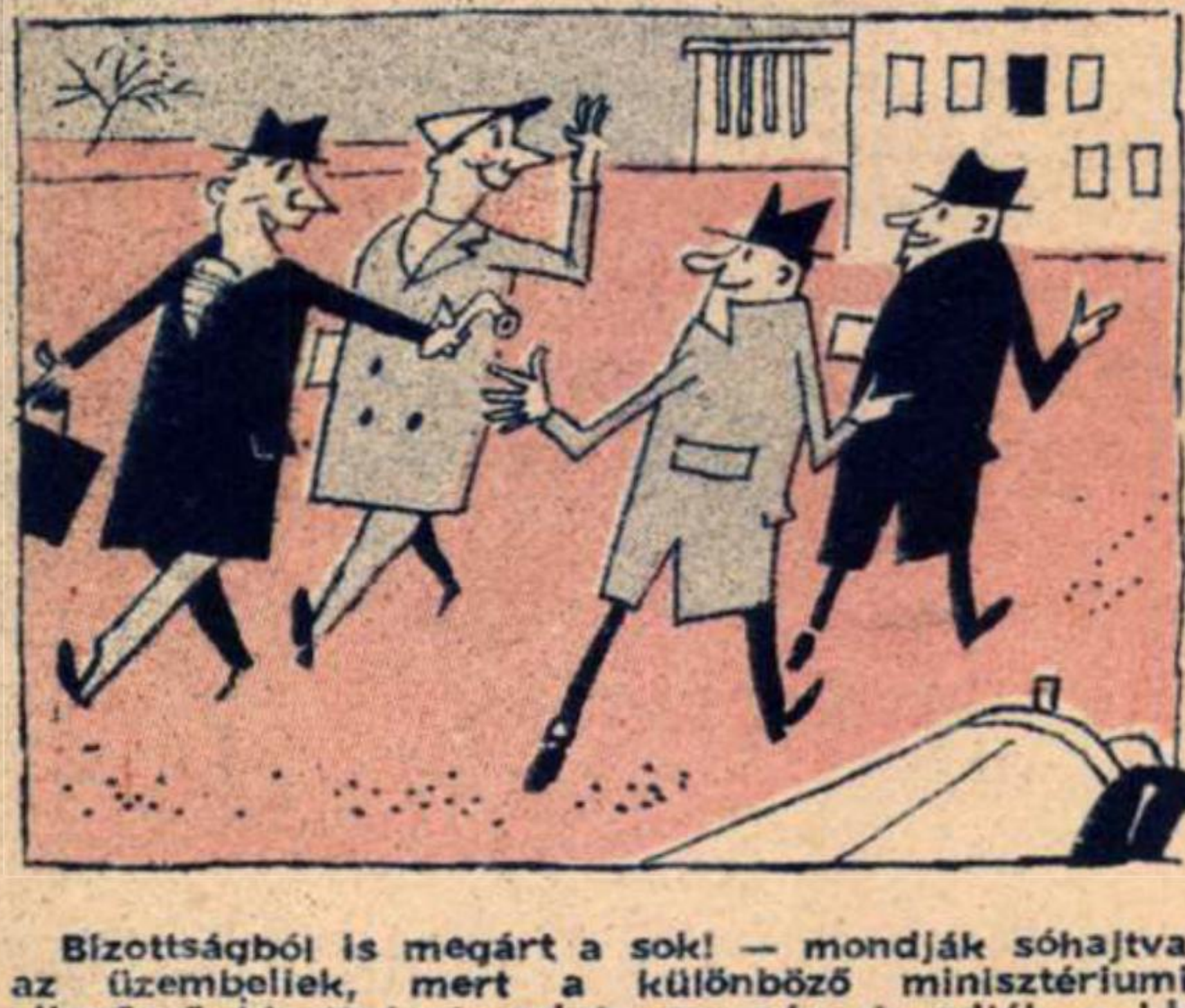

Bizottságból is megárt a sok! — mondják sóhajtva az üzembeliek, mert a különböző minisztériumi ellenőrző bizottságok szinte egymásnak adják a kilincset.

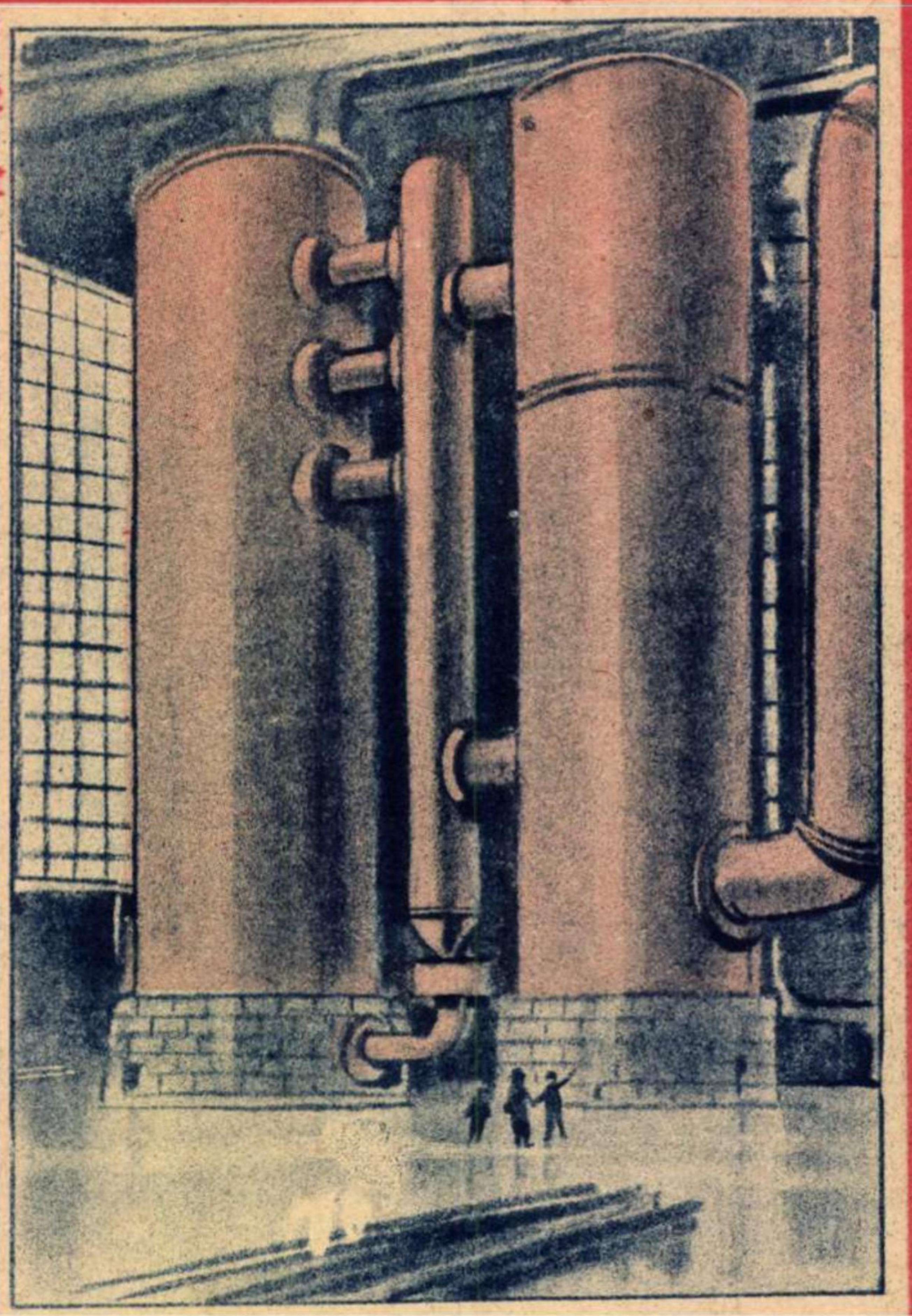

Az üzem egyik részlete

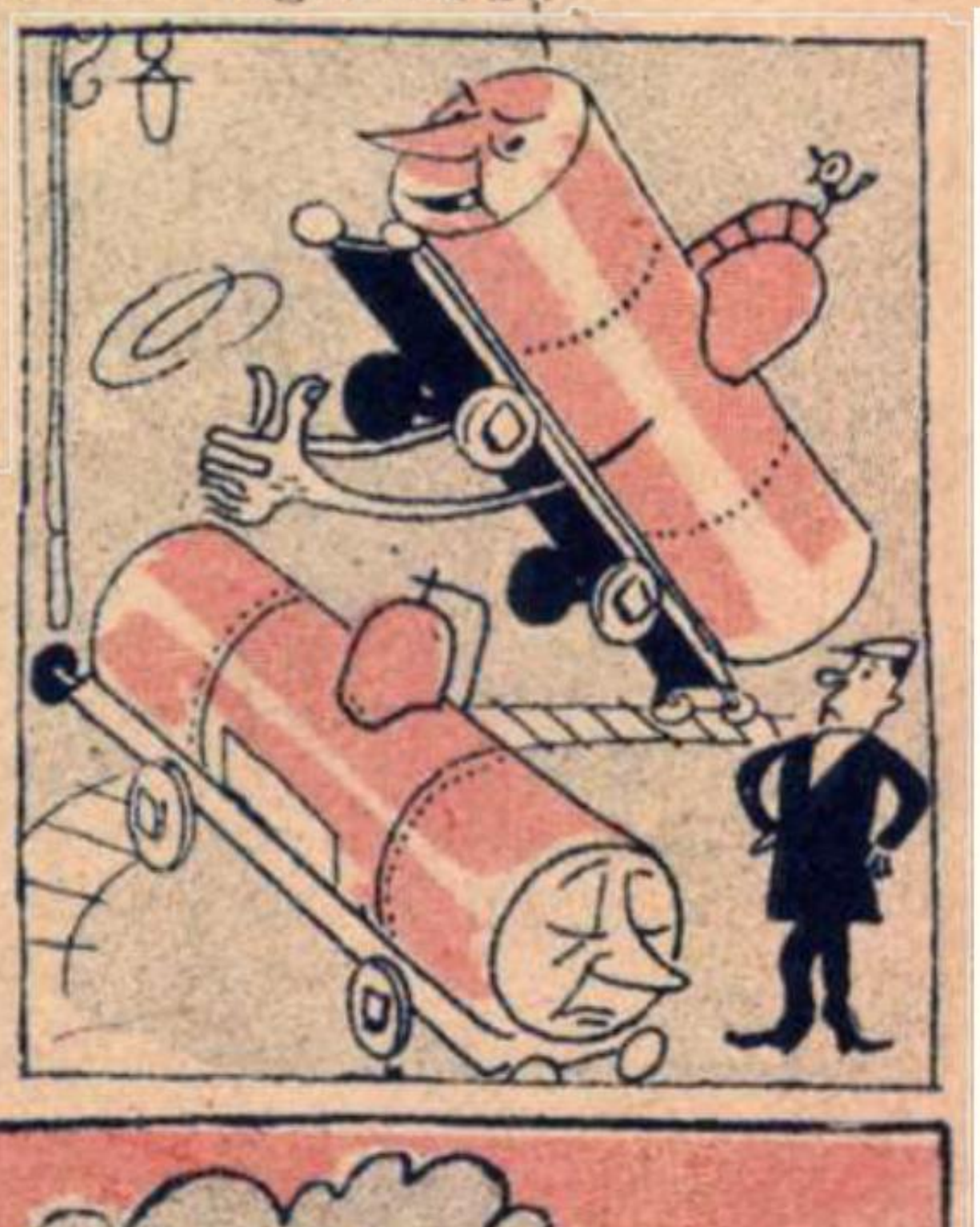

A kénsavat tartálykocsikban szállítják különböző üzemekbe. A kocsikat gyakran elfelejtik visszaküldeni és azok napokig tétlenül vesztegelnek. Unalmukban már malmozni is megtanulták.

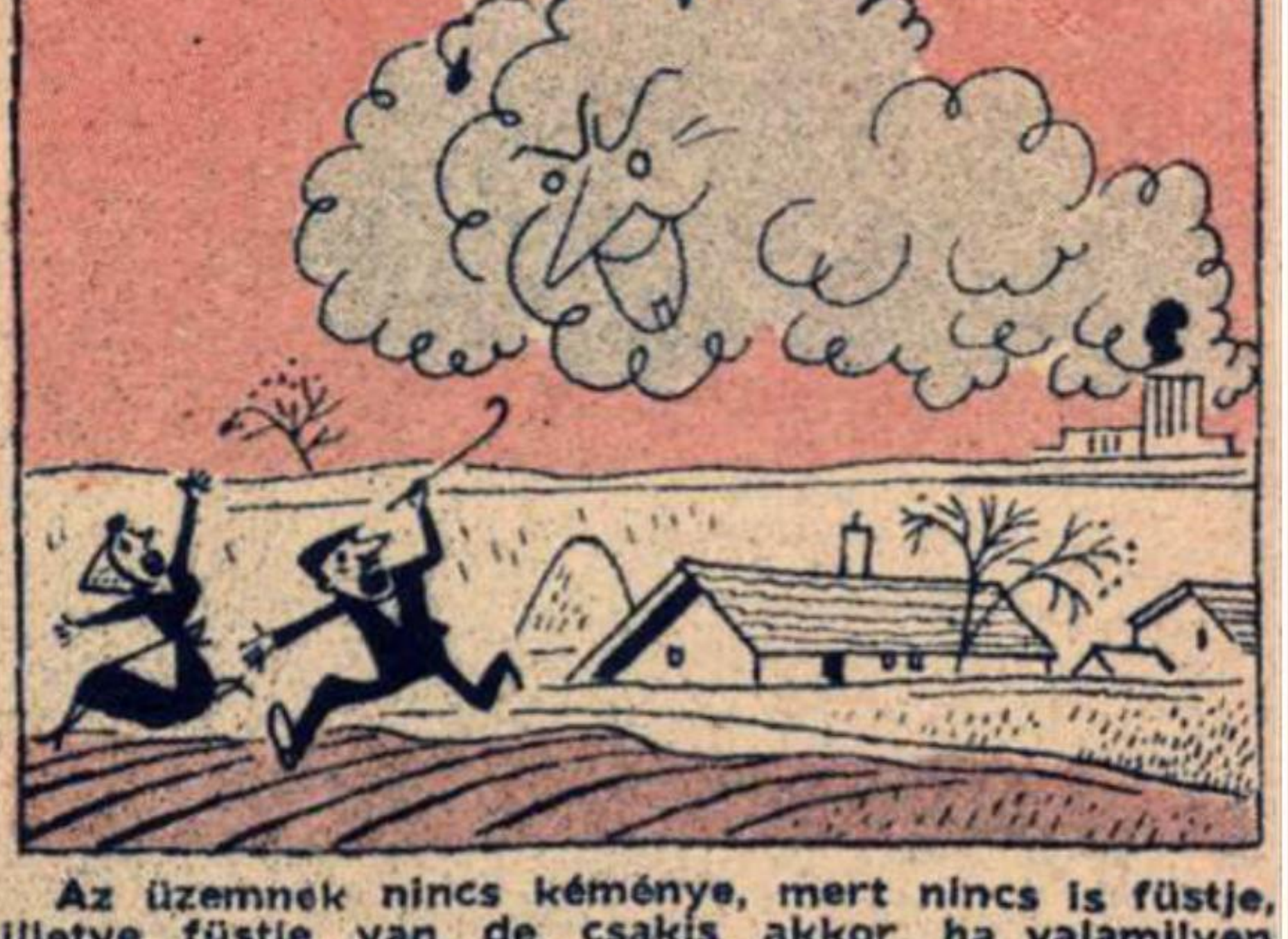

Az üzemnek nincs kéménye, mert nincs is füstje, illetve füstje van, de csakis akkor, ha valamilyen hiba folytán az üzem kénytelen leállni. Ilyenkor a közeli Tószegen nem valami hízelgő formában emlegetik a Vegyiműveket.

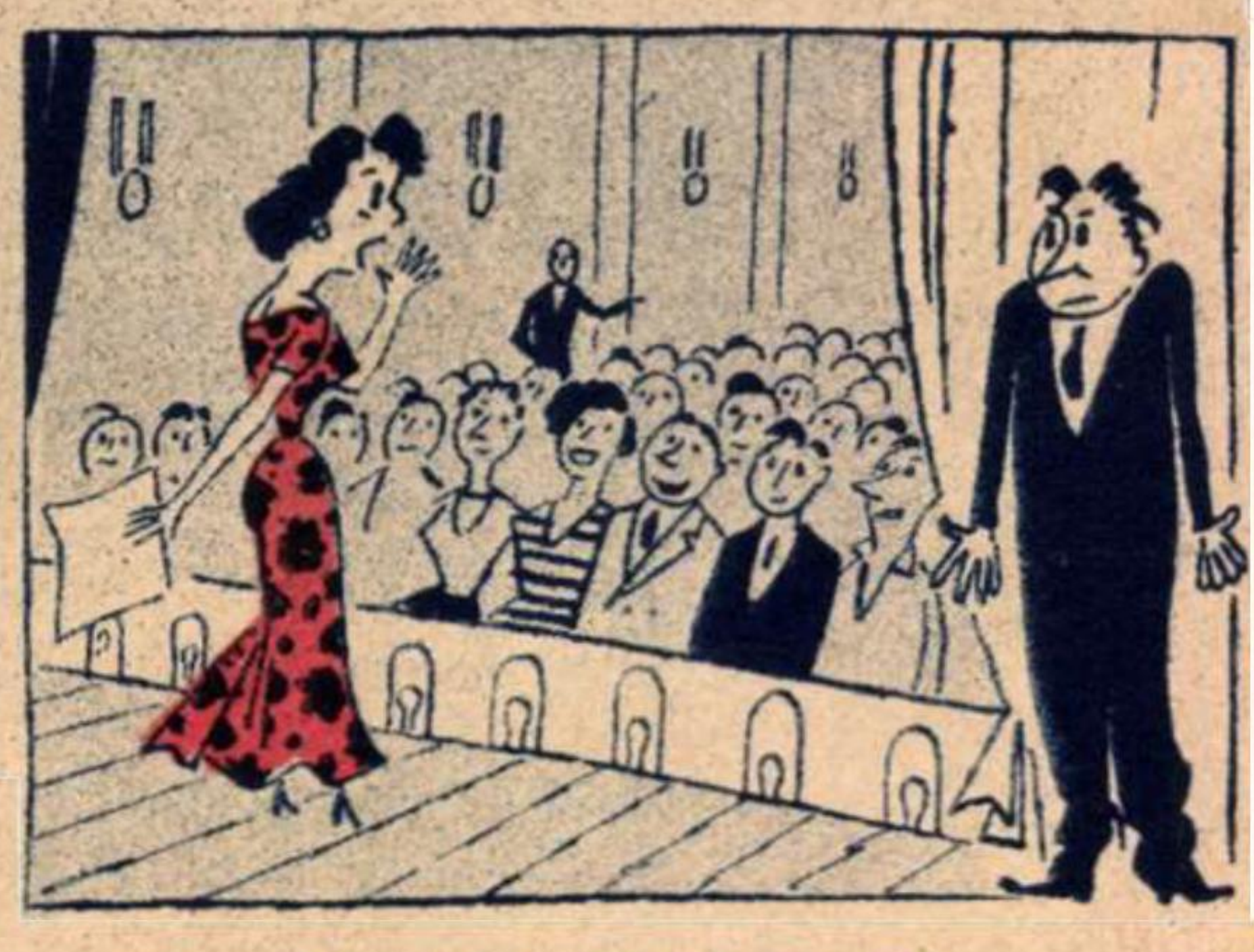

— Mit szavaljak kultúrfelelős elvtárs?
— Mit sürget? Még két perc van az előadásig.

Egy művezető portréja

A szóbanforgó művezetőnek kisujjában volt az egész kénsavgyártás oda és vissza és megint elölről. Nem, nem a kisujjában volt, rosszul mondtam, a kisujja csücskiben benne volt az egész tudomány. Annyi volt neki a H_2SO_4 csinálás, mint másnak, más földi halandónak egy orrfúvás.

Szerény véleményünk szerint a kénsavgyártáshoz nélkülözhetetlen Glover-tornyot csak azért nem ő találta fel, mert azt egy Glover nevű ember már jóval előtte feltalálta, ami nem volt szép tőle.

A művezetőt rettenetesen bántotta az, hogy abba a munkakörbe, amelyikbe ő szeretett volna kerülni, egy nőt tettek. Lelke legmélyén nagyon megsértődött. Nem mondta el senkinek, nem is nagyon mutatta, de azért mindenki tudta róla, hiszen rá volt írva az orrára.

Ha még férfit tettek volna oda, de nőt! Nagyokat kuncogott magában, hogy úgyse fogja megállni a helyét, hahaha. De nem szólt senkifiának. Szentül meg volt győződve arról, hogy az a bizonyos fenn említett Glover elsüllyedne szégyenében, ha megtudná, hogy egy nő került arra a helyre.

Jól ismerte a kénsavgyártás történelmét. Akinek valaha is, valami köze volt a kénsavhoz, az mind férfi volt.

De ez még semmi. Megborzadva látta, hogy nemcsak egy nő került az üzembe, hanem jónehány. Talán tegnap jöttek Piripócsról, ahol libát őriztek, vagy nokkedlit szaggattak otthon az édesmama szoknyája mellet és ma belekontárkodnak különböző fontos vegyi műveletekbe. Volt olyan is, aki húszegynéhány esztendős létére még azt se tudta, hogyan kell a nitrogén oxidjait nitrogénmonoxiddá átalakítani. Pedig ezt aztán illendő tudni.

Meglepetten látta, hogy ezek a vihogó copfosok beletanulnak a szakmába. Elismerte róluk, hogy tudnak, tudnak, de azért az mégse az az igazi tudás, mivelhogy nők.

És akkor jöttek a végnapok. A művezető nem akart hinni a saját két fülének, azt hitte hallucinál, vagy ilyesféle, de nem: tisztán hallotta, hogy a nők megkritizálják. Hanyagsággal vádolták őt, a művezetőt, aki már akkor tudta, hogy mi az a kénsavkoncentráció, amikor ők még dudlizva nézték a világot.

Azt remélte, hogy egyszer csak megjelenik valahonnan Basilius Valentinus, a kénsavgyártás legősibb őse és széjjelcsap az asszonyhad között, de nem történt semmi.

A művezető meg volt győződve arról, hogy ezt a nemes, tiszteletre méltó őst is felbérelték ezek az asszonyok, azért nem jelent meg.

*

Ez egy vegyiművekbeli művezető arcképe, de, ha más gyárbeli művezető is magára ismerne benne, az is sürgősen változzon meg.

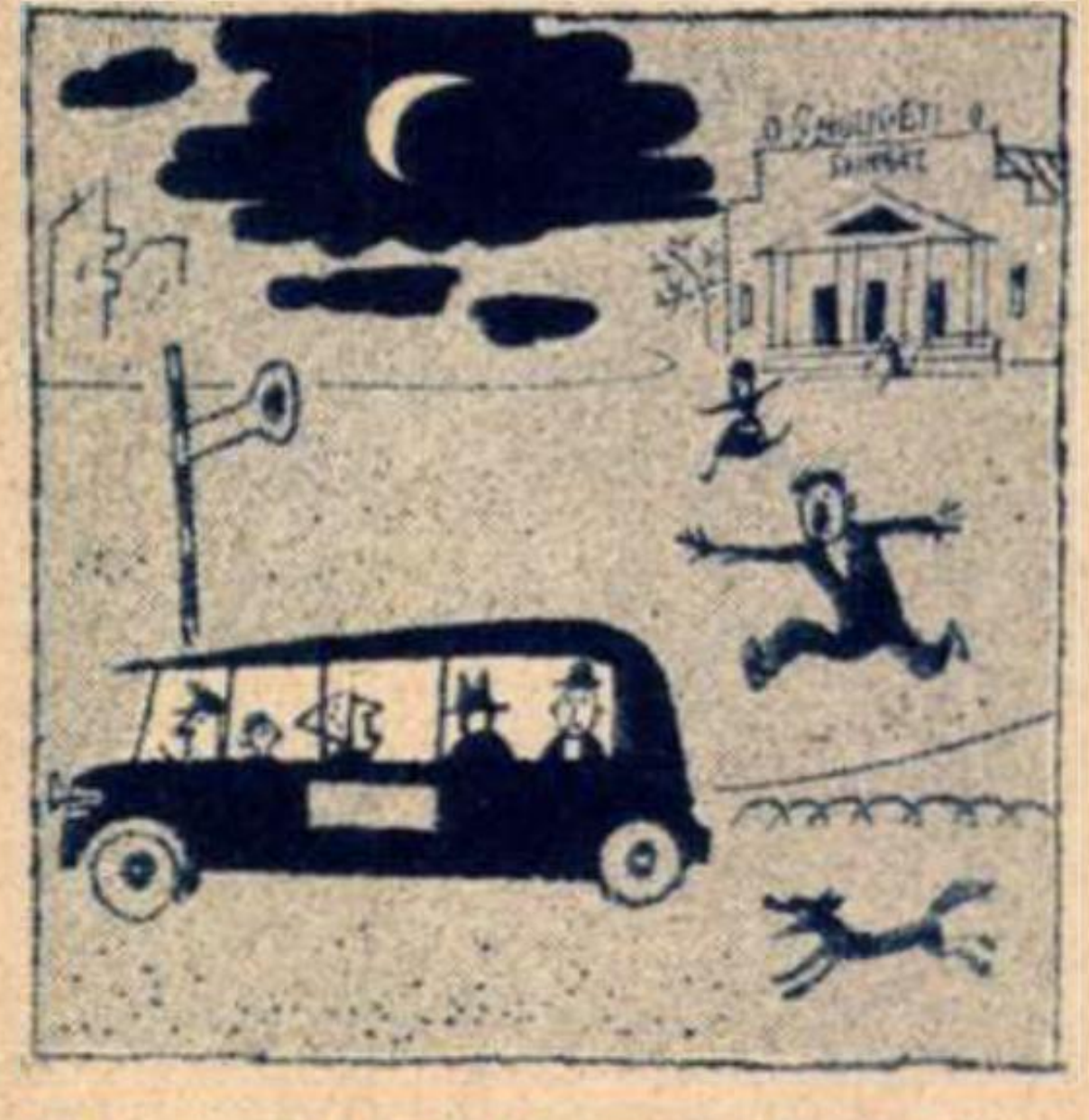

Ha valaki a környékről bejön a színházba, nem tudja meg, mi lesz a darab vége, mert a második felvonás után (negyedtizkor) indul az utolsó autóbusz Szolnokról. Mivel a végén mégse kezdhetik el a darabot, helyes lenne, ha későbbi járatot is indítanának.

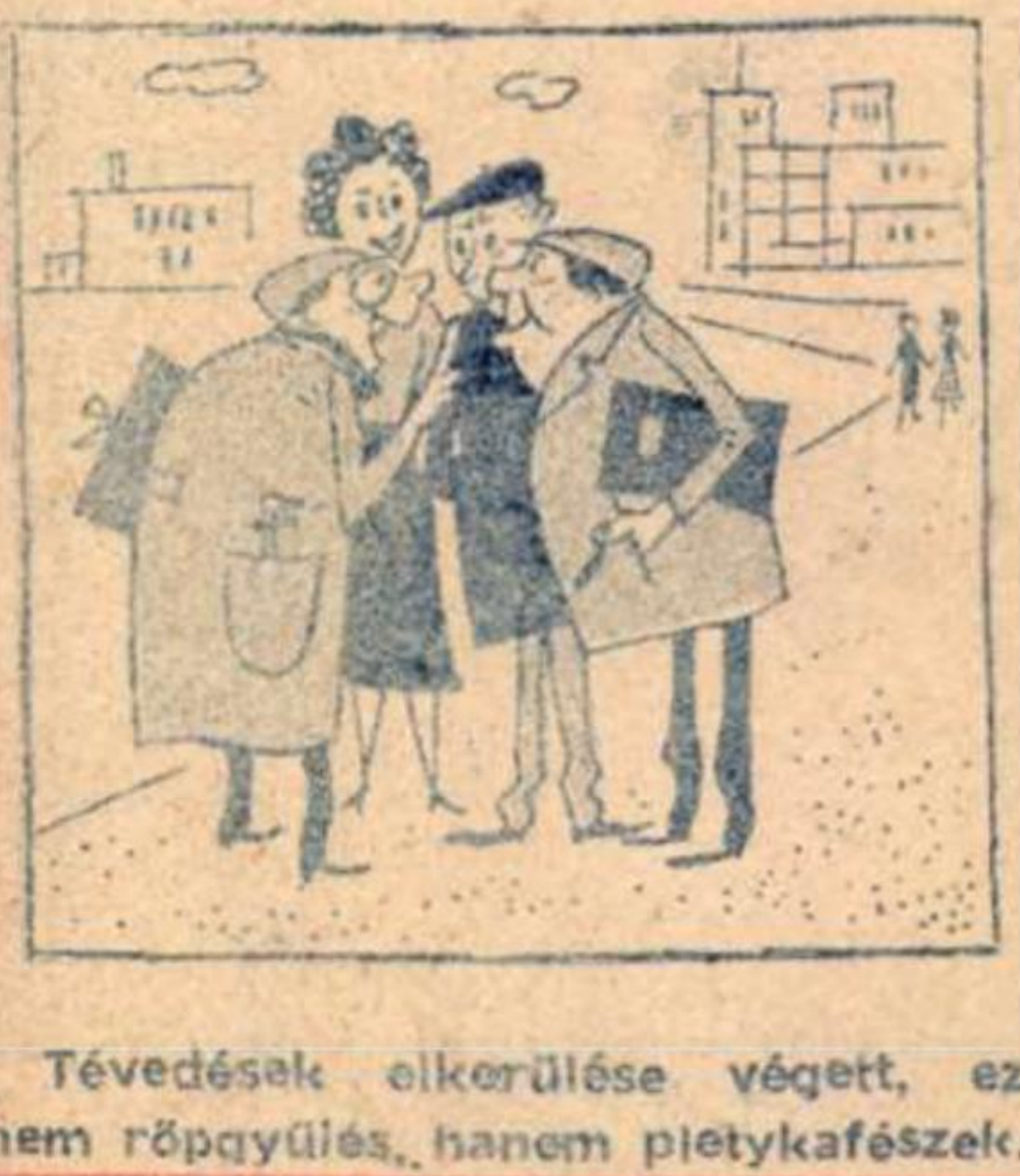

Tévedések elkerülése végett, ez nem röpgyűlés, hanem pletykafészek.

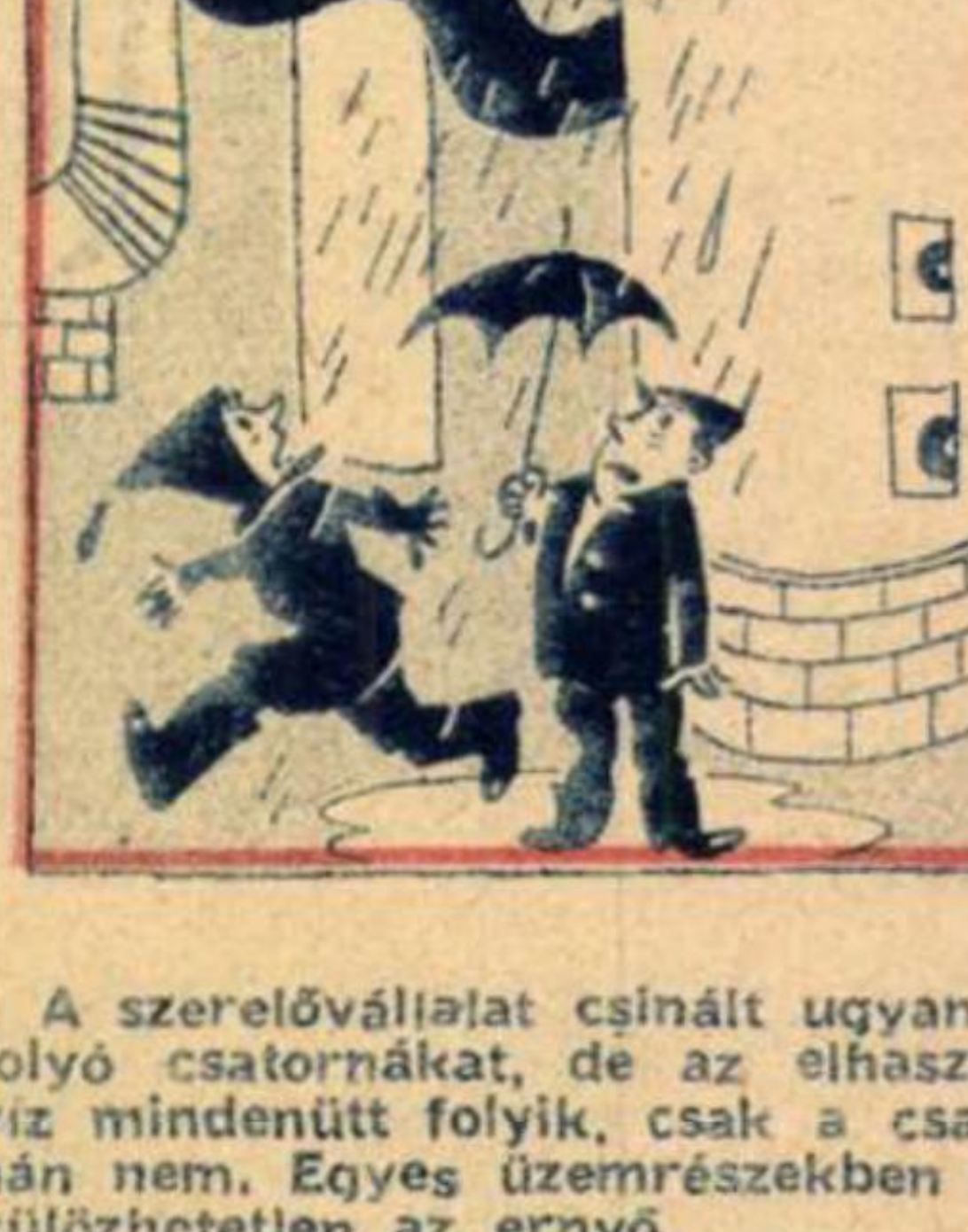

A szerelővállalat csinált ugyan lefolyó csatornákat, de az elhasznált víz mindenütt folyik, csak a csatornán nem. Egyes üzemrészekben nélkülözhetetlen az ernyő.

Tisztelt Horváth főmérnök elvtárs

Tudomásomra jutott, hogy Ön többízben kijelentette: a hiányzó harmadik kemencét úgyse csinálják meg! Úgyse lesz meg! Példája nyomán már egyre többen mondogatják ezt az üzemben, szinte szállóigévé vált: úgyse lesz meg.

Nos, én vagyok az a harmadik kemence, ami úgyse lesz meg. Felhívom t. figyelmét arra, hogy a kemencét se a gólya hozza, hanem a kivitelező vállalat csinálja.

Azt hiszi, hogy nekem passzió, hogy még mindig nem vagyok meg, csak papíron? Szívesen dolgoznék a Vegyiműveknél, semminthogy egy íróasztal fiókjában penészedjem.

Meg kell azonban mondanom, hogy minden ellenkező híresztelés ellenére meglészek, csak a határidőkkel van egy kis baj. De, erről nem én tehetek. A leendő papám: a kivitelező vállalat az igen, az tehet róla. Nagyon szépen kérem, ne tessék többé azt mondani, hogy úgyse leszek meg! Tessék inkább a papámat macerálni!

De!

Még meg sem születtem és máris mindent rámfognak. A hiányzó harmadik kemence az oka mindennek. Ezúton tehát kijelentem:

1. Az esetleges műszaki hibákat nem én okoztam.

2. Ugyancsak a kényszerű leállásokat sem.

3. Az esős időt nem én csináltam.

4. A bablevest nem én sóztam el.

5. Nem tehetek arról, hogy a főkönyvelő tollából kifogyott a tinta.

6. A mohácsi vészhez semmi közöm.

Teljes tisztelettel
a leendő III. kemence,
mint objektív nehézség

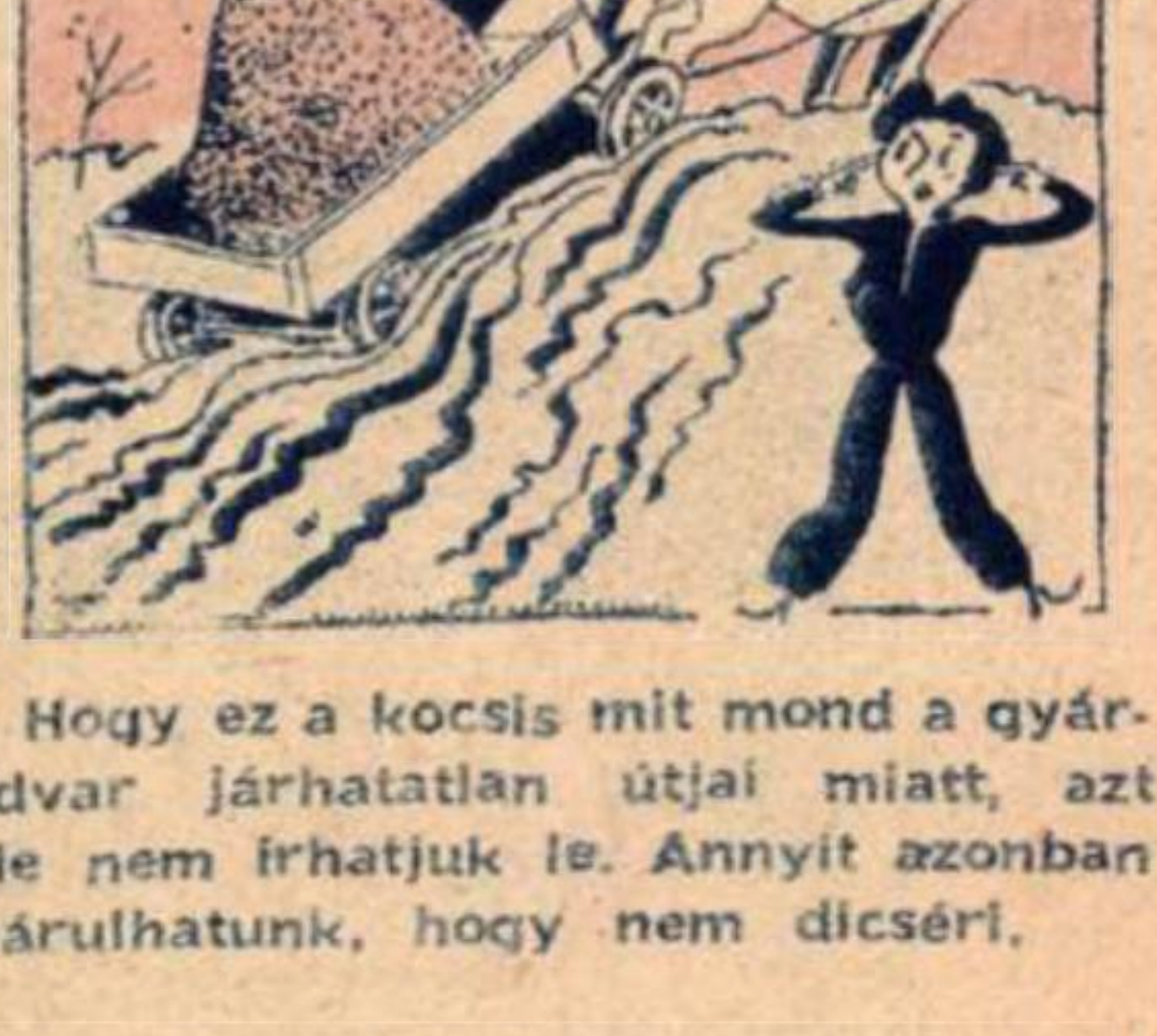

Hogy ez a kocsis mit mond a gyárudvar járhatatlan útjai miatt, azt ide nem írhatjuk le. Annyit azonban elárulhatunk, hogy nem dicséri.

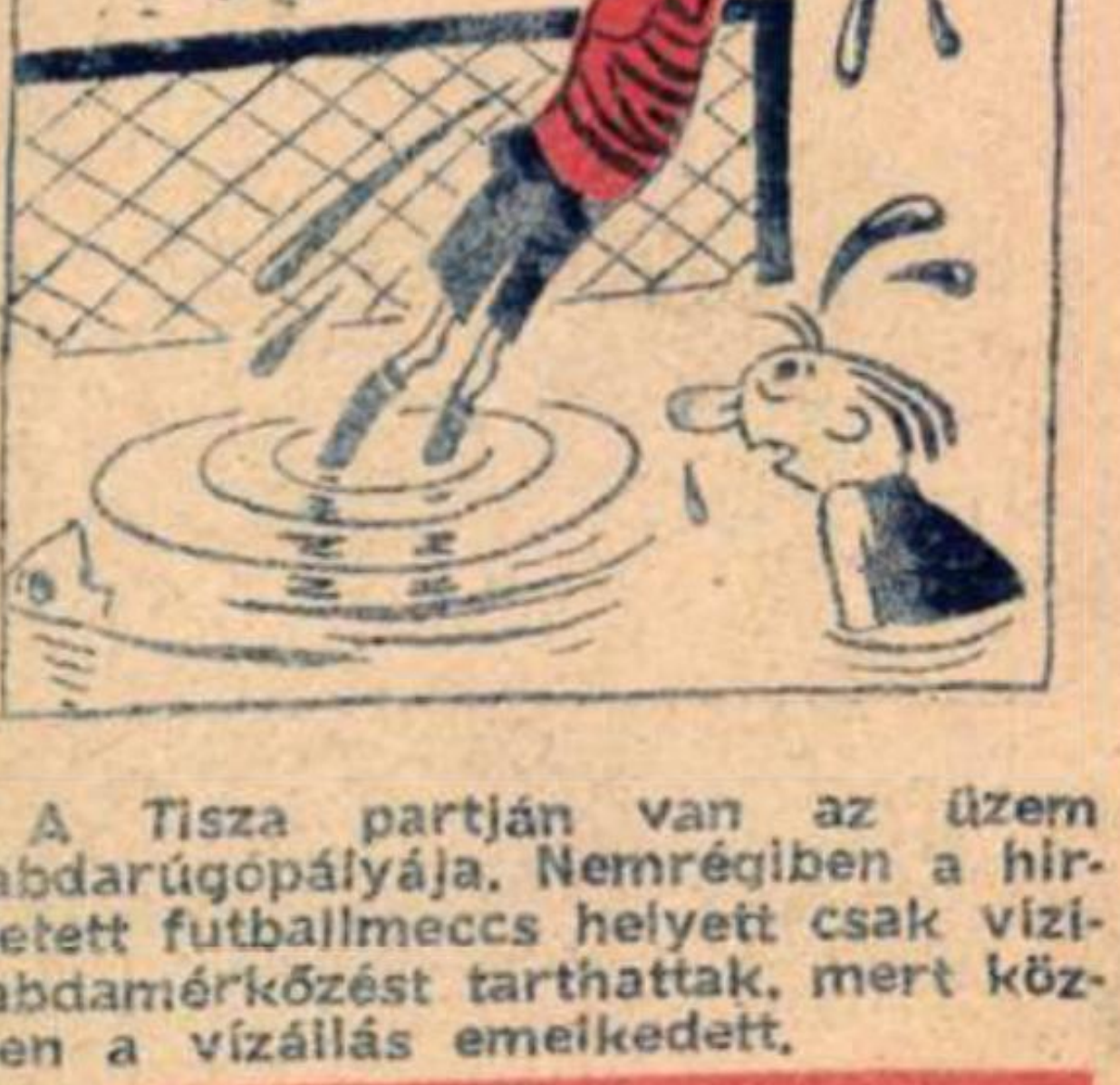

A Tisza partján van az üzem labdarúgópályája. Nemrégiben a hirdetett futballmeccs helyett csak vízilabdamérkőzést tarthattak, mert közben a vízállás emelkedett.

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ